

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าขาวม้าด้วยเทคนิคจับสม็อค สำหรับกลุ่มแม่บ้านนายาว
(Lady's wear design by using Thai Loincloth with Smocking Technique for Na-Yaw
women's group)

๕พ
๙พ ๖๖๖๖
๒๕๕๘

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน **145549**
วันเดือนปี **16 ก.พ. ๒๕๖๐**

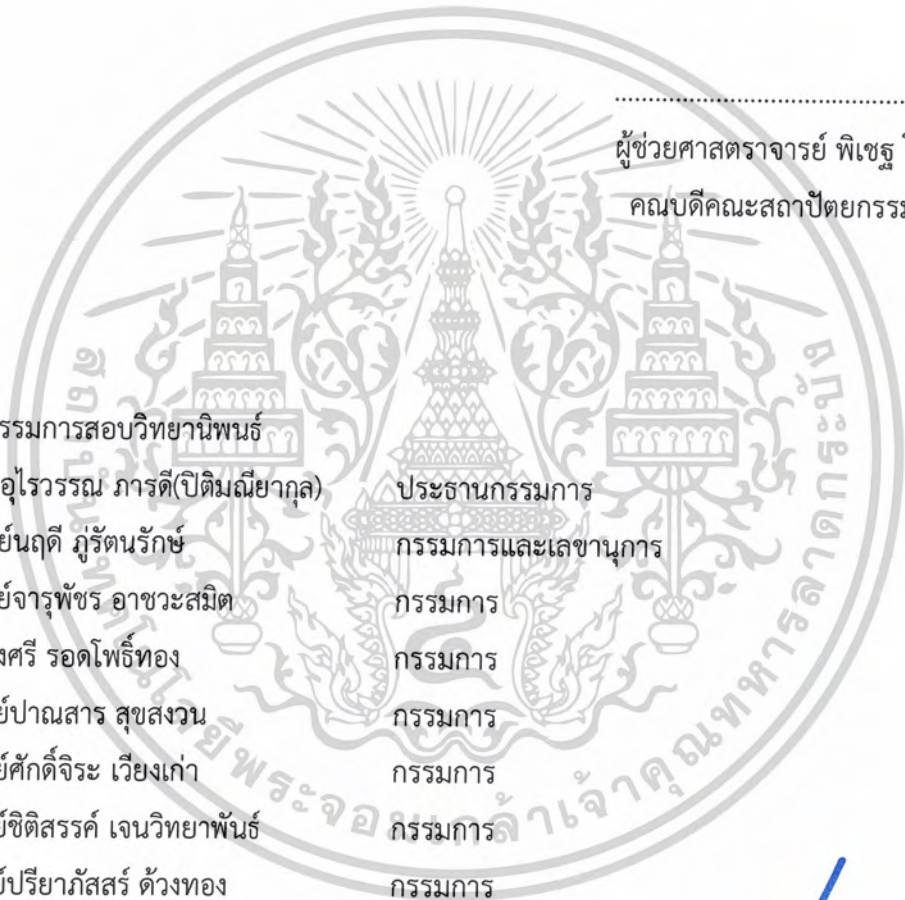
12833762
b.....
i.....

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา ๒๕๕๘

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุมัติผล

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต

.....
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พิเชฐ โสวิทยสกุล
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
รศ.ดร.อุไรวรรณ ภารดี(ปิติมณียากุล)
อาจารย์นฤดี ภูรัตนรักษ์
อาจารย์จารุพัชร อาชวะสมิต
ผศ.ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง
อาจารย์ปานสาร สุขสงวน
อาจารย์ศักดิ์จิระ เวียงเก่า
อาจารย์ชิตีสรณ์ เจนวิทยาพันธ์
อาจารย์ปรียาภัสสร ด้วงทอง

ประธานกรรมการ
กรรมการและเลขานุการ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ

.....

อาจารย์นฤดี ภูรัตนรักษ์
อาจารย์ที่ปรึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าขาวม้าด้วยเทคนิคจับ สม็อก สำหรับกลุ่มแม่บ้านนายาว (Lady's wear design by using Thai Loincloth with Smocking Technique for Na-Yaw women's group)
ชื่อนักศึกษา	นางสาวพิชชากร บุญยิ่ง
รหัสนักศึกษา	55020228
ปริญญา	สถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชา	การออกแบบ
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

ผ้าขาวม้า เป็นอาภรณ์ที่อยู่คู่กับคนไทยมาหลายยุคหลายสมัย มีประโยชน์หลากหลายด้าน มากมายแล้วแต่จุดประสงค์ในการใช้งาน จุดเด่นคือลายตารางหรือลายสก๊อต และสีสันทันที่ดูสะอาด

โครงการออกแบบนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาผ้าขาวม้าที่เป็นผลิตภัณฑ์ดั้งเดิม ให้มีเอกลักษณ์ และสมัยนิยมมากขึ้น เนื่องจากสีสันทันและลวดลายการทอทำให้ปัจจุบันการนำผ้าขาวม้าไปใช้งานนั้น ยากขึ้น ด้วยรสนิยมและยุคสมัยที่เปลี่ยนไป จึงมีการออกแบบโดยเริ่มตั้งแต่การออกแบบสีลายทอไป จนถึงเป็นผลิตภัณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน และเพื่อช่วยพัฒนาและเพิ่มรายได้ให้กับ กลุ่มแม่บ้านนายาว จังหวัดฉะเชิงเทรา

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าขาวม้าด้วยเทคนิคเย็บจับสม็อก ที่ได้ทำการ ทดลองพบว่าการเย็บจับสม็อกมีความเหมาะสมกับลายของผ้าขาวม้าเพื่อนำไปออกแบบผลิตภัณฑ์ให้ มีความโดดเด่น ทันสมัยนิยมแต่ยังคงเอกลักษณ์ความเป็นผ้าขาวม้าอยู่ อันจะนำไปสู่การส่งออกตลาด ทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยมีผลิตภัณฑ์ดังนี้

1. เสื้อสตรีไม่มีแขน	จำนวน 1 ตัว
2. เสื้อคลุมสั้น	จำนวน 1 ตัว
3. เสื้อคลุมแขนกุดยาว	จำนวน 1 ตัว
4. ชุดเดรสสตรีสั้น	จำนวน 1 ตัว
5. ชุดเดรสสตรียาว	จำนวน 3 ตัว
6. ผ้าพันคอ	จำนวน 1 ผืน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าขาม้าด้วยเทคนิคเย็บจับสม็อค สำหรับกลุ่มแม่บ้านนายาว จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้เลยหากขาดบุคคลเหล่านี้ ผู้ให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆตลอดการทำงาน ซึ่งข้าพเจ้ามีความซาบซึ้งและขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณนายกิตติพงศ์ บุญยิ่ง และ นางวันดีบุญยิ่ง คุณพ่อคุณแม่ผู้ที่ทำให้กำเนิดเลี้ยงดูเป็นผู้ให้คำปรึกษา และแนะแนวทางที่ดีให้แก่ข้าพเจ้า ให้ความช่วยเหลือการทั้งด้านการเรียนและการเงินตั้งแต่ข้าพเจ้าเกิดมา คอยให้ความรักความอบอุ่นทั้งยามข้าพเจ้าสุขและยามที่ข้าพเจ้าทุกข์ และพิเศษที่สุดคุณแม่ของข้าพเจ้าเป็นผู้ช่วยในการทำงานเย็บผ้าในครั้งนี้

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นฤดี ภูรัตนรักษ์ ที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาแม่อาจารย์จะมีงานที่มากมายอยู่แล้ว และคอยแนะนำแนวทางที่ถูกต้องและสามารถทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีตลอดมา ทั้งยังคอยให้กำลังใจลูกศิษย์หรือรุ่นน้องคนนี้ยามที่ท้อแท้ให้มีพลังสู้ต่อไป

อาจารย์สาขาวิชาออกแบบสิ่งทอทุกท่านที่มอบวิชาความรู้ อาจารย์ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง อาจารย์ ดร.อุไรวรรณ ปิติมณียากุล อาจารย์ปณัสสาร สุขสงวน อาจารย์จรรุพัชร อาชวะสมิต อาจารย์ศักดิ์จิระ เวียงเก่า พี่เบญและพี่บี ที่ให้คำปรึกษาแนะแนวทางทั้งช่วงฟรีเซนต์และนอกเวลาเรียนโดยไม่เกี่ยงว่าไม่ใช่อาจารย์ที่ปรึกษาของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามองเห็นแนวทางและความเป็นไปได้ของงานมากขึ้น

คุณน้าทั้งสอง คุณป้า และคุณยายของข้าพเจ้าที่คอยเป็นห่วงและให้คำแนะนำมาโดยตลอด ป้ายิน และน้าพัชร ผู้แนะนำรูปแบบการวางลายที่ถูกที่ควร เทคนิคการตัดเย็บต่างๆที่ข้าพเจ้าไม่ทราบ การประสานงานกับช่างตัดเย็บชุด และช่วยเหลือด้านอื่นๆโดยตลอดมาจนได้เป็นชุดสวยๆทั้งหมดนี้

พี่เอิธ และพี่ออฟสำหรับการประสานงาน ดูแล และให้คำแนะนำในส่วนของการจัดสถานที่ในการฟรีเซนต์งานในครั้งนี้

น้าน้อยหน้า สำหรับอุปกรณ์ประกอบการถ่ายรูป และ ไฟในการประกอบสถานที่ฟรีเซนต์ ลี เพื่อนที่ร่วมทุกข์ตั้งแต่ การหานางแบบ ช่างกล้อง ช่างแต่งหน้า อุปกรณ์ สถานที่ พิมพ์ ลุคบุค ขอขอบคุณที่ถึงเราจะไม่เข้าใจกัน แต่ก็ยังใจเย็นและอยู่ผ่านด้วยกันมาได้จนขนาดนี้

ปอนด์ นิเทศ ที่ถึงแม้จะติดที่ลิสแต่ก็ยังมีความช่วยเหลือและข้าพเจ้าในการถ่ายแบบให้ รวมถึงการรีทัชรูปนางแบบ จนออกมาสวยและสามารถนำไปทำเป็นลุคบุคที่ดูดีขนาดนี้ได้

พินัท ที่ไม่รังเกียจมาช่วยจัดแสงและไฟในวันถ่ายแบบ และแนะนำในสิ่งที่ดีกว่า ถึงแม้คืน

ก่อนหน้าจะไม่ได้นอนมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พี่น้องรหัสทั้งหลาย พี่เจอร์รี่ แป้ง แป้งจี กวาง ต๋วย เมเม่ ที่มาดูแลและคอยให้กำลังใจถึงแม้ว่า จะไม่มีอะไรให้ช่วยมากมาย

พี่บอย สุดหล่อประจำหอเทคโนโลยีที่ช่วยเหลือในการหาสารเคมีต่างๆ ตอบคำถามในสิ่งที่ สงสัย รวมถึงการยืมหุ่นที่ใช้ในการทำงานด้วย

มี ลี จัต พลอยแก้ว ไมน แอร์ พีช แฟม อาย ดริม ชาวแก๊งสลัมที่คอยอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ปี หนึ่ง จนถึงปัจจุบัน ทั้งกำลังใจที่ให้ คำแนะนำ ตอบคำถาม และปลุกจากการนอนให้มาทำงาน ผูกพันกันมากจริงๆ

พี่ตาล พี่ขวัญ พี่เมอร์ พี่โอม ทุกคนที่ให้คำปรึกษา และตอบคำถามเรื่องที่ลึกลับทำให้ สำเร็จมาได้ถึงขนาดนี้ โดยไม่เกี่ยงว่าจะถามเวลาไหน ถามเยอะแค่ไหน อีกทั้งยังให้คำแนะนำในสิ่ง ที่จะได้นำไปใช้

สุดท้ายต้องขอบคุณตัวเองที่ทำได้ขนาดนี้ ฝ่าความขี้เกียจทั้งหมด มีความอดทน ถึงแม้จะท้อ บ้างแต่ก็ยังดึงตัวเองกลับมาได้ ขอบคุณที่เลือกหัวข้อที่ตัวเองชอบและพยายามผลักดันจนสำเร็จ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

ใบอนุญาต	I
บทคัดย่อ	II
กิตติกรรมประกาศ	III
สารบัญ	V
สารบัญตาราง	VIII
สารบัญภาพ	IX

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ	3
1.3 ปัญหาและแนวทางการแก้ไข	2
1.4 ความเป็นไปได้ของโครงการ	4
1.5 ขอบเขตของโครงการ	5
1.6 แนวทางการศึกษาวิจัย	6
1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	6
1.8 นิยามคำศัพท์	7

บทที่ 2 การค้นคว้า และ สรุปผลข้อมูล

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มแม่บ้านนายาว	8
2.1.1 ความเป็นมาของกลุ่มแม่บ้านนายาว	8
2.1.2 วัตถุประสงค์ของกลุ่มแม่บ้านนายาว	9
2.1.3 กลุ่มแม่บ้านนายาว	9
2.1.4 ผลกระทบจากบ้านนายาว	10
2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าขาวม้า	12
2.2.1 ประวัติความเป็นมาของผ้าขาวม้า	12
2.2.2 ลายทอผ้าขาวม้าและการใช้สี	13
2.2.3 โครงสร้างผ้าขาวม้า	16
2.2.4 วิธีการทอผ้าขาวม้า	17
2.2.5 ผลกระทบจากผ้าขาวม้า	19
2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเย็บจับหม้อค	20

2.3.1 ประวัติความเป็นมาของการเย็บจับหม้อค 20

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

2.3.2	ประเภทของการเย็บจับสม็อค	22
2.3.3	วิธีการเย็บจับสม็อค	23
2.3.4	ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่ใช้เทคนิคการเย็บจับสม็อค	25
2.4	ข้อมูลวัสดุและอุปกรณ์	27
2.4.1	วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการปัก	27
2.4.2	ฝีมือในการเย็บผ้าด้วยมือ	28
2.5	ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์	29
2.5.1	ชุดแต่งกายสตรี	29
2.6	ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบ	31
2.6.1	แนวโน้มในการออกแบบ	31
2.7	ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบโครงสร้างภายนอก	32
2.7.1	ลักษณะของการออกแบบเสื้อ	32
2.7.2	หลักการเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อผ้าสตรี	33
2.7.3	รูปแบบของเสื้อ	36
2.7.4	คอเสื้อ	38
2.7.5	แขนเสื้อและเสื้อที่ไม่มีแขน	39
2.7.6	รูปแบบของกระโปรง	44
2.7.7	รูปแบบของชุดเดรส	47
2.7.8	การเลือกแบบตัดที่ถูกต้อง	48
2.7.9	การเรียกขนาดรูปร่างของผู้หญิง	49
2.7.10	การคำนวณผ้าตัดชุด	51
2.7.11	การวัดตัวและสัดส่วน	51
2.7.12	การตัดเย็บเสื้อผ้า	51
2.8	ข้อมูลการทดลองและเทคนิค	57
2.8.1	ทดลองกับผ้าขาวม้า	57
2.8.2	ทดลองกับผ้าที่เย็บสม็อค	61
2.9	ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมาย	64
2.9.1	ข้อมูลด้านกายภาพ	64
2.9.2	พฤติกรรมการณ์ซื้อของผู้บริโภค	64

เอกสารนี้เป็นเอกสารวิเคราะหข้อมูลแนวทางการออกแบบและผลจากการทดลองให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

2.10.1	เทคนิคที่ใช้ในการออกแบบ	65
บทที่ 3	การพัฒนาการออกแบบ	66
3.1	การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการออกแบบ	66
3.2	สรุปเทคนิคการเย็บหม้อคและลาย	66
3.3	สรุปรูปแบบผลิตภัณฑ์	73
3.3	ความเห็นของกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์	79
บทที่ 4	การนำเสนอผลงานการออกแบบ	80
4.1	การประเมินราคาต้นทุนผลิตภัณฑ์	80
4.2	การนำเสนอผลงาน	88
4.2.1	ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์(Lookbook)	88
4.2.2	การจัดแสดงผลงาน	92
บทที่ 5	สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะ	94
5.1	สรุปผลการออกแบบ	94
5.2	ข้อเสนอแนะของนักศึกษา	94
5.3	ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	95
บรรณานุกรม		96
ประวัติผู้เขียน		97

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ปัญหาและแนวทางการแก้ไข	3
2.1 ตารางแสดงแนวคิดของเทรนด์ความสนุกสนาน	32
2.2 ตารางแสดงขนาดเสื้อสตรี	50
2.3 ตารางแสดงขนาดกระโปรงและกางเกงขาสั้นสตรี	50
2.4 ตารางแสดงขนาดสัดส่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป	50
4.1 ตารางแสดงการประเมินราคาเดรสยาว	80
4.2 ตารางแสดงการประเมินราคาเดรสยาวผ่าหน้า	81
4.3 ตารางแสดงการประเมินราคาเกาะอกยาว	82
4.4 ตารางแสดงการประเมินราคาเสื้อคลุมตัวยาว	83
4.5 ตารางแสดงการประเมินราคาชุดเดรสสั้น	84
4.6 ตารางแสดงการประเมินราคาเสื้อคลุมสั้น	85
4.7 ตารางแสดงการประเมินราคาเสื้อแขนกุด	86
4.8 ตารางแสดงการประเมินราคาผ้าพันคอ	87

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1	1
1.2	2
1.3	2
1.4	3
1.5	5
1.6	5
1.7	5
1.8	5
1.9	5
1.10	5
1.11	5
2.1	8
2.2	10
2.3	10
2.4	10
2.5	11
2.6	11
2.7	11
2.8	11
2.9	11
2.10	13
2.11	13
2.12	14
2.13	14
2.14	16
2.15	17
2.16	19
2.17	19
2.18	19
2.19	19

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า	
2.20	กระเป๋าสีใส่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์	19
2.21	ชาวนาในชุดที่ใช้การเย็บจับสม็อค	20
2.22	ชุดของชาวนาในยุคศตวรรษที่ 19	21
2.23	ชุดของสตรีชาวอังกฤษที่ใช้การเย็บจับสม็อค	22
2.24	การเย็บจับสม็อคแบบอังกฤษ	22
2.25	การเย็บจับสม็อคแบบอเมริกา	23
2.26	การจุดตารางกริดลงบนผ้า	23
2.27	การเย็บตามจุดของลายที่เป็นแพทเทิร์น	24
2.28	ผ้าที่ถูกอัดพลีท	24
2.29	การเย็บจับสม็อคบนพื้นผิวของผ้าอัดพลีท	25
2.30	ผ้าที่ถูกเย็บสม็อคแบบอังกฤษ	25
2.31	การเย็บจับสม็อคในงานแพชั่น	26
2.32	การเย็บจับสม็อคบนกระเป๋าสี	26
2.33	การเย็บจับสม็อคบนผลิตภัณฑ์อื่นๆ	26
2.34	กรรไกรปลายตรง	27
2.35	กรรไกรปลายโค้ง	27
2.36	ฝีมือในการเย็บผ้าด้วยมือ	28
2.37	ฝีมือการเย็บผ้าด้วยมือ	28
2.38	ฝีมือการเย็บผ้าด้วยมือ	28
2.39	ชุดทำงาน	29
2.40	ชุดไปเที่ยว	30
2.41	ชุดในโอกาสพิเศษ	30
2.42	3D Textile by Aleksandra Gaca	31
2.43	ชุดที่ออกแบบโดยใช้เส้นตรงแนวตั้งและแนวนอน	34
2.44	ชุดที่ใช้เส้นโค้งในการออกแบบ	34
2.45	ภาพแสดงเส้นกรอบนอกแบบต่างๆ	36
2.46	รูปแบบเสื้อแบบต่างๆ	38
2.47	รูปแบบคอเสื้อต่างๆ	39

2.48 รูปแบบต่างๆและความยาวของแขนเสื้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า	
2.49	รูปแบบแขนเสื้อที่เย็บเข้าแบบวงแขน(Set-in Sleeve)	41
2.50	รูปแบบแขนเสื้อแบบแรกเลน(Raglen sleeve)	42
2.51	รูปแบบแขนเสื้อแบบแขนในตัว(Kimono sleeve)	42
2.52	รูปแบบเสื้อที่ไม่มีแขนเสื้อ(Sleeveless)	43
2.53	ประเภทของแขนเสื้อแบบต่างๆ	43
2.54	ความยาวของกระโปรงแบบต่างๆ	44
2.55	รูปแบบกระโปรงต่างๆ	46
2.56	รูปแบบกระโปรงต่างๆ	47
2.57	รูปแบบของชุดเดรส	48
2.58	สายวัดตัว	52
2.59	กรรไกรตัดผ้า	52
2.60	กรรไกรตัดด้าย	53
2.61	ชอล์กเขียนผ้า	53
2.62	ลูกกลิ้ง	54
2.63	กระดาดชดรอย	54
2.64	จักรเย็บผ้า	55
2.65	การเย็บสม็อคลายจักรสาน	57
2.66	การเย็บสม็อคลายLozenge	57
2.67	การเย็บสม็อคลาย Lozenge ด้านที่ผิด	58
2.68	การเย็บสม็อคลายเหลี่ยมเฉียง	58
2.69	ผ้าขาวม้าอัดพลีท	59
2.70	ผ้าขาวม้าที่แช่อยู่ในน้ำคลอรีน	59
2.71	ผ้าขาวม้าที่ถูกกัดสีด้วยการหนีบแคม	60
2.72	ผ้าขาวม้าที่ถูกกัดสีผ้าด้วยการหนีบแคม	60
2.73	ผ้าขาวม้ากัดสีแล้วนำมาเย็บสม็อค	61
2.74	ผ้าขาวม้าอัดพลีทแล้วนำมาเย็บสม็อค	61
2.75	ผ้าขาวม้าที่ถูกฮีทฟอยล์	62
2.76	ผ้าขาวม้าที่ถูกฮีทฟอยล์	62
2.77	ผ้าขาวม้าที่ทำแพนเจอร์	63

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
2.78 ผ้าขาม้าที่ทำแพชเวิร์คแล้วนำไปเย็บหม้อค	63
2.79 ผ้าขาม้าที่ติดโบว์แล้วนำไปเย็บหม้อค	64
2.80 ผ้าขาม้าที่ได้รับการเย็บจับหม้อค	65
3.1 ผ้าขาม้าลายทอแบบต่างๆของกลุ่มแม่บ้านนาวาว	66
3.2 ผ้าขาม้าที่ถูกเย็บจับหม้อคลายจักสาน	67
3.3 ผ้าขาม้าที่ถูกเย็บจับหม้อคลายลูกศร	67
3.4 ผ้าขาม้าที่ถูกเย็บจับหม้อคลายเหลี่ยมด้านที่ผิดและถูก	67
3.5 ผ้าขาม้าถูกเย็บจับหม้อคลายเฉียง	68
3.6 ผ้าขาม้าถูกเย็บจับหม้อคลายคลื่น	68
3.7 ผ้าขาม้าถูกจับเย็บหม้อคลายเหลี่ยม	68
3.8 ผ้าขาม้าที่ถูกเย็บหม้อคลายลูกศรใหญ่	69
3.9 ผ้าขาม้าที่ถูกเย็บจับหม้อคลายข้าวหลามตัด	69
3.10 ผ้าขาม้าที่ถูกเย็บจับหม้อคลายข้าวหลามตัด	69
3.11 ผ้าขาม้าลายทอใหญ่	70
3.12 ผ้าขาม้าลายทอใหญ่	70
3.13 ลายเย็บจับหม้อคลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ	71
3.14 ลายเย็บจับหม้อคลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ	71
3.15 ลายเย็บจับหม้อคลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ	72
3.16 ลายเย็บจับหม้อคลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ	72
3.17 ผ้าขาม้าทอลายตารางใหญ่สีขาวดำ	73
3.18 ภาพแสดงแบบร่างชุดเดรสยาวทั้งหมด	74
3.19 ภาพแสดงแบบร่างและการวางลายชุดเดรสยาว 1	74
3.20 ภาพแสดงแบบร่างลายชุดเดรสยาว 1	74
3.21 ภาพแสดงแบบร่างลายชุดเดรส 2	75
3.22 ภาพแสดงแบบร่างลายชุดเดรส 3	75
3.23 ภาพแสดงแบบร่างเสื้อคลุมตัวยาว	76
3.24 ภาพแสดงแบบร่างลายชุดเดรสสั้น	76
3.25 ภาพแสดงแบบร่างลายชุดเดรสสั้น	77

เอกสารนี้เป็นทรัพย์สินทางปัญญาของงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
3.27 ภาพแสดงแบบร่างลายเสื้อคลุมสั้น	77
3.28 ภาพแสดงแบบร่างลายเสื้อแขนกุด	78
3.29 ภาพแสดงแบบร่างผ้าพันคอ	78
3.30 ภาพแสดงแบบร่างผ้าพันคอ	79
4.1 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เดรสยาว	80
4.2 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เดรสยาวผ่าหน้า	81
4.3 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เกาะอกยาว	82
4.4 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมตัวยาว	83
4.5 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์ชุดเดรสสั้น	84
4.6 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมสั้น	85
4.7 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เสื้อแขนกุด	86
4.8 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอ	87
4.9 ภาพถ่ายแพชั่นของPAKAMA	88
4.10 ภาพถ่ายแพชั่นของPAKAMA	89
4.11 ภาพถ่ายแพชั่นของPAKAMA	90
4.12 ภาพถ่ายแพชั่นของPAKAMA	91
4.13 การจัดแสดงผลงาน	92
4.14 การจัดแสดงผลงาน	93

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

ด้วยกลุ่มแม่บ้านนายาวคือหนึ่งในสมาชิกของโครงการพัฒนาอาชีพในถิ่นทุรกันดารตามพระราชดำริของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยแบ่งออกเป็นสี่กลุ่มย่อยคือ กลุ่มแม่บ้านเกษตรกร กลุ่มแม่บ้านตัดเย็บ กลุ่มแม่บ้านผ้าขาม้า และกลุ่มแม่บ้านจักสาน ซึ่งทางกลุ่มแม่บ้านนายาวจะดำเนินการผลิตผลิตภัณฑ์เพื่อการส่งให้แก่ร้านภูฟ้าโดยตรง หากพบว่าผลิตภัณฑ์ที่พบนั้นไม่มีเอกลักษณ์ หรือความน่าสนใจเท่าที่ควร ถึงแม้กลุ่มแม่บ้านจะมีฝีมือการทอผ้าหรือการสานลายกนกที่เชี่ยวชาญก็ตาม ทำให้เกิดความรู้สึกเสียตายนในฝีมือและลวดลายที่สวยงามเหล่านั้น

จากการที่ได้เดินทางเข้าไปยังกลุ่มแม่บ้านนายาว จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่ากลุ่มแม่บ้านทอผ้าขาม้านั้นมีความน่าสนใจเป็นพิเศษ ตั้งแต่การเลือกใช้วัสดุที่นำมาปั่นเป็นเส้นด้าย นั่นคือการนำเส้นฝ้ายและเศษผ้ายัดที่เหลือจากโรงงานผลิตเสื่อมาปั่นเป็นเส้นด้ายแล้วจึงนำไปทอผ้าขาม้า อีกทั้งยังมีการกลายเป็นรูปช้าง ซึ่งเป็นการสื่อสารถึงสภาพแวดล้อมในบริเวณรอบๆ หมู่บ้านที่เต็มไปด้วยช้างป่าจำนวนมาก หากว่าการเลือกสีทั้งเส้นพุ่งและเส้นยืนยังไม่มีหลักตายตัว เป็นการสุ่มเลือกสีเสียมากกว่า ซึ่งบางผืนก็มีการตัดกันของสีที่มากเกินไป เป็นผลยากต่อการนำไปใช้ และพบว่าผลิตภัณฑ์ที่นำผ้าขาม้ามาใช้ชิ้นเป็นเพียงการตัดต่อธรรมดา ยังไม่มีจุดเด่นของผลิตภัณฑ์ที่ทำให้ดูทันสมัยหรือน่าดึงดูดใจผู้บริโภค

ภาพที่ 1.1 เศษผ้ายัดจากโรงงานทำเสื่อ
ที่มา : ภาพจากแฟ้มของผู้จัดทำ

จึงเกิดเป็นแนวคิดในการนำผ้าขาม้ามาพัฒนาต่อเพื่อเพิ่มคุณค่า สร้างเอกลักษณ์และปรับเปลี่ยนให้สามารถนำไปใช้สร้างผลิตภัณฑ์ที่ร่วมสมัยเป็นอีกหนึ่งทางเลือกให้แก่ผู้บริโภค โดยวิธีการที่หลากหลาย ซึ่งหนึ่งในวิธีที่นำมาใช้คือ การเย็บจับสม็อค(Smocking)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สม็อค(smock) คือเทคนิคการเย็บผ้าให้เกิดความนูนของผืนผ้าเป็นรูปแบบสามมิติ ในอดีตเราจะพบลักษณะการสม็อคได้ในบริเวณของข้อมือเสื้อและคอเสื้อ แต่ทว่าในปัจจุบันนั้นเราสามารถพบเห็นเทคนิคสม็อคได้ทั้งในเสื้อผ้าผู้หญิง เครื่องประดับ หรือแม้กระทั่งเฟอร์นิเจอร์ เทคนิคเย็บสม็อคนั้นแบ่งตามวิธีการได้เป็นสองแบบคือ สม็อคแบบอังกฤษ และสม็อคแบบอเมริกัน โดยสม็อคแบบอังกฤษนั้นจะเป็นการจับเย็บบนผืนผ้าที่ถูกอัดกลับแล้ว ส่วนสม็อคแบบอเมริกันนั้นเป็นการจับเย็บจุดตามตารางที่วาดบนผืนผ้าในด้านที่ผิด

ภาพที่ 1.2 ตัวอย่างรูปแบบการเย็บจับสม็อคแบบอังกฤษ

ที่มา : <http://sewnso.blogspot.com/>

ภาพที่ 1.3 ตัวอย่างรูปแบบการเย็บจับสม็อคแบบอเมริกัน

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/371687775475164445/>

การเย็บจับสม็อคแบบอเมริกันนั้นจุดเด่นของเทคนิคเย็บจับสม็อคนั้นคือลักษณะการนูนของผ้าที่จะมีลวดลายแตกต่างกันไปขึ้น อยู่กับลักษณะของผ้า และรูปแบบของสม็อค ลำดับและการวางตำแหน่งการเย็บซึ่งจะทำให้ผ้าดูมีความน่าสนใจ และมีมิติมากขึ้นซึ่งในที่นี่การจับสม็อคแบบอเมริกันนั้นสามารถแก้ปัญหาลวดลาย และสีสันทึดยะของผ้าขาวม้าให้ลดลงได้ จนมองไม่ออกด้วยซ้ำว่าก่อนจะจับสม็อคเสร็จ ผ้าที่นำมานั้นคือผ้าทอลายขาวม้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 1.4 ผ้าขาวม้าของกลุ่มแม่บ้านนายาว จังหวัดฉะเชิงเทรา
ที่มา : ภาพจากแฟ้มของผู้จัดทำ

โดยจากข้อมูลที่ได้นั้นเป็นแรงบันดาลใจความคิดที่จะนำผ้าขาวม้าที่ผู้คนต่างมองว่าเป็นสิ่งพื้นบ้านและล้าสมัยมาผสมผสานกับเทคนิคการเย็บจับสม็อค(smock) เพื่อให้เกิดเป็นทางเลือกใหม่ในการนำผ้าขาวม้าไปใช้งานได้ง่ายขึ้นและดูเป็นสากลมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นอนุรักษ์ผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นและการทอผ้าให้คงอยู่สืบไป

สิ่งทอพื้นบ้านในปัจจุบันถูกมองว่าเป็นผลิตภัณฑ์ที่ล้าสมัย โบราณ ไม่น่าสนใจ เนื่องจากปัจจุบันแนวความคิดและรูปแบบการใช้ชีวิตของทางฝั่งตะวันตกได้เข้ามามีอิทธิพลแก่วิถีการดำเนินชีวิต รสนิยมของผู้คนส่วนใหญ่ การพัฒนาสิ่งทอและผลิตภัณฑ์พื้นบ้านให้มีรูปแบบเข้ากับยุคสมัยจะช่วยส่งเสริมคุณค่า และสามารถทำให้สิ่งทอและผลิตภัณฑ์พื้นบ้านกลับมาเป็นที่สนใจอีกครั้ง

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 1.2.1 เพื่อพัฒนาเอกลักษณ์และเพิ่มคุณค่าให้กับผ้าขาวม้าด้วยเทคนิคการจับสม็อค
- 1.2.2 เพื่อเพิ่มทางเลือกใหม่จากการนำผ้าขาวม้าไปประยุกต์ใช้โดยให้เข้ากับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป
- 1.2.3 เพื่อช่วยพัฒนาและเพิ่มรายได้ให้กับกลุ่มแม่บ้านนายาวที่มีความสามารถแต่ยังไม่ได้รับการส่งเสริม

1.3 ปัญหาและแนวทางการแก้ไข

ปัญหา	แนวทางการแก้ไข
1. ผ้าขาวม้าของกลุ่มแม่บ้านนายาวมีลวดลายที่พบเห็นได้ทั่วไป ขาดความหลากหลาย และเอกลักษณ์ที่โดดเด่น	ออกแบบลักษณะการเย็บสม็อคที่จะช่วยสร้างลายบนผ้าขาวม้า เพื่อสร้างเอกลักษณ์และให้เข้ากับสมัยนิยม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหา	แนวทางการแก้ไข
2. ผ้าขาวม้ามีการเลือกใช้สีสันทันมากมายและฉูดฉาด ซึ่งไม่ตอบสนองต่อความต้องการในตลาดคนรุ่นใหม่	ออกแบบการเลือกใช้สีด้ายที่นำมาทอ โดยจับคู่สีที่ง่ายต่อการนำไปใช้ในหลายๆโอกาส โดยไม่ทำให้เกิดความขัดแย้งที่จะเลือกใช้ผ้าขาวม้าสำหรับคนรุ่นใหม่

1.4 ความเป็นไปได้ของโครงการ

1.4.1 ด้านนโยบาย

ในปัจจุบันมีพระราชดำริของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระราชดำรัสให้ทางภูฟ้าสนับสนุนและมีโครงการพัฒนาอาชีพ เพื่อกลุ่มประชาชนในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งมีความยากลำบากในการทำมาหาเลี้ยงชีพ ทั้งด้วยสภาพแวดล้อมและความรู้

1.4.2 ด้านเศรษฐกิจ

เป็นการสร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชน และช่วยเพิ่มคุณค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นที่ไม่ได้รับความสนใจจากกลุ่มผู้บริโภคในปัจจุบันมากเท่าที่ควร ไม่ว่าจะด้วยเพราะรูปแบบที่ล้าสมัยไม่มีเอกลักษณ์หรือสีสันทันฉูดฉาดก็ตาม จากการออกแบบสวดลายและรูปลักษณ์เพื่อช่วยส่งเสริมคุณค่า และสร้างเอกลักษณ์ที่สามารถตอบสนองความต้องการและรสนิยมที่เปลี่ยนไปนั้น จะทำให้ผู้บริโภคทั้งในประเทศและต่างประเทศหันมาสนใจและสนับสนุนผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นมากขึ้น ส่งผลให้เกิดการหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจเข้าสู่ชุมชน และประเทศ

1.4.3 ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

เป็นการส่งเสริมให้เกิดการใช้ผลิตภัณฑ์จากเส้นใยธรรมชาติและการทอผ้าพื้นบ้านให้เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยลดการใช้ผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากระบบอุตสาหกรรมที่เป็นการเพิ่มปริมาณขยะและส่งผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม

1.4.4 ด้านการออกแบบ

เป็นการออกแบบเพื่อปรับปรุงภาพลักษณ์ เพิ่มคุณค่า ความน่าสนใจ และสร้างทางเลือกในการนำไปใช้งานของผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นที่ถูกกละเลย แก่ผู้บริโภค ตามรสนิยม ความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและอิทธิพลที่เข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของ ให้นำสมัยแปลกแตกต่างจากเดิม

สรุปความเป็นไปได้ของโครงการ

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าขาวม้าด้วยเทคนิคเย็บสมัยยุค สำหรับกลุ่มแม่บ้านนายาว นี้มีความเป็นไปได้ในทุกๆด้าน โดยเป็นการพัฒนาเอกลักษณ์และเพิ่มคุณค่า ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านให้ตอบสนองต่อตลาดของคนรุ่นใหม่ ทั้งภายในและนอกประเทศ โดยไม่ขัดต่อกฎหมาย หรือส่งผลกระทบต่อประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ขอบเขตของโครงการ

1.5.1 โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าขาวม้าด้วยเทคนิคเย็บสม็อค สำหรับกลุ่มแม่บ้านนายาว มีขอบเขตของโครงการ ดังนี้

1.5.1.1 เสื้อสตรีไม่มีแขน	จำนวน 1 ตัว
1.5.1.2 เสื้อคลุมสั้น	จำนวน 1 ตัว
1.5.1.3 เสื้อคลุมแขนกุดยาว	จำนวน 1 ตัว
1.5.1.4 ชุดเดรสสตรีสั้น	จำนวน 1 ตัว
1.5.1.5 ชุดเดรสสตรียาว	จำนวน 3 ตัว
1.5.1.6 ผ้าพันคอ	จำนวน 1 ผืน

ภาพที่ 1.5 - 1.11 รูปแบบเครื่องแต่งกายสตรี

1.5.2 ออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อกลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มผู้หญิงที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป กระชับกระเซง รักความสนุก ชอบการแต่งตัว มั่นใจในตัวเอง กล้าแสดงออก มีความสนใจผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับแฟชั่น ชื่นชอบผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์

1.5.3 ออกแบบเครื่องแต่งกายจากผ้าทอขาวม้าที่เน้นสีล้วน ลวดลาย และ ความเป็น 3 มิติ ของตัวผลิตภัณฑ์ โดยออกแบบลวดลายบนผืนผ้าจะเป็นการลดทอนสีล้วนของผ้าขาวม้า และวางลวด

ลายให้เป็นแบบ Geometric art เอกสารนี้เป็นเอกสารที่เผยแพร่โดยโครงการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6 แนวทางการศึกษาวิจัย

1.6.1 ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งทอและเทคนิคต่างๆ

1.6.1.1 ศึกษาารูปแบบและลวดลายของผ้าทอลายขาวม้า เส้นด้ายที่นำมาใช้ในการทอ วิธีการทอลาย ลายทอแบบต่างๆ รวมถึงลักษณะการจัดวางสี

1.6.1.2 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคการจับสมีอค ประเภทของสมีอค ความแตกต่างของแต่ละลวดลาย และพื้นผิวที่ได้

1.6.1.3 ศึกษาหาวิธีที่จะนำมาผสมผสานกับเทคนิคการจับสมีอคที่เหมาะสม อาทิ การวางสมีอคเพื่อให้สีเข้มนูนเด่นออกมา การสร้างเส้นสีที่แบ่งแยกชัดเจน เป็นต้น

1.6.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบและการพัฒนารูปแบบ

1.6.2.1 การวิเคราะห์ตำแหน่งเย็บจับสมีอคแต่ละลวดลาย ลายทอในการจับสมีอค และ ตำแหน่งช่องสีกับลายการเย็บจับสมีอค

1.6.2.2 ศึกษาและคิดค้นการจับสมีอกรูปแบบใหม่

1.6.2.3 ศึกษาและทดลองเทคนิคอื่นๆที่สามารถนำมาผสมผสานกับเทคนิคการจับสมีอคได้อย่างเหมาะสม เช่น การนำไปกัดสี การย้อมฟอยล์ด้วยความร้อน

1.6.2.4 วิเคราะห์ลวดลายทอของผ้าขาวม้าทั่วไปและของกลุ่มแม่บ้านนายาว

1.6.2.5 ศึกษาการประดับตกแต่งเสื้อผ้าด้วยวัสดุอื่นเพื่อผสมผสานกับลวดลายที่ออกแบบไว้ เช่น การปักผ้าด้วยริบบิ้นหรือเชือก

1.6.2.6 ศึกษาลักษณะตำแหน่งการวางลายบนชุดสตรีแต่ละรูปแบบที่เหมาะสม

1.6.2.7 ร่างแบบ 2 มิติ และออกแบบลวดลายเพื่อใช้เป็นตัวเลือกและพัฒนาต่อ

1.6.2.8 วิเคราะห์หาสีสันท ลวดลาย และเทคนิคที่เหมาะสมกับการจับสมีอคใน

การนำมาประยุกต์ใช้กับผลิตภัณฑ์

1.6.3 ข้อมูลด้านผลิตภัณฑ์

1.6.3.1 ศึกษาารูปแบบเครื่องแต่งกายสตรีที่สนใจ

1.6.3.2 ศึกษาารูปแบบและขนาดสัดส่วนของเครื่องแต่งกายเพื่อใช้ในการกำหนดขนาดของชุด

1.6.3.3 ศึกษาารูปแบบและวิธีการตัดเย็บเครื่องแต่งกายสตรี เพื่อใช้ในการเลือกร่างตำแหน่งลวดลาย

1.6.3.4 ศึกษาการออกแบบเสื้อผ้าที่ใช้เทคนิคในการทำให้ผืนผ้ามีความเป็นสามมิติ

1.6.4 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้บริโภค

1.6.4.1 ศึกษาความต้องการและรสนิยมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัย

1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบมีความสวยงามแปลกใหม่ แสดงให้เห็นถึงการผสมผสาน

ของลวดลายการทอและเทคนิคการเย็บลักษณะต่างๆ ที่ศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.7.2 ผลิตรัศม์ที่ออกแบบมีการพัฒนารูปแบบที่เหมาะสม ตอบสนองความต้องการ และเป็นที่น่าสนใจของผู้บริโภค

1.7.3 เป็นเพิ่มเอกลักษณ์และคุณค่าให้แก่ผลิตรัศม์ที่พินบ้านของชุมชน

1.7.4 เป็นการสร้างทางเลือกใหม่ให้แก่ผู้บริโภคในการนำผลิตรัศม์จากท้องถิ่นไปใช้มากขึ้น โดยไม่รู้สึกรัดเงิน

1.8 นิยามคำศัพท์

1.8.1 Smock คือ เทคนิคการเย็บจับผ้าให้เกิดเป็นลวดลาย และผิวสัมผัสที่เป็นสามมิติ

1.8.2 Geometric art คือ ศิลปะที่เกิดจากการนำเรขาคณิตรูปแบบต่างๆมาใช้ในการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2 วัตถุประสงค์ของกลุ่มแม่บ้านนายาว

เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนรวมกลุ่มกันประกอบอาชีพเสริม ทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้น และมีความมั่นคงทางรายได้ สามารถพึ่งตนเองได้ มีความรู้ ความสามารถที่จะ สร้างความก้าวหน้าให้แก่ตนเอง ส่งผลให้ครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาศักยภาพทางการตลาดในด้านการผลิตการบริหารจัดการกลุ่ม และมีจิตสำนึกในการทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม

2.1.3 กลุ่มแม่บ้านนายาว

กลุ่มแม่บ้านนายาวตั้งอยู่ที่ บ้านนางาม ตำบลท่ากระดาน อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยตั้งอยู่ห่างจากศาลากลางจังหวัดไป 123 กิโลเมตร มีสมาชิกรวมทั้งหมด 84 คน โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มย่อย ดังนี้

2.1.3.1 กลุ่มเกษตรกรนายาวสามัคคี

ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 32 คน จัดทำผลิตภัณฑ์ที่แปรรูปมาจากผลผลิตทางการเกษตรของชาวบ้าน ได้แก่ เต้าเจี้ยว, ซีอิ๊วขาว, ซีอิ๊วดำ, ชาสมุนไพรชิง, ชาสมุนไพรหญ้าหนวดแมว, ฟ้ายะลวยโจรสลงต้ม, มะระขึ้นผงชงดื่ม, กระจับป้งชงดื่ม, มะตูมผงชงดื่ม, ชิงผงชงดื่ม, แซมพู-ครีมขนาดผสมสมุนไพร, ครีมล้างหน้ามะขาม, น้ำยาล้างจาน, ครีมขัดผิวสมุนไพร ฯลฯ

2.1.3.2 กลุ่มแม่บ้านนายาวตัดเย็บ

ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 26 คน ส่วนใหญ่ผลิตภัณฑ์ภายในกลุ่มจะได้รับคำสั่งทำมาจากทางภูฟ้าเป็นส่วนใหญ่ จะเป็นการนำผลิตภัณฑ์จากกลุ่มย่อยอื่นๆมาพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าและความน่าสนใจ ได้แก่ ที่นอนเด็ก, ผ้าผ่าน, มุ้ง, หมอน, เสื้อผ้าโหล, ชุดพยาบาล, ชุดนักเรียน, จีวร, ตัดเย็บผ้าปกากะญอ ฯลฯ

2.1.3.3 กลุ่มแม่บ้านนายาวผ้าขาวม้า

ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 15 คน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ได้พระราชทานคำแนะนำในการพัฒนารูปแบบผ้าขาวม้า ให้มีขนาดได้มาตรฐาน แนะนำให้เลือกสีสันทันและลวดลายที่เหมาะสม สวยงาม ตามความต้องการของผู้บริโภค และมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ “ผ้าขาวม้าลายช้าง” โดยกลุ่มสามารถทอลวดลายช้างที่บริเวณเชิงผ้าได้อย่างสวยงาม นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกแม่บ้านเกษตรกรที่มีภูมิปัญญาในการทอผ้าสไบฝ้ายลายพื้นเมืองอีกด้วย ผลิตภัณฑ์ได้แก่ ผ้าขาวม้าฝ้ายทอมือลายช้าง, ผ้าขาวม้าฝ้ายทอมือมาตรฐาน, ผ้าสไบฝ้ายลายพื้นเมือง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.2 กลุ่มแม่บ้านนายนาวผ้าขามม้า
ที่มา : จากแฟ้มผู้จัดทำ

2.1.3.4 กลุ่มแม่บ้านนายนาวจักสาน

ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 11 คน กลุ่มราษฎรในพื้นที่หมู่บ้านนายนาว มีทักษะฝีมือในการทอเสื่ออกเพื่อใช้ในครัวเรือน โดยใช้ต้นกกที่ขึ้นในพื้นที่ เมื่อทอได้มากชิ้นก็ขายให้ผู้สนใจทั่วไปผลิตภัณฑ์ที่เกิดไม่ใช่เพียงแค่การทอเสื่ออกเท่านั้น หากพระองค์ได้ชี้แนะแนวทางให้แก่สมาชิก ในการนำผลิตภัณฑ์จักสานไปพัฒนารูปแบบเพื่อให้ได้ ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีประโยชน์ใช้สอยที่มากกว่าและสามารถเพิ่มมูลค่าได้ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากกก ได้แก่ ก่องทิวซู้, ก่องทรงกลมมีฝาปิด, กระจเป่าสะพาย, เสื่อนั่งสมาธิ, หมอน, กระจาด, หมวกแก๊ป, ที่ใส่จดหมาย, รองเท้า ฯลฯ

2.1.4 ผลิตภัณฑ์จากบ้านนายนาว

ภาพที่ 2.3 – 2.4 ผลิตภัณฑ์จากกลุ่มเกษตรกรนายนาว

ที่มา : http://www.psproject.org/ProjectsC_List_Centre_chachengsao.html

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.5 – 2.6 ผลิตภัณฑ์จากกลุ่มแม่บ้านนายาวตัดเย็บ

ที่มา : http://www.psproject.org/ProjectsC_List_Centre_chachengsao.html

ภาพที่ 2.7 ผลิตภัณฑ์จากกลุ่มแม่บ้านนายาวจักสาน

ที่มา : http://www.psproject.org/ProjectsC_List_Centre_chachengsao.html

ภาพที่ 2.8 – 2.9 ผลิตภัณฑ์ผ้าขาม้า

ที่มา : ภาพจากแฟ้มของผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าขาวม้า

2.2.1 ประวัติความเป็นมาของผ้าขาวม้า

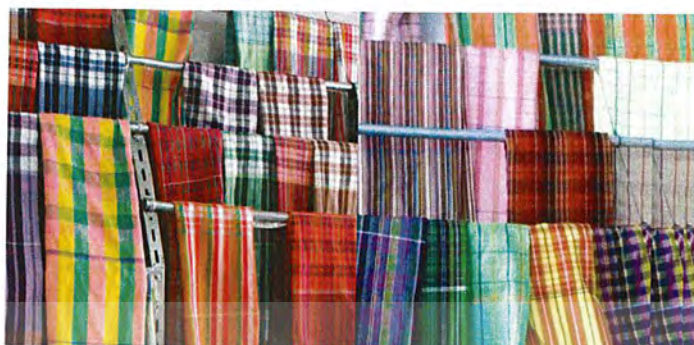
"ผ้าขาวม้า" เป็นอาภรณ์อเนกประสงค์ มีลักษณะเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ส่วนใหญ่ทอมาจากฝ้าย แต่บางครั้งอาจทอจากเส้นไหม ในบางท้องถิ่นนิยมทอจากเส้นด้ายดิบและเส้นป่าน นิยมทอสลัปลีกันเป็นลายตาหมากรุกหรือเป็นลายทาง

โดยความจริงแล้วผ้าขาวม้าไม่ใช่คำไทยแท้แต่เป็นคำที่มาจากภาษาเปอร์เซียที่มีคำเต็มว่า "กามาร์บันด์" (Kamar band) โดยกามาร์ หมายถึง เอว หรือ ท่อนล่างของร่างกาย ส่วนบันด์ หมายถึง

พัน รัด หรือ คาด เมื่อนำทั้งสองคำมารวมกันจึงหมายถึง เข็มขัด ผ้าพัน หรือ คาดสะเอว

จากหลักฐานภาพจิตรกรรมฝาผนังที่วัดภูมินทร์ จ. น่าน พบว่าคนไทยเริ่มใช้ผ้าขาวม้ามาตั้งแต่สมัยพุทธศตวรรษที่ ๑๖ นับแล้วเริ่มจากสมัยเชียงแสนสมัยเชียงแสน ผู้หญิงในยุคนั้นมักนุ่งผ้าถุง ส่วนผู้ชายเริ่มใช้ผ้าเคียนเอว(ผ้าขาวม้า)ซึ่งได้วัฒนธรรมมาจากไทยใหญ่ ส่วนไทยเรายังมวยผมอยู่ เมื่อเห็นประโยชน์ของผ้าจึงนำมาใช้บ้าง แต่เปลี่ยนมาเป็นผ้าเคียนเอว นอกจากนี้เมื่อมีเหตุต้องเดินทางไกลจึงนำมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกซึ่งให้ประโยชน์มาก เช่น ใช้ห่ออาวุธ และเก็บสัมภาระในการเดินทาง ปูที่นอน นุ่งอาบน้ำ ใช้เช็ดร่างกาย คำว่า เคียน เป็นคำไทย มีความหมายตามพจนานุกรม คือ พัน ผูก พาด โปก คาด คลุม เมื่อนำมารวมกับคำว่า "ผ้า" และส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย เช่น เอว จึงมีความหมายว่าเป็นผ้าสำหรับคาดเอว ซึ่งคนไทยโบราณจะรู้จักผ้าเคียนเอวมากกว่าผ้าขาวม้าเนื่องจากใช้เรียกกันมาแต่โบราณ ส่วนคำว่า "ผ้าขาวม้า" มานิยมใช้เรียกกันในภายหลัง

ถัดมาในยุคสมัยรัตนโกสินทร์ชาวไทยทั้งชาย และหญิงนิยมใช้ผ้าขาวม้ามาทำประโยชน์กันมากยิ่งขึ้น โดยไม่จำกัดแต่เพียงเพศชายอย่างเดียวเหมือนในอดีต และไม่จำกัดเฉพาะทำเป็นเครื่องตกแต่งร่างกายอย่างเดียว ผ้าขาวม้าเป็นผ้าที่อำนวยความสะดวกให้กับคนไทยมาหลายศตวรรษโดยไม่มีที่ท้าวาจะสูญหายไปง่ายๆ เนื่องด้วยประโยชน์ของผ้ามีมากมายนานับการ ทั้งนี้เพราะผ้าขาวม้ามีความเกี่ยวข้องกับวิถีทางแห่งการดำรงชีวิตมากมายหลายอย่างด้วยกัน จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า "ผ้าขาวม้า" คือสิ่งมหัศจรรย์แห่งสายใยที่ถักทอไว้อย่างประณีต จากตำนานกาลเวลา และคุณค่าอันน่ายกย่อง

ภาพที่ 2.10 ผ้าขาม้าจากท้องถิ่นของไทย

ที่มา : <http://www.tcdc.or.th/src/14996/>

ภาพที่ 2.11 การแต่งกายของชาวบ้านด้วยผ้าขาม้า

ที่มา : <http://www.bloggang.com/data/chaiwat4u/picture/1208430438.jpg>

2.2.2 ลายทอผ้าขาม้าและการใช้สี

ผ้าขาม้า มีลวดลายไม่มาก เพียงแต่ต่างกันที่สี สัน ลายทอที่เห็นได้ส่วนใหญ่คือ ลายหมากรุก ลายสก็อต ลายตาจ๊ก โดยแต่ละภูมิภาคจะมีสี สัน เส้นใย และลายทอที่แตกต่างกันไป ด้วยวัฒนธรรม วิถีชีวิต และสภาพแวดล้อมนั้น ส่วนใหญ่จะทอจากฝ้าย ไหม ด้ายดิบ หรือป่าน ในบางพื้นที่ผ้าขาม้าจะมีขนาดความกว้างประมาณ 3 คืบ ยาวประมาณ 5 คืบ อาทิ

- ผ้าขาม้ากาญจนบุรี บ้านหนองขาว อำเภอท่าม่วง ออกแบบการทอให้ลวดลาย สะดุดตายิ่งขึ้น ด้วยการเลือกใช้ไหมประดิษฐ์สีสดๆ สารพัดสี อนุรักษ์ลวดลายแบบโบราณ เช่น ลายตาจ๊ก ซึ่งมีเฉพาะที่บ้านหนองขาว มีการทอเก็บยกลายตลอดทั้งผืนและทอได้เฉพาะผู้ที่มีความชำนาญเท่านั้น จึงเป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้นในนาม ‘ผ้าขาม้าร้อยสี’ นอกจากลายตาจ๊กแล้ว ยังมีลายอื่นๆ ได้แก่ ลายหมากรุก ลายตาคู่ ลายตาเล็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.12 ผ้าขามม้าร้อยสีลายตาจ๊ก

ที่มา : http://www.snc.lib.su.ac.th/west/index.php?option=com_content&view=article&id=82:-narumon-boonyanit&catid=31:article

- ผ้าขามม้าพระนครศรีอยุธยา จุดเด่นคือลวดลายคละสลักกันเป็นตารางหมากรุก ประมาณครึ่งนิ้ว และมีสองสีสลับด้าน ด้านตามยาวของปลายทั้งสองข้าง ทำเป็นลายริ้วสลับสีกัน เช่น ขาวแดง แดงดำ ขาวน้ำเงิน
- ผ้าขามม้าชัยนาท เป็นผ้าทอด้วยไหมประดิษฐ์ โทเร และฝ้าย แต่ในปัจจุบันส่วนใหญ่จะนิยมทอด้วยโทเร ทอเป็นลายสก๊อต ลายทางหรือลายสีเหลี่ยม ผ้าขามม้าที่โดดเด่นคือของตำบลเนินขาม อำเภอกันตนา มีชื่อว่า 'ผ้าขามม้า 5 สี' คือ สีแดง เหลือง ส้ม เขียว ขาว ซึ่งจะทอแบบเดียวกับผ้ามัดหมี่ คือการมัดแล้วย้อมเป็นสีต่างๆ
- ผ้าขามม้าลพบุรี อำเภอบ้านหมี่ จัดได้ว่าเป็นแหล่งทอผ้าพื้นเมืองที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ลักษณะผ้าดั้งเดิมของอำเภอบ้านหมี่จะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เพราะชาวบ้านหมี่เป็นชาวไทยพวนที่อพยพมาจากประเทศลาว ผ้าขามม้าของที่นี่จึงเป็นผ้าที่มีลวดลาย สีอันสวยงามและเป็นผ้าทอมือที่มีความประณีตมาก

ภาพที่ 2.13 ผ้าขามม้าลายสี่ปลาไหลของชาวพวน

ที่มา : <http://www.thaitechno.net/t1/productdetails.php?id=117274&uid=44326>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ผ้าขาวม้าราชบุรี ส่วนใหญ่จะทอ 2 ลวดลาย คือ ลายหมากรุกและลายตาปลา เป็นผ้า

ขาวม้าที่สวยงาม ราคาถูก สีสันไม่ตก รู้จักกันในชื่อ ‘ผ้าทอบ้านไร่’ และในปัจจุบันมีการพัฒนาเป็น ผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัยโดยคนรุ่นใหม่ ในชื่อ ‘Pakamian’ ที่ภาคอีสาน จะเรียกผ้าขาวม้าว่า ผ้าแพรว ผ้าแพรวอ๊อไป ผ้าขาวม้า ซึ่งในอีสานจะมีอยู่ 2 ลักษณะ คือ ผ้าแพรวขาวม้า มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส คล้ายตาหมากรุกและผ้าแพรวใส่ปลาไหลหรือผ้าแพรวลั่นแล่นและในพจนานุกรมภาษาถิ่นอีสานก็จะเรียกว่าผ้าซัดด้าม ผ้าขาวด้ามหรือผ้าด้าม

- ผ้าขาวม้าศรีสะเกษ ได้รับอิทธิพลมาจากลาว จะมีการทอด้วยไหมและฝ้าย ผ้าขาวม้า ที่ทอด้วยผ้าไหมจะทำในโอกาสพิเศษหรืองานพิธีสำคัญเท่านั้น จะทอเป็นลายเส้นขั้ดตารางหมากรุก

- ผ้าขาวม้าสุรินทร์ ปัจจุบันมีการทอมากที่กิ่งอำเภอเขวาสินรินทร์ บ้านเขวาสินรินทร์ ชาวสุรินทร์มักใช้ผ้าขาวม้าในการแต่งกายประจำจังหวัด ในพิธีกรรมที่สำคัญตั้งแต่เกิดจนกระทั่ง ตายจะมีผ้าขาวม้ามาเกี่ยวข้องเสมอ ลายผ้าขาวม้าของจังหวัดสุรินทร์เป็นผ้าลายตารางสีแดงดำ เขียว เข้ม และชาวสุรินทร์จะมีผ้าขาวม้าประจำตระกูลผู้อาวุโส มักจะมอบผ้าขาวม้าไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานก่อนสิ้นบุญ

- ผ้าขาวม้ามหาสารคาม ที่มีชื่อเสียงคือบ้านหนองหิน ตำบลโคกก่อ อำเภอเมือง เอกลักษณ์โดดเด่น คือทอมือสี่ธรรมชาติพัฒนาลวดลายให้ทันสมัย มีคุณภาพดีจนส่งไปจำหน่ายยัง ประเทศญี่ปุ่นในนาม ‘ศิลาภรณ์’ และยังแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ เช่น เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า ผ้าห่ม เป็นต้น

- ผ้าขาวม้าขอนแก่น มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีความวิจิตรพิสดารตระการตา ผสมผสาน ความคิดสร้างสรรค์เป็นลายเฉพาะของผ้าขาวม้าจังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นลาย ‘หมี่กึ่ง’ อันเป็นต้นแบบและเป็นลายเก่าแก่ของผ้าเมืองขอนแก่น เน้นที่สีม่วง แดง เขียว ซึ่งจัดเป็นสีดั้งเดิมของผ้าขาวม้าขอนแก่น และทำการทอลักษณะแบบ 3 ตะกอจึงทำให้ผ้าหนาเนื้อแน่นภาคเหนือ เรียกผ้าขาวม้าว่า ผ้าหัว ผ้าตะไถ่หรือตาไถ่ ซึ่งหมายถึงผ้าลายตาราง ผ้าเตี้ย

- ผ้าขาวม้าแพรว พบในพื้นที่อำเภอเมือง อำเภอสูงเม่น อำเภอสอง และอำเภอร่องขวาง การทอลักษณะแบบ ‘จก’ ที่บริเวณของผ้าขาวม้าด้วย เรียกว่า ‘ผ้าขาวม้ามีเชิง’ เชิงของผ้าขาวม้าจะมีเทคนิคการจกลวดลายเพิ่มเติมเข้าไปในตัวผ้า ส่วนใหญ่จะเป็นลายหมากรุกหรือลวดลายเรขาคณิตทั่วไป ส่วนลายที่จกจะเป็นลายสัตว์ตามคตินิยมความเชื่อและขนบธรรมเนียมประเพณีของแต่ละกลุ่มชน เช่น ลายนก ลายช้าง ลายม้า เป็นต้น

- ผ้าขาวม้าน่าน การทอผ้าของชาวน่านมีมาตั้งแต่บรรพบุรุษตั้งปรากฏภาพฝาผนังใน วัดภูมินทร์ จะเรียกกันว่า ‘ผ้าตะไถ่’ ส่วนมากมักนิยมทอด้วยฝ้าย เส้นฝ้ายนั้นทำเองตั้งแต่ปั่นฝ้าย

เอกลักษณ์จากเปลือกไม้กลัดไม้ประดู่ มะเกลือ ใบสัก เป็นต้น เดิมจะนิยมทอผ้าขาวม้าเป็นสีแดงดำ

ไม่ว่ากรรมใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ซึ่งเป็นสิ่งดั้งเดิม แต่ปัจจุบันนิยมทอผ้าขาวม้าให้มีสีคลาสสิกมากยิ่งขึ้น โดยเน้นสีเขียว ฟา น้ำตาล เป็นสีที่กลมกลืนกับธรรมชาติบริเวณชายผ้ามักจะจกปลายข้าง ปลายม้า ลายเจดีย์ ลายยกดอก ลวดลายที่ทอเน้นเกี่ยวกับความเชื่อ ความเป็นสิริมงคลแก่ผู้ใช้และแล้วก็มีมาถึงยุคใหม่ของผ้าขาวม้า จากผ้าธรรมดาสีเหลี่ยมถูกนำมาใส่ไอเดีย แพลงโฉมกลายเป็นสิ่งต่างๆ มากมายนับไม่ถ้วนทั้งเกี่ยวกับสุขภาพ แฟชั่น ของแต่งบ้าน ไปจนถึงอุปกรณ์ไฮเทค

ในส่วนของผ้าขาวม้าของกลุ่มแม่บ้านนายวทอผ้า นั้นมีเอกลักษณ์ที่เห็นได้ชัดคือ การทอลายข้างลงตรงลายเชิง เนื่องจากสภาพแวดล้อมบริเวณนั้นมีช่างป่าอยู่เป็นจำนวนมาก ส่วนลายหลักของผืนผ้า นั้นจะทอลายสก๊อตหรือลายตารางเป็นส่วนใหญ่ ที่พิเศษคือกลุ่มแม่บ้านนายวทอผ้า นำเส้นด้ายที่เหลือใช้จากโรงงานผลิตเสื่อ ยี่มา ใช้ทอผ้าขาวม้าของชุมชน

ภาพที่ 2.14 ผ้าขาวม้าจกปลายข้าง

ที่มา : http://www.thaitambon.com/thailand/suphanburi/720903/01112711829/oly_25653_3854as.jpg

2.2.3 โครงสร้างผ้าขาวม้า

โครงสร้างของผ้าขาวม้าแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

1. ลายปลายเชิง คือ ลายที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งปรากฏอยู่ในพื้นที่ส่วนใหญ่ของลายผ้าในแนวนอน ลายหลักแต่ละลายมีความกว้างของลายสม่ำเสมอ ความกว้างของลายประมาณ 35 – 40 เซนติเมตร
2. ลายหลัก หรือลายแถบ คือ ลายที่มีขนาดเล็กอยู่ในแนวขวางผืนผ้า ทำหน้าที่เป็นตัวแบ่งลายใหญ่ออกเป็นช่วงสลับกันไป ความกว้างของลายประมาณ 90 – 120 เซนติเมตร
3. ลายชั้น หรือลายเชิงผ้า คือ ลายที่ปรากฏอยู่ตรงช่วงปลายของผ้าทั้งสองข้าง ทอดติดกับลายคั่น ทำหน้าที่เป็นตัวเริ่มและตัวจบของลายผ้า ความกว้างของลายประมาณ 3 – 4 เซนติเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.15 โครงสร้างพื้นฐานของผ้าขาวม้า

ที่มา : <http://www.thaitambon.com/thailand/amnatcharoen>

/370201/0711294517/h530850_6797as.jpg

โดยแต่ละพื้นที่จะมีลวดลายการทอแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับว่าแต่ละท้องถิ่นนั้นมีวิถีชีวิต สภาพแวดล้อม อย่างไรโดยจะดึงเอกลักษณ์สวนไหนเข้ามาใส่ อาทิของกลุ่มแม่บ้านทอผ้ายาว ได้ดั่งสิ่งมีชีวิตที่พบเห็นได้บริเวณหมู่บ้านมาเป็นเอกลักษณ์ที่ใส่ลงไปในพื้นที่นั้น โดยจากเป็นลาย ขึ้นมาที่ส่วนของลายชุด เป็นต้น

2.2.4 วิธีการทอผ้าขาวม้า

ขั้นตอนการผลิต

1. ออกแบบลายผ้าขาวม้า โดยทั่วไปการทอผ้าขาวม้าจะนิยมทอกันอยู่ 2 ลาย คือ ผ้าขาวม้าตาคู่และผ้าขาวม้าตาดี

2. เมื่อได้ลายที่ต้องการแล้วก็มาถึงขั้นตอนการเตรียมด้าย คือ การฆ่าฝ้าย ซึ่งเป็นการทำให้เส้นด้ายที่ทำจากฝ้ายไม่เป็นขนและทำให้เส้นด้ายแข็งขึ้น ซึ่งจะทำให้เส้นด้ายไม่พันกัน การฆ่าฝ้ายมีขั้นตอนคือ เริ่มจากนำน้ำใส่ในหม้อที่เตรียมไว้ประมาณ 5 ลิตร ต่อบ้างข้าวเจ้า 1 กิโลกรัม ในอดีตจะใช้ข้าวจ้าวแต่ปัจจุบันเพื่อความสะดวกจึงใช้แป้งข้าวเจ้าแทน จากนั้นต้มโดยคนให้เข้ากันจนแป้งละลายและนำมาพักไว้ให้เย็น เมื่อน้ำต้มแป้งเย็นแล้วจึงนำด้ายมาแช่และต้องขยำด้ายเพื่อให้แป้งเคลือบเส้นด้ายทั่วถึงทุกเส้น แช่ทิ้งไว้สักพักจึงนำด้ายไปผึ่งให้แห้งโดยผึ่งในที่ร่มหรือกลางแจ้งก็ได้ขั้นตอนการผึ่งนั้นให้ผึ่งกับราวไม้ไผ่เพราะต้องนำด้ายมาสอดกับราวแล้วสะบัดด้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญตาเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อให้ด้ายแตกต่างกัน และมีเส้นที่ตรงไม่บิดงอ

3. ขั้นตอนการเตรียมด้าย นำด้ายที่ผึ่งจนแห้งแล้วมาใส่ในกง ซึ่งกงเป็นอุปกรณ์ที่ทำจากไม้ไผ่เหลาเป็นซี่ยาวประมาณ 1 เมตร 8 อัน และนำมาผูกโยงเข้ากันด้านละ 4 อัน ด้วยเชือกและมีแกนกลาง 1 แกน เพื่อจะกวักด้ายใส่ไว้ในอัก เพื่อเป็นการเตรียมด้ายไว้ใช้ในขั้นตอนต่อไป

4. ขั้นตอนการเตรียมเครื่องหรือลายยืนในภาษาอีสานเรียกว่า คั้นหูก การเตรียมลายยืนนั้นจะต้องดูว่าพื้ที่มีมีความกว้างเท่าใด ซึ่งถ้าเป็นภาษาอีสานพื้จะมีหน่วยนับความกว้างเป็นหลบ พื้ที่ใช้ทอผ้าขาวม้าจะมีขนาดกว้างต่างกัน ตามขนาดของเส้นด้ายที่ใช้ทอ ถ้าเป็นด้านเส้นใหญ่ จะนิยมใช้พื้ 10 หลบ ถ้าเป็นด้ายเส้นเล็ก นิยมใช้ 12 ถึง 15 หลบ พื้จะมีตาหรือ รู ซึ่ง 1 รู จะใช้เส้นด้าย 2 เส้น คือ เส้นขึ้นและเส้นลง การขึ้นเครื่องจะมีวิธีการคำนวณเส้นด้ายดังนี้

4 รูพื้ เท่ากับ 1 คม หรือเท่ากับ 8 เส้นด้าย

10 คม เท่ากับ 1 หลบ หรือ เท่ากับ 80 เส้นด้าย

ถ้าเป็นพื้ 10 หลบ เท่ากับ 100 คม หรือ เท่ากับ 800 เส้นด้าย

เทคนิคการนับเช่นนี้ถือว่าเป็นภูมิปัญญาดั้งเดิมโดยแท้ซึ่งการกำหนดลำดับก่อนหลังของลายผ้า สี หรือขนาดความกว้างของตาผ้าขาวม้านั้นชาวบ้านจะนับตามหน่วยข้างต้น

5. เมื่อเตรียมด้ายลายยืนหรือคั้นหูกได้ตามขนาดความกว้างของพื้แล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการในด้ายลายยืนที่เตรียมเสร็จแล้วมาเข้าพื้หรือภาษาอีสานเรียกว่า สืบหูก พื้เป็นอุปกรณ์ในการทอผ้าที่มีส่วนประกอบ คือ ตัวพื้ มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าและมีซี่หลาย ๆ ซี่ตรงกลาง และมีเขาพื้เพื่อดึงเส้นด้ายลายยืนให้ขึ้นลงชิดกับด้ายลายพุ่งในขั้นตอนการทอ ซึ่งเขาพื้จะมีจำนวนตามลายนว่าเป็นลายด้ายยืนว่าต้องการให้เป็นลายดอกหรือลายขีดธรรมดา ถ้าเป็นลายดอกพื้จะมี 4 เขา ถ้าเป็นผ้าขาวม้าจะนิยมใช้พื้ 2 เขาซึ่งเป็นลายขีด การสืบหูก คือ การนำเครื่องหรือด้ายลายยืนต่อเข้ากับด้ายเก่าที่ติดมากับพื้โดยต่อตามลำดับของลายที่ได้คั้นไว้ที่ละเส้น เมื่อต่อเสร็จครบทุกสันแล้วจึงนำไปขึ้นก็เพื่อเตรียมทอต่อไป

6. ต่อไปเป็นการเตรียมด้ายลายพุ่ง มีวิธีการ คือ นำด้ายสีเดียวกันกับลายยืนมาปั่นใส่หลอดของกระสวยให้ได้ขนาดของกระสวย โดยใช้เหลาเป็นอุปกรณ์ในการปั่นด้ายออกจากอัก

7. เมื่อเตรียมเครื่องหรือด้ายลายยืน และด้ายลายพุ่งเสร็จแล้วก็มาถึงขั้นตอนสุดท้ายที่จะทอ ด้ายจากเส้นให้เป็นผืนผ้าขาวม้า โดยการนำด้ายที่ปั่นใส่หลอดมาใส่กระสวยซึ่งเป็นอุปกรณ์ในการนำด้ายลายพุ่งให้วิ่งสอดชิดกับด้ายลายยืนกลับไปกลับมาที่ละเส้นที่ละสีตามลายที่กำหนดไว้ไปเรื่อยๆ จนได้ความยาวตามต้องการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.5 ผลิตภัณฑ์จากผ้าขาวม้า

ในปัจจุบันผ้ามีการพัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์จากผ้าขาวม้าออกมาเป็นจำนวนมาก เพื่อให้เข้ากับสมัยนิยม อีกทั้งยังช่วยเพิ่มมูลค่าอีกทางหนึ่ง โดยส่วนใหญ่ผลิตภัณฑ์จากผ้าขาวม้าที่พบได้ในท้องตลาดมีอาทิ กระเป๋าผ้า เคสใส่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หมอนอิง หมอนรองคอ เบาะรองนั่ง เสื้อผ้าแบบต่างๆ ตุ๊กตา ผ้าพันคอ ฯลฯ

ภาพที่ 2.16 – 2.17 ผ้าพันคอผ้าขาวม้า, เครื่องแต่งกายจากผ้าขาวม้า
ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/494481234059007556/>

ภาพที่ 2.18 – 2.19 หมอนรองคอผ้าขาวม้า, คลัชผ้าขาวม้า
ที่มา : http://www.sentangsedtee.com/images_rich/2013/03/280-130314030529.jpg

ภาพที่ 2.20 กระเป๋าใส่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่เผยแพร่โดยสำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ นครเชียงใหม่ โดยศูนย์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเย็บจับสมีอค

2.3.1 ประวัติความเป็นมาของการเย็บจับสมีอค

การเย็บจับสมีอค(Smocking) คือเทคนิคการเย็บปักถักร้อยชนิดหนึ่งที่จะยึดผืนผ้าเข้าด้วยกัน ทำให้ผืนผ้าเกิดความยืดหยุ่น ในสมัยก่อนการเย็บสมีอคอย่างยิดนั้นถูกใช้อย่างแพร่หลายในส่วนของข้อเสื้อ ตัวเสื้อ และส่วนลำคอ ในบริเวณที่ไม่ควรมีกระดุม พัฒนาการของการเย็บสมีอคในอังกฤษนั้นเริ่มมีมาตั้งแต่ในยุคกลาง และการเย็บสมีอคนั้นก็ยังไม่แพร่หลายมากนักในบรรดาเทคนิคการเย็บปักถักร้อยอื่นๆ และส่วนใหญ่พบเห็นได้จากชุดของคนชนชั้นแรงงาน ความจริงแล้วการเย็บสมีอคนั้นเป็นเพียงการช่วยทำให้ผืนผ้ามีรูปทรงที่มันคงและยืดหยุ่นขึ้น ต่างจากเทคนิคการเย็บปักถักร้อยอื่นๆ โดยเทคนิคนี้นั้นถูกพบใช้อย่างแพร่หลายในช่วงยุคศตวรรษที่ 80 – 90 ซึ่งช่วงที่เทคนิคเป็นที่นิยมมากที่สุดนั้นคือช่วงยุคเรอเนซองส์ของทางฝั่งยุโรป จากหลักฐานของภาพวาดหลายๆภาพในช่วงยุคศตวรรษที่ 14 และ 15 ปราบกษายและหญิงสวมใส่ผ้าที่มีรายละเอียดของการใช้เทคนิคการจับเย็บสมีอค

ภาพที่ 2.21 ชาวนาในชุดที่ใช้การเย็บจับสมีอค

ที่มา : <https://smockabelle.com/smocking/history-of-smocking/>

เทคนิคการเย็บจับสมีอคที่เห็นได้ในปัจจุบันนั้นแท้จริงแล้วมีที่มาแตกต่างกันออกไป การเย็บจับสมีอคบนผ้าอวดพลีนั้นนิยมใช้กับบริเวณข้อมือ ลำคอ และ ลำตัวเพื่อให้เกิดความยืดหยุ่น และใช้กับเสื้อผู้ชายมาตั้งแต่ดั้งเดิมแล้ว แท้จริงแล้วเทคนิคนี้เป็นเทคนิคที่เหล่าชาวนาและพ่อค้ามักใช้กันรู้จักกันในชื่อ ‘Smock-Frock’ ปัจจุบันนี้เทคนิคการเย็บสมีอคนั้นเป็นการพัฒนามาจากเทคนิคนี้ในประเทศอังกฤษช่วงศตวรรษที่ 19 เป็นช่วงที่เทคนิคการเย็บปักใช้ในการตกแต่งบนผ้าอวดพลีและกลายมาเป็นที่รู้จักในชื่อ ‘Smocking’ หรือการเย็บจับสมีอคแบบอังกฤษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่อผู้ดูแลเห็นไปขอประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามสมัยนิยมของแต่ละประเทศเทคนิคจะมีความแตกต่างกันไป ประเทศที่สำคัญคือ อังกฤษและฝรั่งเศส มีรายละเอียดดังนี้

อังกฤษ เทคนิคการเย็บสม็อคในคำของการเย็บปักแบบสมัยใหม่นั้นมีที่มาจาก ประเทศอังกฤษด้วยความนิยมของเทคนิคนี้ในการนำไปใช้กับผ้าในงานฟาร์ม

ฝรั่งเศส ผ้าคลุมโต๊ะเพื่อความสวยงามนั้น ทั้งสองด้านถูกเย็บตกแต่งเพิ่มความสวยงามด้วยเทคนิคการเย็บจับสม็อคและการเย็บปัก โดยสามารถนำทั้งสองเทคนิคไปใช้บนเสื้อผ้า หรือ ชุดเดรสได้เช่นกัน ในประเทศฝรั่งเศสเทคนิคการเย็บจับสม็อคได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

เยอรมนี เทคนิคการเย็บจับสม็อคไม่เป็นที่นิยมในเยอรมนีเหมือนกับในฝรั่งเศส เด็กชายฝรั่งเศสนิยมสวมใส่ชุดแบบทางเวสเทิร์นมากกว่า ไม่พบว่ามี การตกแต่งเครื่องแต่งกายต่างๆ ด้วยการเย็บปักใด

อิตาลี จากการค้นคว้าพบว่าเทคนิคการเย็บจับสม็อคมีการใช้อย่างกว้างขวางในประเทศอิตาลี จากภาพวาดในยุคเรเนอของสตีโอเป็นหลักฐานหนึ่งที่ได้ชี้ชัดถึงการใช้นิเทศการเย็บจับสม็อคบนเสื้อผ้าของชาวอิตาลี แต่ก็ไม่พบว่าเทคนิคถูกใช้ในการสร้างรายละเอียดบนเสื้อผ้าของเด็กผู้ชายอิตาลี

ภาพที่ 2.22 ชุดของชาวนาในยุคศตวรรษที่ 19

ที่มา : http://www.reading.ac.uk/merl/the_collections/the_museum/smocks.html

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.23 ชุดของสตรีชาวอังกฤษใช้การเย็บจับสม็อค
ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/484066659923991829/>

2.3.2 ประเภทของการเย็บจับสม็อค

2.3.2.1 การเย็บจับสม็อคแบบอเมริกา

เป็นการเย็บโดยใช้ระบบการตีตารางบนด้านหลังของผ้า จากนั้นจึงเย็บแต่ละจุดเข้าหากันตามแพทเทิร์นแต่ละแบบ โดยผ้าจะออกมาเป็นลวดลายที่วางไว้

2.3.2.2 การเย็บจับสม็อคแบบอังกฤษ

เป็นการเย็บบนผืนผ้าที่ได้รับการอัดพลีทแล้ว ซึ่งจะออกมาเป็นลวดลายบนผ้าที่อัดพลีทอีกที

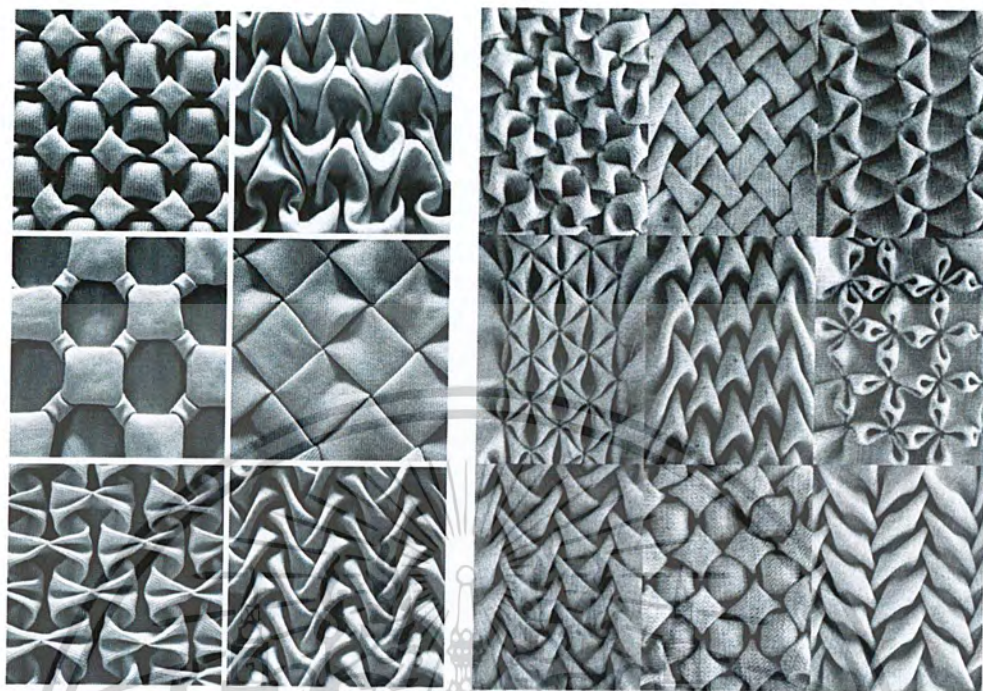
ทั้งสองประเภทรูปนั้นแตกต่างกันตรงการเย็บจับสม็อคแบบอเมริกาเป็นการเย็บในรูปทรงจากตารางกริดและไม่มีการอัดพลีทผ้า แต่การเย็บสม็อคแบบอังกฤษเป็นการเย็บและอัดพลีทไปด้วยในเวลาเดียวกัน สามารถทำให้ผ้าออกมาเป็นทรงวงกลมได้

ภาพที่ 2.24 การเย็บจับสม็อคแบบอังกฤษ

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/106890191129987764/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับทำรายงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.25 การเย็บจับสม็อคแบบอเมริกา

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/372391462912941664/>

2.3.3 วิธีการเย็บจับสม็อค

2.3.3.1 วิธีการเย็บจับสม็อคแบบอเมริกา

1. วาดตารางกริดลงบนพื้นผ้าในด้านที่ไม่ต้องการให้เห็นออกมาเป็นลาย

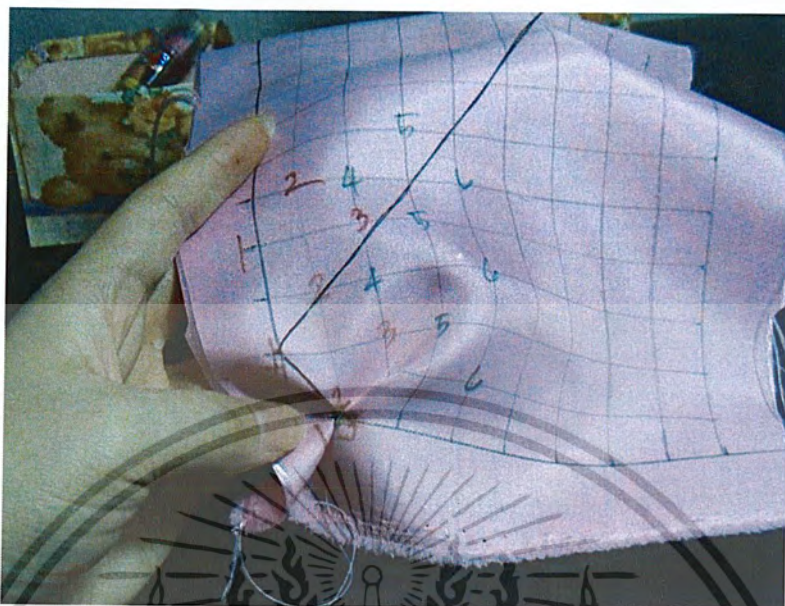

ภาพที่ 2.26 การจูดตารางกริดลงบนผ้า

ที่มา : www.pinterest.com

2. เย็บจับตามจุดของแพทเทิร์นที่ต้องการตามแต่ลำดับของลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.27 การเย็บตามจุดของลายที่เป็นแพทเทิร์น

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/jatujak/topicstock/2007/04/J5284055/J5284055.html>

3. ได้ลายผ้าตามที่แบบวางไว้
- 2.3.3.2 วิธีการเย็บจับหม็อกแบบอังกฤษ
1. นำผืนผ้าที่ต้องการไปอัดพลีทด้วยมือหรือเครื่องอัดพลีท

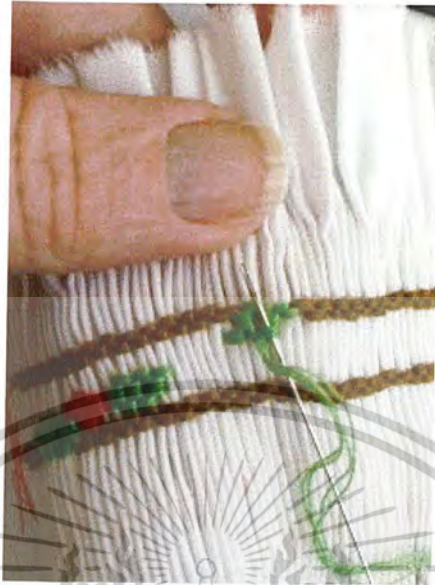

ภาพที่ 2.28 ผ้าที่ถูกอัดพลีท

ที่มา : <http://www.อัดพลีท.com/images/pleartings/pleating%203.png>

2. เย็บจับตามผิวที่โดนอัดพลีทตามลายที่วางไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.29 การเย็บจับสม็อคบนผืนผิวของผ้าอิตาลี
ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/132926626476458113/>
3. ได้สายผ้าออกมาตามแบบที่ต้องการ

ภาพที่ 2.30 ผ้าที่ถูกเย็บสม็อคแบบอังกฤษ
ที่มา : <http://www.clairemeldrum.ca/wp-content/uploads/DSCF25451-672x282.jpg>

2.3.4 ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่ใช้เทคนิคการเย็บจับสม็อค

ในอดีตเทคนิคการเย็บจับสม็อคมักพบอยู่บนเพียงชุดของชานา และชุดของเด็กเล็กเป็นส่วนใหญ่ แต่เมื่อสมัยผ่านไปเทคนิคการเย็บจับสม็อคได้รับความสนใจในวงการแฟชั่นมากขึ้น และกลายมาเป็นเทคนิคที่พบอยู่ในเสื้อผ้าระดับ Haute Couture

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.31 การเย็บจับสมีอคในงานแฟชั่น
ที่มา : www.pinterest.com

ภาพที่ 2.32 การเย็บจับสมีอคบนกระเป๋า
ที่มา : www.pinterest.com

ภาพที่ 2.33 การเย็บจับสมีอคบนผลิตภัณฑ์อื่นๆ
ที่มา : www.pinterest.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ข้อมูลวัสดุและอุปกรณ์

2.4.1 วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการปัก

2.4.1.1 ผ้าที่ใช้ในการปัก

2.4.1.2 เส้นด้ายหรือเส้นไหมปัก

2.4.1.3 เข็ม หรือ เข็มปัก ควรเลือกเข็มที่มีความเรียวเล็กและสอดคล้องกับขนาดของเส้นด้ายที่ใช้ปัก

2.4.1.4 กรรไกร ซึ่งควรมีอยู่สองประเภทคือ

ภาพที่ 2.34 กรรไกรปลายตรง

ที่มา : <http://upic.me/i/6y/23082011949.jpg>

ภาพที่ 2.35 กรรไกรปลายโค้ง

ที่มา : <http://upic.me/i/oi/01082011826.jpg>

2.4.1.5 กระดาษลอกลาย ใช้ในการลอกลายลงบนผืนผ้าก่อนจะปักด้วยเส้นด้าย

2.4.1.6 ปลายกรรไกร

2.4.1.7 ซอล์คเขียนผ้า

2.4.1.8 เข็มหมุด

2.4.1.9 ที่เลาะผ้า

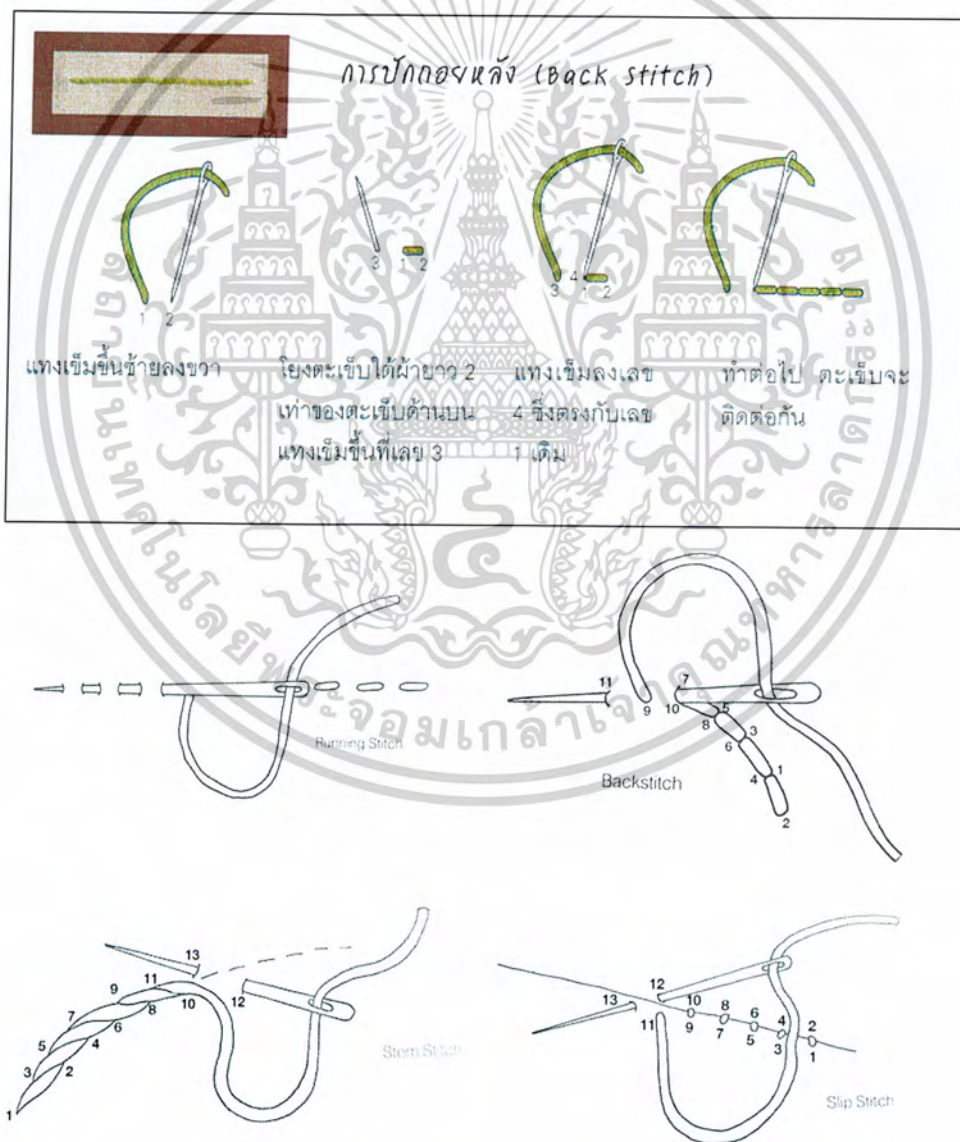
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.2 ฝีมือในการเย็บผ้าด้วยมือ

ภาพที่ 2.36 ฝีมือในการเย็บผ้าด้วยมือ

ที่มา : <http://mymphcat.exteen.com/20080714/entry>

ภาพที่ 2.37 - 2.38 ฝีมือการเย็บผ้าด้วยมือ

ที่มา : <http://mymphcat.exteen.com/20080714/entry>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้เผยแพร่เห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์

2.5.1 ชุดแต่งกายสตรี

รูปแบบของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายสตรีได้ถูกพัฒนาออกแบบปรับเปลี่ยนจากแบบดั้งเดิมไปอย่างมาก เนื่องจากในปัจจุบันผู้หญิงมีวิถีการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนไปจากเดิมคือต้องทำงานนอกบ้าน เข้าสังคม และต้องพบปะผู้คนมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้หญิงจึงให้ความสนใจและสนใจในการแต่งกายมากขึ้น เพื่อส่งเสริมบุคลิกภาพ ความน่าเชื่อถือ ความสวยงาม ปกปิดในส่วนบกพร่องต่างๆ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในตัวเอง

รูปแบบของเครื่องแต่งกายสตรีแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

2.5.1.1 ชุดสำหรับวันทำงาน

รูปแบบมักจะเป็นแบบที่สุภาพเรียบร้อย ช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพให้น่าเชื่อถือ ตัดเย็บเข้ารูป สีสันทันไม่ฉูดฉาดส่วนมากจะไม่มีลวดลาย แต่ถ้ามีก็มักจะเป็นลวดลายขนาดเล็กหรือเป็นลวดลายในระบบเนื้อที่จำกัด เช่น ลายตามขอบริม หรือชายกระโปรงชายเสื้อ

ภาพที่ 2.39 ชุดทำงาน

ที่มา : <http://cdn.styleblazer.com/wp-content/uploads/2013/10/work-pinspiration-outfits.jpg>

2.5.1.2 ชุดสำหรับสวมใส่ในวันหยุดพักผ่อน

มักจะเป็นชุดที่มีความคล่องตัว สวมใส่สบาย สะดวกสบาย สีสันทัน ลวดลายที่สดใส ขึ้นอยู่กับความชอบของผู้ใช้ ไม่เข้ารูปมากนัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.40 ชุดไปเที่ยว

ที่มา : <http://www.tickleyourvanity.com/style-inspiration-date-night-outfits/>

2.5.1.3 ชุดสำหรับสวมใส่ในโอกาสพิเศษต่างๆ

มักจะมีรูปแบบที่หรูหรา มีลวดลายหรือการตกแต่งที่เป็นพิเศษ หรือไม่ก็เป็นแบบที่เรียบๆแต่เน้นที่เนื้อผ้าหรือมีรายละเอียดที่พิเศษหรือโดดเด่นออกมาเช่น มีเนื้อมันเงาหรือเป็นขน มีการเล่นจีบระบายเป็นชั้นๆ หรือมีการสวมใส่เครื่องประดับอื่นๆเช่น ต่างหู สร้อยคอ สร้อยข้อมือ

ภาพที่ 2.41 ชุดในโอกาสพิเศษ

ที่มา : <http://vavavogue.com/prom-wedding-ideas-inspired-by-the-86th-annual-oscars-red-carpet/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

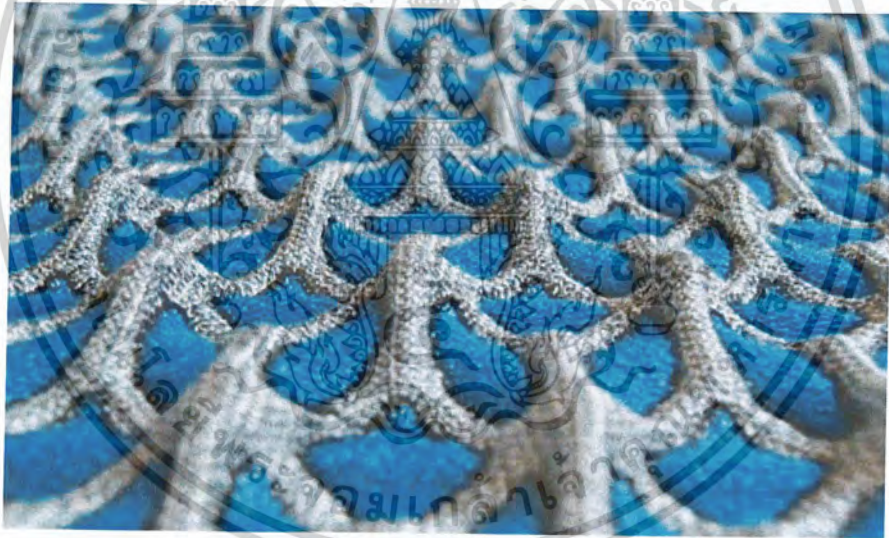
2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบ

2.6.1 แนวโน้ม (trend) การออกแบบ

ใช้แนวโน้มการออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอปี 2016 - 2017

2.6.1.1 “Fabrics with a three dimensional effect”

การสร้างสรรคมีติบนพื้นผ้ามีหลายวิธีการที่ทำให้การสร้างสรรคผ้าให้เกิดมิติที่มีความน่าสนใจทั้งการทำให้เกิดลวดลายจากการเย็บนมประกบผ้า 2 ชั้นเข้าด้วยกันหรือผิวสัมผัสพิเศษบางอย่างที่เกิดขึ้นจากการใช้เส้นด้ายที่แปลกใหม่หรือใช้โครงสร้างการทอแบบใหม่ๆ กระทั่งการตกแต่งพื้นผ้าในกระบวนการทอสุดท้ายสุด เช่นการเคลือบผ้าเพื่อเพิ่มคุณสมบัติพิเศษบางอย่าง หรือการตกแต่ง การเย็บการปักวัสดุอื่นๆบนพื้นผ้า รวมถึงการพิมพ์ลายผ้าด้วยเช่นกันโดยในฤดูกาลนี้ นิยมการตกแต่งรายละเอียดและสร้างสรรคพื้นผ้าให้เกิดกลิ่นอายของความโรแมนติกโดยเฉพาะลวดลายของการทอผ้ายกให้เกิดลายจูน (Jacquards) และลายพิมพ์ต่างๆนำเสนอภาพลักษณ์ที่ดูซับซ้อนละเอียดอ่อน

ภาพที่ 2.42 3D Textile by Aleksandra Gaca

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/409968372305731235/>

2.6.1.2 Playfulness for spring/summer 2016

ปัจจุบันผู้บริโภคแฟชั่นยุคใหม่มีความสนุกสนานที่นำมาซึ่งความสนุกสนานได้เสมอ แนวทางการออกแบบในปี 2016 จึงเต็มไปด้วยความสนุกสนานที่สะท้อนเป็นงานศิลปะส่วนบุคคลของคนธรรมดาๆ การออกแบบมีความหลากหลายอย่างมาก รูปแบบต่างๆที่สร้างสรรค์ขึ้น เมื่อได้เห็นแล้วต้องแอบมีความสุข ด้วยความแหวกแนวจากการทดลองที่ไม่รู้จัก

คุณค่าของการออกแบบแห่งฤดูกาล ล้วนมุ่งเป้าไปหาความสุขเป็นสุขในมิติที่แตก

ต่างกันของผู้บริโภคแต่ละกลุ่ม นักออกแบบพยายามจะแหกกฎที่นักเป้าหมายอันเป็นเหตุมาจาก

ไม่ว่ากรรมใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สภาพเศรษฐกิจที่ซบเซา ความต้องการทดลองเพื่อปลดปล่อยเป็นการออกแบบที่นำต้นตื้นและสร้างคุณค่าทั้งแก่ตนเองและผู้บริโภค

Playfulness ชุกชอน อารมณ์ขันทั้งที่ซ่อนไว้ให้ค้นหา และที่สื่อสารอย่างโจ่งแจ้งสู่การออกแบบที่สดใส ร่าเริง แต่ไร้สารพิษ

แนวคิด	เรื่องราว และสี	สัมผัส
JOYFUL ATTITUDE ปิติ	PLAYFULNESS TEAM SPIRIT TROPICAL COLORRAMA IMAGERY	MODERN CRAFTED 3D BOLDNESS BOUNCY FUNKY

ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงแนวคิดของเทรนด์ความสนุกสนาน

ที่มา : www.thaitextile.org

ลวดลายและผิวสัมผัสที่แสดงถึงวัฒนธรรมและงานฝีมือท้องถิ่น มาปรับปรุงให้ร่วมสมัย ลวดลายที่จัดจ้านและตัดกันอย่างน่าตื่นตาตื่นใจเหมาะสำหรับฤดูกาลที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันออกในโลกแฟชั่น ใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างความหลากหลายของลวดลาย การพิมพ์ การเคลือบทับ และการผสมกับผ้าฟังก์ชันเพื่อให้ตอบโจทย์การใช้งานในชีวิตสมัยใหม่

2.7 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบโครงสร้างภายนอก

2.7.1 ลักษณะของการออกแบบเสื้อ

การออกแบบเสื้อแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การออกแบบในโครงสร้างของเสื้อผ้า (Structure Design) คือการกำหนดโครงสร้างรูปร่างและเส้นกรอบนอก (Silhouettes) ของเสื้อผ้ารวมถึงชนิดของตะเข็บเสื้อปกเสื้อ แขนเสื้อ กระเป๋าสี เนื้อผ้าที่นำมาตัดเย็บและส่วนปลีกย่อยอื่นๆซึ่งถือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตัวเสื้อถ้าขาดส่วนตกแต่งนั้นจะทำให้เสื้อผ้าไม่สมบูรณ์การออกแบบในโครงสร้างนี้ถือว่ามีความสำคัญมากเพราะถ้าสามารถออกแบบในโครงสร้างได้ดีจะมีผล ให้เสื้อผ้านั้นเป็นเสื้อผ้าชั้นสูงและมีราคาแพง นอกจากนั้นยังอยู่ในสมัยนั้นได้นานอีกด้วย

2. การออกแบบตกแต่งเพิ่มเติมภายนอกโครงสร้าง (Decorative Design) เสื้อผ้าบางตัวอาจได้รับการออกแบบตกแต่งเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับเสื้อตัวนั้นโดยการนำวัสดุอื่นมาประกอบเพิ่มเติมให้เกิดลวดลายใน ตัวเสื้อเช่น กระดุม ตัดลูกไม้ ปักลวดลาย ตัดโบ เป็นต้น การตกแต่งที่

สามารถเสริมแบบเสื้อเดิมให้เด่นขึ้น ควรใช้ส่วนตกแต่งเหล่านั้นให้สัมพันธ์และมีความเหมาะสม เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญตาเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กับโครงสร้างของเส้น โดยเฉพาะในเรื่องของสี ขนาด และผิวสัมผัส

2.7.2 หลักการเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อผ้าสตรี

การออกแบบ (Design) หมายถึง การวางแผนสร้างสรรค์รูปแบบโดยการจัดสัดส่วน ประกอบของการออกแบบให้สัมพันธ์กับประโยชน์ใช้สอยการเอาวัสดุต่าง ๆ มาผลิตสิ่งของตามที่ได้ออกแบบไว้และเน้นที่ความเหมาะสมขององค์ประกอบศิลป์เบื้องต้นได้แก่ เส้น สี รูปทรง ผิวสัมผัส ฯลฯ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความสวยงามและประโยชน์ใช้สอยด้วยหรือความหมายอีกนัยหนึ่งคือการสร้างสรรค์แบบหรืองานสำหรับออกแบบโดยยึดหลักแห่งความงามเป็นเกณฑ์และความถูกต้องสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์

หลักการใช้เส้นบนเสื้อผ้า

เส้นนั้นมีความสำคัญต่อการออกแบบของเสื้อผ้ามากเพราะเส้นจะเป็นตัวนำไปปรากฏต่อสายตาในรูปแบบต่างๆ และยังให้ความรู้สึกของอารมณ์ที่แตกต่างกันออกไป อีกทั้งยังสามารถสร้างภาพลวงตาได้ ซึ่งเส้นแต่ละชนิดจะสร้างคุณค่าของภาพที่แตกต่างกันเช่น เส้นตรงให้ความรู้สึกแข็งแรงมั่นคง เส้นประให้ความรู้สึกไม่มั่นคงมีการเคลื่อนที่ เส้นโค้งให้ความรู้สึกอ่อนไหวสวยงามนิ่มนวล เส้นซิกแซกให้ความรู้สึกแปลกตามีเสน่ห์แต่ถ้าใช้มากเกินไปจะทำให้เสียรูปทรง การออกแบบเสื้อผ้าแต่ละชิ้นแต่ละชุดนั้นจะต้องมีการเกี่ยวข้องกัน ถ้าการใช้หลายเส้นซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญในการพิจารณาการใช้เส้นให้เหมาะสม เส้นและลายเส้นสามารถสร้างภาพลวงตาให้กับผู้ดูได้เนื่องจากรูปร่างของแต่ละบุคคลมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป

นอกจากการออกแบบเสื้อผ้าดังกล่าวข้างต้นแล้ว การออกแบบรายละเอียดต่างๆ โดยการใช้เส้นแบบต่างๆ บนเสื้อผ้าที่มีลักษณะแตกต่างกันจะช่วยลวงสายตา อำพรางสัดส่วนให้ดูสมส่วนมากยิ่งขึ้น การออกแบบเสื้อผ้าแต่ละชุดนั้นจะต้องมีการใช้เส้นเข้ามาเกี่ยวข้อง เส้นที่นิยมใช้บนเสื้อผ้าได้แก่ เส้นตรงแนวตั้งและแนวนอน เส้นเฉียง เส้นโค้ง เส้นซิกแซก ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการพิจารณาสำหรับการใช้เส้นบนเสื้อผ้า โดยเส้นแต่ละแบบมีความเหมาะสมกับเสื้อผ้าแต่ละแบบแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับตำแหน่ง สัดส่วน และรูปทรง สรุปรดังต่อไปนี้

เส้นมีผลต่อการมองเห็นของมนุษย์ เส้นบนเสื้อแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. เส้นตรง (Straight Line) ให้ความรู้สึกแน่นอน เข้ม หยิบ เส้นตรงสามารถนำไปใช้ในการออกแบบได้ 2 ลักษณะ คือ เส้นตรงแนวตั้ง และเส้นตรงแนวนอน โดยเส้นตรงแนวตั้ง (Vertical Line) จะช่วยเพิ่มความสูงให้แก่ผู้ใช้ ถ้าใช้เส้นตรงที่มีขนาดใหญ่ซ้ำกันมากๆ จะทำให้กลายเป็นเพิ่มความกว้างได้ ผลจากการใช้เส้นตรงแนวตั้งขึ้นอยู่กับช่องไฟและความเข้มของพื้นที่ที่ติดกับเส้น ถ้าช่องไฟมีความถี่จะนำสายตาสู่ใบหน้า แต่ถ้าช่องไฟกว้างสายตาจะเห็นความกว้างเด่นชัดกว่า

เอกสารที่ส่งเอกสารที่ส่งงานไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในส่วนของเส้นตรงแนวราบ(Horizontal Line) ช่วยเพิ่มความกว้าง เส้นแนวนอน จะพบในลวดลายผ้า เส้นเอว เส้นต้ออก เส้นต่อสะโพก เข็มขัด และเส้นชายกระโปรง ถ้าความเข้ม และขนาดของเส้นแนวนอนเป็นจุดเด่นมากเท่าใดก็จะดูเตี้ยและกว้างขึ้นตามไปด้วย เส้นเฉียง (Diagonal Line) ขึ้นอยู่กับองศาของเส้นเฉียง เส้นเฉียงนิยมใช้ในการซ่อนความบกพร่องของรูปร่าง และให้ความรู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่า

ภาพที่ 2.43 ชุดที่ออกแบบโดยใช้เส้นตรงแนวตั้งและแนวนอน

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/567664728002594479/>

2. เส้นโค้ง เส้นที่มีความสัมพันธ์กับรูปร่างเพราะสามารถล้อยตามรูปร่างได้ เส้นโค้งที่โค้งเกือบเป็นวงกลมจะให้ความรู้สึกคล่องแคล่วเส้นโค้งที่ไม่เน้นความโค้งจะให้ความรู้สึกสุภาพอ่อนโยน

ภาพที่ 2.44 ชุดที่ใช้เส้นโค้งในการออกแบบ

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/449867450254779877/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

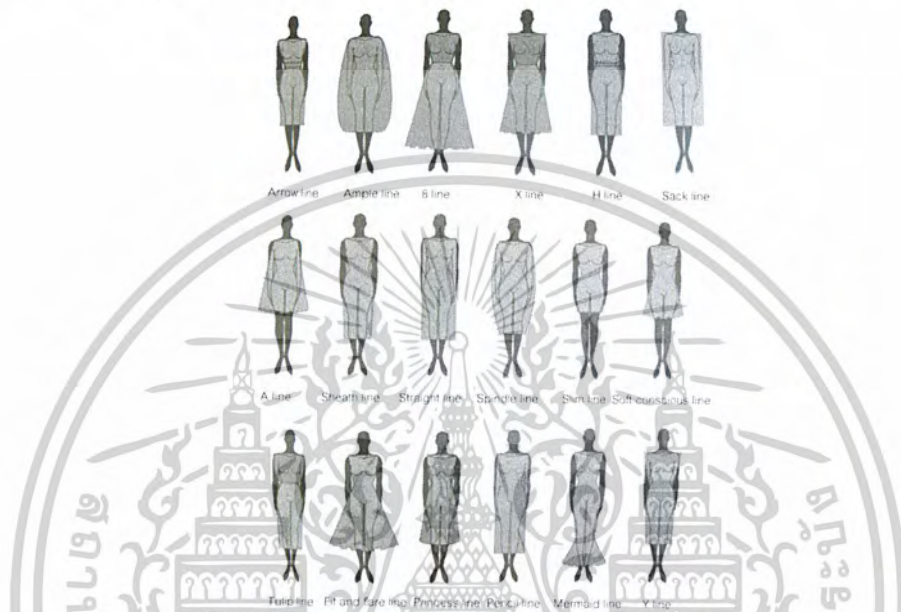
3. เส้นกรอบนอก(Sihouette Line) เป็นตัวกำหนดโครงร่างภายนอกของเสื้อผ้า และยังสามารถสะท้อนส่วนต่างๆของเสื้อผ้าและรูปร่างได้โครงกรอบนอกที่ดีจะทำให้เสื้ออยู่สบายได้นานยิ่งขึ้น เส้นกรอบนอกที่ใช้มีหลายรูปทรง สรุปได้ดังนี้

- 1) Arrow Line มีลักษณะเป็นรูปทรงลูกศร ออกแบบโดยนักออกแบบชาวฝรั่งเศส คริสเตียน ดิออร์ ในฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน ปีค.ศ. 1956
- 2) Ample Line มีลักษณะเป็นรูปทรงไข่
- 3) X Line มีลักษณะเป็นรูปทรงตัว X มีลักษณะไหล่กว้าง เอวคอด และด้านล่างขยายออก
- 4) H Line มีลักษณะเป็นรูปทรงตัว H แบบเสื้อเป็นเอวปล่อย ใช้เข็มขัดหรือวีสตูดื่นคาคาที่เอว
- 5) Sack Line มีลักษณะเป็นรูปทรงตรง ตัวหลวมเหมือนกระสอบ
- 6) A Line เป็นลักษณะปลายบานกว้างเหมือนรูปตัว Aออกแบบโดย คริสเตียน ดิออร์ ในปีค.ศ. 1955 สำหรับฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน และจัดได้ว่ายังเป็นรูปทรงมาตรฐานจนถึงปัจจุบัน นอกจากจะเรียกรูปทรงเอแล้ว ยังมีชื่อเรียกอื่นอีก เช่น ทรงเต็นท์ ทรงสามเหลี่ยม ทรงโคน ทรงพีระมิด เป็นต้น
- 7) Sheath Line มีลักษณะรูปทรงผอมบาง ท่อร่างกายคล้ายฝักมิด
- 8) Straight Line มีลักษณะรูปทรงเหมือนสี่เหลี่ยมผืนผ้า หรือสี่เหลี่ยมจัตุรัส เป็นรูปทรงตรงหรือทรงกล่อง
- 9) Spindle Line มีลักษณะรูปทรงเหมือนกระสวย เป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของคริสเตียน ดิออร์ นำเสนอในปี ค.ศ. 1957 สำหรับฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว มีรูปทรงเหมือนถังไม้ หรือกระสวยทอผ้า
- 10) Slim Line มีลักษณะรูปทรงผอมบาง แนบเนื้อรัดรูป
- 11) Soft Conscious Line มีลักษณะรูปทรงพอดีตัว ทรงหลวมกว่าทรงSlim Line เล็กน้อยทรงพอดีตัวนี้จะเน้นส่วนเว้าส่วนโค้งของร่างกายอย่างธรรมชาติ
- 12) Tulip Line มีลักษณะรูปทรงเหมือนดอกทิวลิป
- 13) Fit and Flare Line มีลักษณะรูปทรงส่วนบนพอดี แต่ช่วงล่างตั้งแต่เอวลงมาจะบานออก
- 14) Princess Line มีลักษณะรูปทรงพอดีตัว และมีเส้นแนวต่อตะเข็บในแนวตั้ง เอวคอด และค่อยๆกว้างออกจากเอวจนถึงชายกระโปรง
- 15) Pencil Line มีลักษณะรูปทรงแคบยาวคล้ายแท่งดินสอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

16) Mermaid Line มีลักษณะรูปทรงกระชับลำตัวตลอดจนถึงเข้า แล้วค่อยบานออกเหมือนหางปลา ลักษณะคล้ายกับนางเงือก

17) Y Line มีลักษณะรูปไหล่กว้างและค่อยๆแคบลงไปจนถึง ชายกระโปรงคล้ายรูปตัว Y

ภาพที่ 2.45 ภาพแสดงเส้นกรอบนอกแบบต่างๆ

ที่มา : ศิลปการตกแต่งเสื้อผ้า. เสาวลักษณ์ คงคาฉายฉาย. 2542

2.7.3 รูปแบบของเสื้อ

ลักษณะและรูปทรงของเสื้อสตรี คือเป็นเสื้อตัวเดียว แบบเสื้ออาจเป็นแบบสวมศีรษะ ผ่าหน้าหรือผ่าไหล่ เสื้ออาจจะออกแบบให้มีเกล็ดเป็นแนวต่อตามยาว หรือแนวต่อตามขวาง หรือตัวหลวม มีแขนหรือไม่มีแขนก็ได้ นอกจากนี้เสื้ออาจทำให้เป็นแบบหุรหุราหรือเรียบๆตามแต่โอกาส สถานที่ ฤดูกาลและเวลาที่สวมใส่นั้นๆ เสื้อสตรีแบ่งตามลักษณะและรูปทรงของเสื้อแล้วได้ดังนี้

1. เสื้อเบลาซ์(Loose Blouse) คือเสื้อครึ่งท่อนทรงหลวม ไม่มีเกล็ดหรือPrincess Line มีความยาวเสื้อต่ำจากเอวลงมาถึงแนวสะโพก ยาวพอที่จะสามารถสอดชายเสื้อเข้าไปในกระโปรงหรือกางเกงได้หากต้องการให้ดูหุรหุราขึ้นก็สามารถออกแบบให้มีการตกแต่งบนตัวเสื้อให้สวยงามเหมาะสมกับเนื้อผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เสื้อทูนิค(Tunic Blouse) คือเสื้อที่มีความกว้างเพียงพอที่จะสามารถทำให้เคลื่อนไหวได้สะดวก คือไม่หลวมจนมากเกินไปหรือรัดตัวจนเกินไป โดยความยาวของเสื้อจำต่ำกว่าสะโพกล่างหรือยาวระดับMicro skirt สามารถใส่สวมทับบนกระโปรงหรือกางเกงก็ได้
3. เสื้อสม็อค(Smock Blouse) คือเสื้อตัวหลวมมากกว่าปกติ เป็นเสื้อที่มีความสะดวกสบายในการเคลื่อนไหว ความหลวมของเสื้อเกิดจากการแยกจีบเพิ่มที่เนื้อผ้าที่บริเวณเหนืออก แขนวอกและใต้อก ซึ่งความยาวของเสื้อจะสั้นหรือจะยาวขึ้นอยู่กับแบบเสื้อและสมัณนิยมที่จะใช้สวมทับกระโปรงหรือกางเกง
4. เสื้อเพปลัม(Peplum Blouse) คือเสื้อต่อแนวเอว ตัวเสื้อเป็นได้ทั้งแบบเสื้อเข้ารูปแล้วนำมาต่อด้วยผ้าจีบรัดหรือผ้าเฉลียง หรืออาจจะเป็นเสื้อตัวหลวมเล็กน้อยแล้วจีบรัดที่เอวจึงนำมาต่อกับผ้าที่ขอบเอวที่แยกไว้ให้พอดีกับสะโพกก็ได้ โดยความยาวเสื้อจะต่ำกว่าแนวเอวลงมา
5. เสื้อพูลโอเวอร์(Pullover Blouse) คือเสื้อสวมทางศีรษะ คอกกว้าง หรือมีความยืดหยุ่นพอที่จะสวมผ่านางศีรษะได้ หรือเปิดسابเสื้อจากคอเสื้อให้พอที่จะทำให้คอเสื้อกว้างพอดีที่จะผ่านศีรษะได้
6. เสื้อเชิ้ต(Shirt Blouse) คือเสื้อตัวหลวมทำให้สวมใส่สบาย มีسابด้านหน้าตลอดแนวยาวถึงชายเสื้อ มีปก มีแขนและเป็นแบบเสื้อที่อยู่ในความนิยมตลอด จะมีการเปลี่ยนแปลงรูปทรงเสื้อบ้างตามสมัณนิยม เป็นแบบเสื้อที่สวมใส่ได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยผู้ใหญ่ โดยชายเสื้อสามารถสอดไว้ด้านในหรือด้านนอกกระโปรงหรือกางเกงก็ได้
7. เสื้อแบบโบเลโร(Bolero Jacket) มีลักษณะเฉพาะคือเป็นเสื้อคลุมตัวสั้น ชายเสื้อสูงกว่าแนวเอวประมาณ 4-7 เซนติเมตร ไม่มีปกเสื้อ ส่วนแขนเสื้อจะมีหรือไม่มีก็ได้
8. เสื้อคาร์ดิแกน(Cardigan Jacket) คือเสื้อคลุมตัวยาวระหว่างสะโพกบนกับสะโพกล่าง ลักษณะของคอเสื้อจะเป็นคอกกลมหรือคอแหลมก็ได้ ลักษณะโดยรวมจะเหมือนสเวตเตอร์แต่ต่างกันที่วิธีการสวมใส่ คือจะสวมเหมือนแจ็กเก็ต ตัวเสื้อผ่าหน้าตลอด และจะติดด้วยกระดุมหรือว่าซิปก็ได้
9. เสื้อกั๊ก(Vest Jacket) คือเสื้อที่นิยมใช้สวมทับบนเสื้อตัวใน สีของเสื้อกั๊กอาจจะเป็นสีเดียวกับกระโปรงหรือกางเกงหรือตัดกับชุดที่สวมใส่ก็ได้ เสื้อกั๊กเป็นเสื้อที่ไม่มีแขน ไม่มีปก เข้ารูปเล็กน้อยสามารถติดแบบกระดุมหรือซิปก็ได้ ความยาวของตัวเสื้อต่ำกว่าเอวเล็กน้อยจนกระทั่งถึงพื่น ชายเสื้อกั๊กอยู่ด้านนอกของกระโปรงหรือกางเกง เสื้อกั๊กจะปิดรอยต่อระหว่างเสื้อกับกางเกงหรือกระโปรงและปกปิดส่วนที่บ่งพร่องของร่างกายได้เป็นอย่างดี
10. เสื้อแคพ(Cap Jacket) คือเสื้อคลุมตั้งแต่ไหล่ แขน ลำตัว ความยาวเสื้อคลุมยาวถึงแนวเอวหรือสะโพก ตัวเสื้อผ่าหน้าตลอด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 11. เสื้อเบลเซอร์(Blazer Blouse) คือเสื้อคลุมตัวนอกมีกระดุม 2 แถว มีกระเป๋าทรง
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไม่มีก็ได้ นิยมใช้เป็นเสื้อคลุมชุดนักเรียน

12. เสื้อเข้ารูป(Fitted Blouse) คือเสื้อสตรีแบบพอดีตัว ความยาวเสื้อระหว่างสะโพกบนกับสะโพกล่างใช้สวมทับกระโปรงหรือกางเกง

ภาพที่ 2.46 รูปแบบเสื้อแบบต่างๆ

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/371687775476734039/>

2.7.4 คอเสื้อ(Neckline)

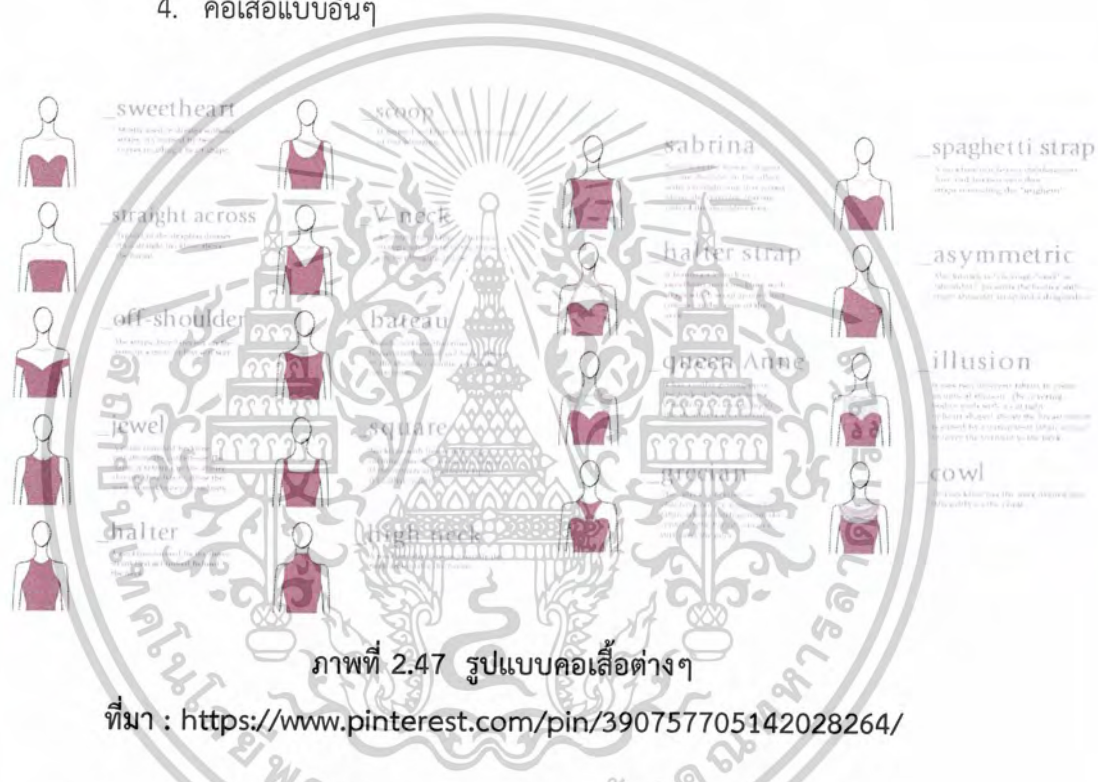
คอเสื้อที่ดีควรมีความสวยงามและสวมใส่สบาย ไม่กว้างมากหรือแคบจนเกินไป รูปแบบของคอเสื้อจะช่วยส่งเสริมให้ใบหน้าของผู้สวมใส่น่ามองยิ่งขึ้น ลักษณะของคอเสื้อในปัจจุบันมีมากมายหลายแบบถ้าแบบเสื้อมีลักษณะที่เป็นคอกว้างและต้องแนบกับคอด้านหน้า การสร้างแบบ

คอเสื้อที่ร่างบนแบบตัดจะต้องวาดรูปขนาดคอจริง ลักษณะคอเสื้อทั้งสองด้านจะเท่ากัน คอเสื้อเป็นเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับภารกิจงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์ การนำเอกสารนี้ไปใช้โดยไม่ขออนุญาตถือว่าผิดลิขสิทธิ์

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนหนึ่งที่สามารถตกแต่งให้สวยงามมากขึ้นโดยใช้เทคนิคการเย็บเข้าช่วย โดยวิธีการกึ่งตาม หรือ ทำسابคอเสื้อทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการออกแบบคอเสื้อที่ปรากฏให้เห็นนั้นจะมีลักษณะแบบที่แตกต่างกัน โดยสามารถแบ่งคอเสื้อออกเป็น 4 ประเภทได้แก่

1. คอเสื้อทรงกลม(Round Neck)
2. คอเสื้อรูปตัววี(V-Neck)
3. คอเสื้อทรงสูง(High Neck)
4. คอเสื้อแบบอื่นๆ

ภาพที่ 2.47 รูปแบบคอเสื้อต่างๆ

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/390757705142028264/>

2.7.5 แขนเสื้อและเสื้อที่ไม่มีแขน(Sleeve and Sleeveless)

2.7.5.1 แขนเสื้อ(Sleeve)

แขนเสื้อที่ดีควรมีความงามและสวมใส่สบาย แขนเสื้อที่ส่วนช่วยส่งเสริมให้มีความน่าสนใจ ส่ง่า สวยงาม ดูสภาพเรียบร้อย ขณะเดียวกันแขนเสื้อยังช่วยปิดบังส่วนบกพร่องของตนได้เป็นอย่างดี เสื้อที่สวยงามจะต้องมีลักษณะแขนเสื้อที่ดีคือจะต้องสวมใส่ไม่คับไม่ตึงรั้งเมื่อส่วนของร่างกายเคลื่อนไหว เนื่องจากแขนจะเป็นส่วนที่เปลี่ยนอิริยาบถมากที่สุด ฉะนั้นความรู้เกี่ยวกับชนิดของแขนเสื้อ การสร้างแบบตัด การแยกแบบตัด การวางแบบตัด การตัดเย็บรวมทั้งเทคนิคการรีดแขนเสื้อแนวเส้นด้ายยืนของผ้า(เกรนผ้า)ไม่บิดเสียรูป ลักษณะรูปทรงของแขนเสื้อที่ดีจะต้องมีปัจจัยดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ความยาวของแขนเสื้อจะต้องมีความเหมาะสมกับแบบเสื้อ
 2. แบบเสื้อแขนยาวบริเวณข้อศอกจะต้องมีเนื้อที่เพื่อหลวม เพื่อให้สะดวกสบาย
- ยามยกแขนงอแขน
3. เนื้อที่บริเวณคอหลวมรอบต้นแขนไม่คับและไม่ตึงรั้ง
 4. เนื้อที่บริเวณวงแขนจะต้องบวกล้อมให้สัมพันธ์กับรูปแบบและรูปทรง
- เสื้อ

5. การวางแบบตัดโดยใช้เส้นเกรนผ้าถูกต้องเมื่อสวมใส่แล้วแขนเสื้อจะไม่บิดย่นเสียรูปผ้าที่แขน ควรตกทิ้งเรียบโดยไม่มีรอยย่นบริเวณหัวไหล่ถึงปลายแขนเสื้อ
6. เมื่อเย็บแขนเสื้อเข้ากับวงแขนในตัวเสื้อเส้นกลาง แขนเสื้อจะต้องตรงกับตะเข็บไหล่ของตัวเสื้อ

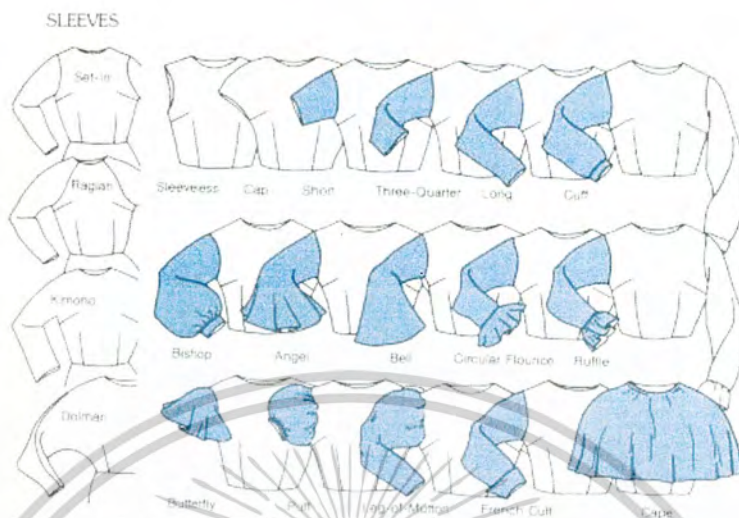
ความยาวของแขนเสื้อ(Sleeve Length)

ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ควรจะต้องใส่ใจอย่างถูกต้อง โดยการกำหนดความยาวมาตรฐานของแขนเสื้อที่นักออกแบบได้กำหนดจำแนกได้เป็น 6 ประเภท

1. แขนสั้นมาก(Cap) มีความยาวเพียงครึ่งหนึ่งของแขนสั้น แขนเสื้อประเภทนี้ได้แก่ แขนทรงหมวก แขนพองสั้นมาก แขนย้วย 1 ชั้น และแขนตุ๊กตา
2. แขนสั้น(Short) ความยาวแขนหนึ่งในสี่ของความยาวแขนจากหัวไหล่ถึงข้อมือ ได้แก่แขนปล่อยถ่วงจากหัวไหล่ถึงข้อมือ แขนพองสั้น แขนย้วย 2 ชั้น แขนสั้นทรงกระบอก
3. แขนสองส่วน(Elbow) มีความยาวแขนหนึ่งในสี่จากความยาวตั้งแต่หัวไหล่จนถึงข้อมือ อยู่ในระดับศอกได้แก่ แขนย้วย 3 ชั้น แขนยาวสองส่วนทรงกระบอก แขนยาวสามส่วนทรงกระบอก
4. แขนสามส่วน(3/4 Length) มีความยาวแขนเป็นสามในสี่ส่วนจากความยาวตั้งแต่หัวไหล่จนถึงข้อมือ ได้แก่ แขนยาวสามส่วนรูปปลาย แขนยาวสามส่วนทรงกระบอก
5. แขนยาวเหนือข้อมือ(Bracelet) มีความยาวแขนอยู่เหนือข้อมือเล็กน้อย ได้แก่ แขนพองจับจับรูปเหนือข้อมือ แขนยาวทรงกระบอกเหนือข้อมือ
6. แขนยาว(Long) มีความยาวแขนจากหัวไหล่จรดข้อมือ ได้แก่แขนพองจับจับรูประดับข้อมือ แขนยาวทรงกระบอกระดับข้อมือ

แขนเสื้อแต่ละประเภทมีวิธีการทำแบบแตกต่างกัน แขนธรรมดาชนิดที่นำมาเย็บประกอบกับวงแขนของตัวเสื้อ เช่นแขนเสื้อเบื้องต้นเป็นแบบที่นิยมทั่วไปสามารถนำมาดัดแปลงแยกแบบต่างๆได้หลายรูปแบบนอกจากนี้ยังมีแขนที่สร้างต่อออกมาจากตัวแขนเสื้อเช่น แขนด้าน

ในตัวของเสื้อหรือแขนก็มิใช่เป็นต้นแบบการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นับว่าดีไปกว่านี้ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.48 รูปแบบต่างๆและความยาวของแขนเสื้อ

ที่มา : https://anjouclothing.files.wordpress.com/2011/03/sleeve_chart1.jpg?w=640

ประเภทของแขนเสื้อแบ่งออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. แขนเย็บเข้าวงแขน(Set-in Sleeve) คือแขนเสื้อที่เย็บหัวแขนเสื้อกับวงแขนในตัวเสื้อเป็นแบบแขนเบื้องต้น สามารถนำไปประยุกต์ได้เป็นอีกหลากหลายแบบ แขนธรรมดาเป็นแขนที่ใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย แขนเสื้อแบบต่างๆนอกเหนือจากแขนธรรมดาที่มีการออกแบบอย่างหรูหราจะอยู่ในสมัยนิยมเพียงระยะสั้นๆหรือใช้ในโอกาสพิเศษเท่านั้น แขนเสื้อแบบต่างๆสามารถเพิ่มความน่าสนใจให้กับตัวเสื้อ

ภาพที่ 2.49 รูปแบบแขนเสื้อที่เย็บเข้าแบบวงแขน(Set-in Sleeve)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับที่มา : <http://quinceandco.com> กรุณาอย่าให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. แขนแรกเลน(Raglan Sleeve) คือแขนเสื้อที่มีการต่อเนื่องกับตัวเสื้อ ช่วงไหล่มีแนวตะเข็บเฉียงจากคอเสื้อโค้งไปถึงแนวรักแร้ แขนเสื้อจะเฉียงลาดไปตามแนวแขนของแต่ละบุคคล

ภาพที่ 2.50 รูปแบบแขนเสื้อแบบแรกเลน(Raglan sleeve)

ที่มา : <http://quinceandco.com>

3. แขนในตัว(Kimono Sleeve) คือแขนเสื้อที่ต่อเนื่องเป็นชิ้นเดียวกับตัวเสื้อ ตะเข็บใต้วงแขนต่อเข้ากับตะเข็บข้างเสื้อ เมื่อโค้งตะเข็บใต้แขนขึ้นแขนอาจจะดิ่งรั้งได้ ถ้าต้องการแขนเสื้อแบบนี้ให้มีความสะดวกสบายในการใส่จะต้องใช้วิธีแทรกเป้า

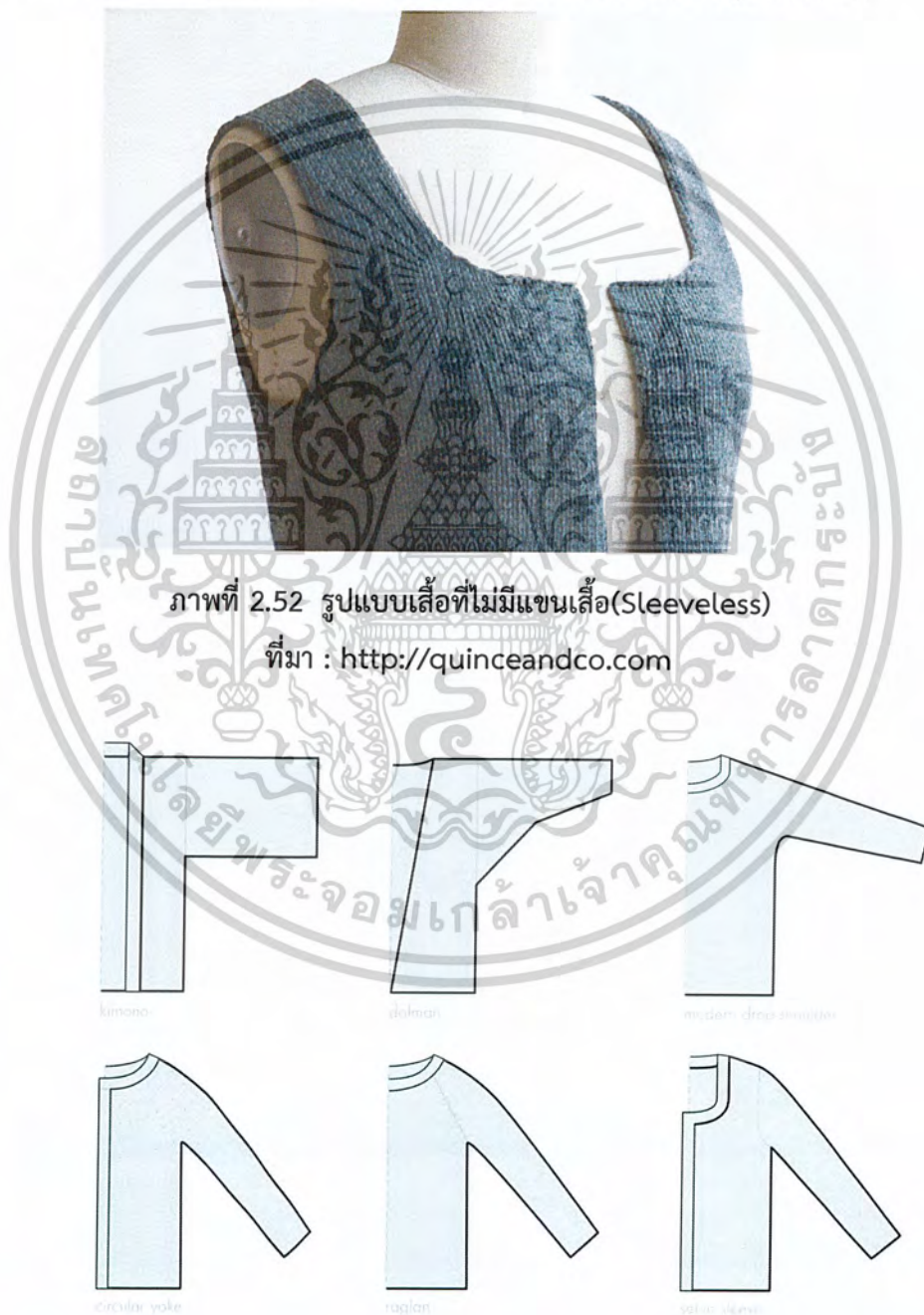
ภาพที่ 2.51 รูปแบบแขนเสื้อแบบแขนในตัว(Kimono sleeve)

ที่มา : <http://quinceandco.com>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.5.2 เสื้อที่ไม่มีแขน(Sleeveless)

ลักษณะของเสื้อที่ไม่มีแขนหรือแขนกุด ถึงแม้ว่าจะไม่ต้องสร้างแบบตัดแขนเสื้อ แต่จะต้องตัดแปลงวงแขนในแบบตัดเสื้อแผ่นหน้าและแผ่นหลังให้พอดีกับรอบวงแขนแล้วจึงทำตามแบบที่ต้องการ เสื้อที่ไม่มีแขนจะต้องทำسابแขน หรือกุน ตาม ให้ดูสวยงามน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการตกแต่งเสื้อ สามารถออกแบบเป็นเสื้อตัวเดียวหรือชุดติดกันก็ได้

ภาพที่ 2.53 ประเภทของแขนเสื้อแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับ **ที่มา**: <http://quinceandco.com/> อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.6 รูปแบบของกระโปรง

ลักษณะรูปแบบของกระโปรงมีหลากหลายแบบหลายรูปทรง แบบของกระโปรงจะหมุนเวียนเปลี่ยนไปตามความนิยมเป็นวัฏจักร แบบของกระโปรงจะอยู่ในสมัยนิยมยาวนานเท่าใดขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างเช่น ความสะดวกสบายในการสวมใส่ กระโปรงเรียบๆการตกแต่งไม่รุงรังหรือไม่ มีจุดเด่นหลายตำแหน่งในกระโปรงเพียงตัวเดียว ความยาวกระโปรงไม่สั้นหรือยาวจนเกินไปซึ่งจะทำให้มองดูสุภาพเรียบร้อย แบบจะอยู่ในสมัยนิยมได้นาน กระโปรงสตรีได้แบ่งรูปทรงตามลักษณะต่างๆมากมายสำหรับการพับขาย ลักษณะของแบบกระโปรงนั้นจะต้องคำนึงถึงการพับขายกระโปรงนั้นด้วย เนื่องจากการพับขายกระโปรงขนาดต่างๆมีส่วนช่วยในการตกตัวของตัวกระโปรงและเป็นการเพิ่มน้ำหนักที่ขายกระโปรง

2.7.6.1 ความยาวของกระโปรง(Skirt Length)

การกำหนดความยาวของกระโปรงใช้ระดับความยาวกลางเข่าหรือเรียกว่าความยาวมาตรฐานถึงเข่าเป็นระดับ แข่งขนาดชนิดกระโปรงชนิดสั้นและกระโปรงชนิดยาว ความยาวขนาดต่างๆของกระโปรงที่กำหนดเป็นมาตรฐานในการออกแบบมี 7 แบบคือ

1. กระโปรงแบบไมโครมินิ(Micro-mini skirt) มีความยาวระดับสั้นที่สุด
2. กระโปรงแบบมินิ(Mini skirt) มีความยาวระดับสั้นมาก
3. กระโปรงแบบเหนือเข่า(Above knee skirt) มีความยาวระดับสั้น
4. กระโปรงแบบแค่เข่า(Knee skirt) มีความยาวระดับปานกลาง

ภาพที่ 2.54 ความยาวของกระโปรงแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่มาจาก <https://www.pinterest.com/pin/246572148327357366/> โยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. กระโปรงแบบใต้เข่า(Below knee skirt) มีความยาวระดับใต้เข่า
6. กระโปรงแบบมีดี(Midi skirt) มีความยาวระดับครึ่งน่อง
7. กระโปรงแบบแมกซี(Maxi skirt) มีความยาวระดับข้อเท้า

รูปทรงพื้นฐานโดยทั่วไปของกระโปรงแบ่งได้ดังนี้

1. กระโปรงทรงตรง(Straight Skirt) คือกระโปรงที่มีรอบสะโพกกลางและชายกระโปรงมีความกว้างเท่ากัน และเป็นแบบตัดกระโปรงเบื้องต้นไม่มีการตัดแปลง
2. กระโปรงทรงสอบสั้น(Sheath Skirt) คือกระโปรงที่มีชายกระโปรงทรงแคบกว่าแนวสะโพกกลางเล็กน้อย เนื่องจากชายกระโปรงแคบความยาวกระโปรงจึงต้องยาวประมาณเหนือเข่าหรือพอดีเข่า
3. กระโปรงทรงสอบยาว(Pert Skirt) คือกระโปรงเข้ารูป มีชายกระโปรงที่แคบมากกว่ากระโปรงสอบสั้น แบบกระโปรงจะมีความยาวต่ำกว่าระดับเข่าถึงข้อเท้า และเพื่อให้สะดวกในการก้าวเดินได้ง่ายและสวยงามจึงต้องผ่าที่แนวตะเข็บข้าง หรือที่เส้นกลางหลัง
4. กระโปรงทรงปลายบาน(A-line Skirt) คือกระโปรงที่มีชายกระโปรงกว้างกว่าแนวสะโพกเล็กน้อย เป็นกระโปรงที่สวมใส่พอดีตัวตั้งแต่แนวเอวถึงแนวสะโพก ความสั้นยาวของกระโปรงใช้ได้ทุกขนาดขึ้นอยู่กับสมัยนิยม
5. กระโปรงจีบรูตรอบเอว(Gathered Skirt) คือกระโปรงทรงหลวมโดยวิธีการจีบรูต หรือจีบถี่ๆรอบเอวทำให้เกิดการพองตั้งแต่ส่วนของเอวลงมา โดยความยาวของกระโปรงขึ้นอยู่กับสมัยนิยม
6. กระโปรงแยกชั้นทรงหลวม(Panel Skirt) คือกระโปรงแยกชั้นออกเป็นสี่ชั้นหรือหกชั้นก็ได้รอบเอว กระโปรงที่ขึ้นกลางอาจมีจีบรูตเล็กน้อยก็ได้ กระโปรงทรงนี้จะสวมใส่สบาย ความยาวของกระโปรงนั้นขึ้นอยู่กับสมัยนิยมลักษณะทรงของกระโปรงจะหลวม
7. กระโปรงแยกชั้น(Gored Skirt) คือกระโปรงแบ่งเป็นชั้นๆได้แก่ กระโปรงสี่ชั้น หกชั้น แปดชั้น และสิบชั้น โดยรอบเอวกระโปรงจะเรียบ ชายกระโปรงอาจจะมีระบายเล็กน้อยหรือบานมากก็ได้ กระโปรงแบบนี้เวลาสวมใส่สามารถหมุนได้รอบตัว โดยไม่ได้เจาะจงว่าตะเข็บใดเป็นตะเข็บข้าง
8. กระโปรงปลายบานมาก(Flared Skirt) คือกระโปรงที่มีชายกระโปรงกว้างมาก อาจจะทำด้วยผ้าเฉลียงเป็นแบบครึ่งวงกลมหรือแบบวงกลม หรือกระโปรงต่อหลายชั้นเพื่อเพิ่มความยาวกระโปรงให้มากขึ้น ความยาวกระโปรงจะสั้นหรือยาวก็ได้เนื่องจากกระโปรงแบบนี้ที่เป็นแบบครึ่งวงกลมและแบบวงกลมได้มีวิธีการทำแบบโดยไม่ต้องนำแบบตัดกระโปรงเบื้องต้นมาแยกเป็นวิธีที่ง่าย ประหยัดเวลาและวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำแบบตัด โดยการคำนวณรัศมีของรอบเอว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. กระโปรงป้าย(Warp Skirt) คือกระโปรงผ้าตลอด ป้ายซ้อนที่แนวเปิดหรือจะป้ายซ้อนที่ด้านหน้าหรือด้านหลังก็ได้ ถ้าใช้ผ้าสองชั้นเย็บประกบกันกระโปรงลักษณะนี้จะสามารถสวมใส่ได้ทั้งสองด้าน

10. กระโปรงจีบรอบตัว(Pleated Skirt) คือกระโปรงจีบซ้อนไปทางเดียวกันรอบเอวความถี่-ห่างและความลึกของจีบกำหนดได้ตามความต้องการ จีบกระโปรงอาจจะเป็นจีบปล่อยหรือเย็บจีบบังคับแต่ละจีบเป็นการอัดจีบถาวรด้วยเครื่องอัดจีบก็ได้

11. กระโปรงจีบกระทบ(Box Pleats) คือกระโปรงที่มีการจีบซ้อนผ้า 2 ข้างมาชนกัน การจีบกระทบจะกำหนดให้มีจำนวนจีบเท่าใดก็ได้เช่น กระโปรงจีบกระทบด้านหน้าหนึ่งจีบ(Single Front Pleat) และกระโปรงจีบกระทบด้านหน้าสองจีบ(Double Front Pleat)กระโปรงจะมีลักษณะปลายบานจากผ้าที่ใช้จีบ

12. กระโปรงต่อโยค(Yoke Skirt) คือกระโปรงที่มีแนวต่อตามขวางที่แนวสะโพก อาจจะออกแบบให้มีลักษณะเป็นเส้นตรง เส้นเฉียงหรือเส้นโค้งก็ได้ ส่วนแนวต่อโยคจะนิยมต่อให้ต่ำจากเอวลงมาประมาณ 5-15 เซนติเมตร กระโปรงแบบนี้สามารถออกแบบเพื่อให้มีจุดสนใจบริเวณสะโพก

ภาพที่ 2.55 รูปแบบกระโปรงต่างๆ

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/530510031079725264/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.56 รูปแบบกระโปรงต่างๆ

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/530510031079725264/>

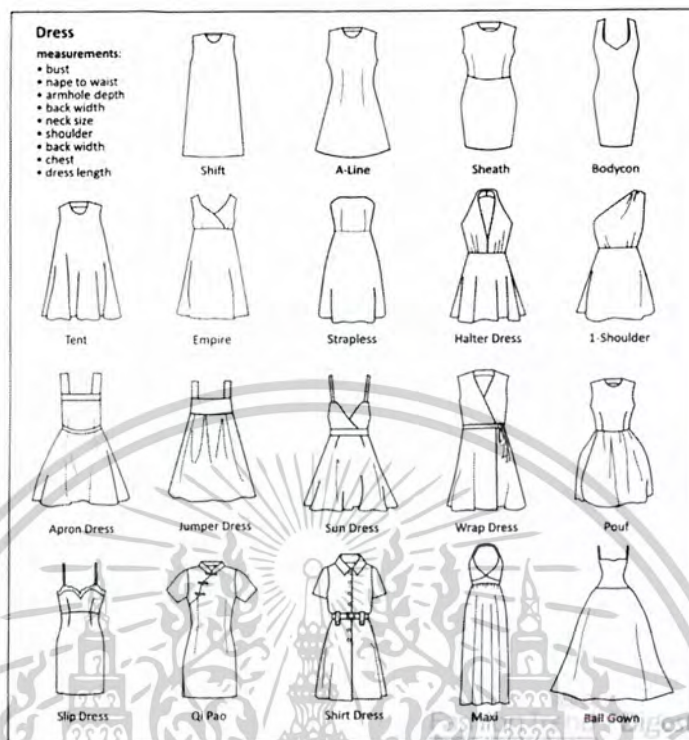
2.7.7 รูปแบบของชุดเดรส

เดรส คือเสื้อผ้าชิ้นเดียวสำหรับผู้หญิง อาจจะมีกระโปรงและเสื้อท่อนบน มีลักษณะ

โดดเด่นใช้ในโอกาสต่างๆ ถือเป็นเครื่องแต่งกายอย่างเป็นทางการอีกแบบหนึ่ง โดยเดรสแต่ละแบบก็มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆแตกต่างกันไป หากแบ่งประเภทของชุดเดรสตามการตัดเย็บจะได้ดังนี้

1. Shift Dress
2. A-line Dress
3. Sheath Dress
4. Bodycon
5. Tent Dress
6. Empire Dress
7. Strapless Dress
8. Halter Dress
9. 1-Shoulder Dress
10. Apron Dress
11. Jumper Dress
12. Sun Dress
13. Wrap Dress
14. Puff Dress
15. Slip Dress
16. Qi Pao
17. Shirt Dress
18. Maid
19. Ball Gown

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.57 รูปแบบของชุดเดรส

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/355502964312318270/>

2.7.8 การเลือกแบบตัดที่ถูกต้อง(The Right Pattern Size)

แบบตัดเบื้องต้น(Basic Pattern)ในต่างประเทศเช่น อเมริกา อังกฤษ แคนาดา นิวซีแลนด์ เป็นต้น จะมีบริษัทจัดทำแพทเทิร์นของแบบตัดเบื้องต้นอยู่หลายบริษัท รวมทั้งแพทเทิร์นตามแฟชั่นด้วยไม่ว่าจะเป็นของผู้หญิง ผู้ชาย รวมทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย บริษัทที่ทำแพทเทิร์นสำเร็จรูปจำหน่ายตัวอย่างเช่น ซิมพลิซิตี(Simplicity) โวค(Vogue) ในประเทศไทยมีของเอลนา(Elna) แต่ไม่ได้จัดสร้างแยกตามขนาดรูปร่าง ขนาดของสัดส่วนผู้หญิงไว้ถึง 10 ลักษณะดังที่ โวค และซิมพลิซิตีทำ ส่วนบริษัทเอลนาจะทำได้ 3 รูปร่างคือ รูปร่างขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ แพทเทิร์นสำเร็จรูปที่วางจำหน่ายคนไทยไม่นิยมใช้เหมือนอเมริกา แคนาดา หรือยุโรป เพราะว่ารากาของแพทเทิร์นสำเร็จรูปแพงคนไทยจึงนิยมสร้างเองมากกว่าซื้อแพทเทิร์นที่สำเร็จรูปแล้ว บางครั้งต้องมาแก้ไขอีก

การเลือกใช้แพทเทิร์นสำเร็จรูปหรือการสร้างแพทเทิร์นเพื่อใช้เอง ตลอดจนผู้ที่สนใจและเริ่มเรียนรู้การสร้างแพทเทิร์นจะต้องวัดขนาดรูปร่างสัดส่วนต่างๆให้ถูก เพื่อที่จะได้นำสัดส่วนนั้นมาเปรียบเทียบกับขนาดแพทเทิร์นสำเร็จรูปให้ใกล้เคียงกับรูปร่างของผู้ใช้มากที่สุด การสร้างแพทเทิร์นเองได้ถูกต้องตามขนาดสัดส่วนของผู้สวมใส่ ใส่แล้วสวย ทำให้เกิดความภูมิใจเวลาสวมใส่

การแบ่งขนาดรูปร่างสัดส่วนต่างๆไปของบ้านเราจะแบ่งขนาดของผู้หญิง ผู้ชายนิยม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำหนดขนาดเป็นคนรูปร่างขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษไม่ได้ให้ความสำคัญแบ่งให้ละเอียดเหมือนของต่างประเทศตัวอย่างมาตรฐานที่กำหนด ใช้แนวทางในการเรียนการสอนเพื่อสร้างแบบตัดเบื้องต้นและนำมาเปรียบเทียบกับขนาดสัดส่วนของตัวเองที่วัดไว้ เพื่อรู้จักขนาดของตนเองว่าอยู่ขนาดใดตามตลาดเสื้อผ้าสำเร็จรูปกำหนด การแบ่งที่ละเอียดซึ่งจำได้กล่าวถึงรายละเอียดการแบ่งต่อไปเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนการตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี เสื้อผ้าบุรุษ เสื้อผ้าเด็ก เสื้อสูท และเสื้อผ้าอุตสาหกรรมเป็นต้น

การเรียกขนาดและการแบ่งขนาดของรูปร่าง ผู้หญิง ผู้ชาย เด็กหญิง เด็กชายซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้ตามหลักทฤษฎีของหนังสือตัดเย็บนิวซิมพลิซิติ(New Simplicity Sewing Book,1979)

2.7.9 การเรียกขนาดรูปร่างของผู้หญิง

รูปร่างขนาดสัดส่วนของผู้หญิงนั้นแบ่งออกเป็น 10 ลักษณะซึ่งมากกว่าผู้ชายซึ่งมีเพียง 3 ลักษณะเท่านั้น เพราะผู้หญิงมีข้อปลีกย่อยรายละเอียดในการทำแบบเสื้อผ้ามากกว่าของผู้ชายจึงมีขนาดของแบบมากตามรูปร่างที่แตกต่างของผู้หญิง เพราะส่วนละเอียดและแบบของเสื้อผ้าซึ่งมีมากกว่าชาย ซึ่งมีทั้งแบบเสื้อที่พอดีตัวและแบบเสื้อหลวมๆซึ่งชายจะเป็นเสื้อผ้าแบบหลวมๆ

วิยสารูปร่างค่อนข้างสมบูรณ์(Miss Petite)

เป็นวิยสาวที่มีรูปร่างค่อนข้างสมบูรณ์มีเนื้อมากกว่าวิยสาวสมส่วน เอวใหญ่กว่าเตี้ยกว่า มีส่วนสูงอยู่ในระหว่าง 5 ฟุต 2 นิ้ว - 5 ฟุต 4 นิ้วหรือสูง 1 เมตร 57 เซนติเมตร - 1 เมตร 60 เซนติเมตร

วิยสาวสมส่วน(Miss)

รูปร่างดีมีสัดส่วนที่ดี ส่วนสูงอยู่ในระหว่าง 5 ฟุต 5 นิ้ว - 5 ฟุต 6 นิ้วหรือสูง 1 เมตร 65 เซนติเมตร - 1 เมตร 68 เซนติเมตร

วิยสารูปร่างสมบูรณ์หรืออ้วนท้วม(Half-size)

รูปร่างจะอ้วนท้วมและเตี้ยกว่าวิยสาวสมส่วน รูปร่างค่อนข้างสมบูรณ์มือและเอวที่ใหญ่กว่าผู้ใหญ่อ้วนแต่ช่วงไหล่จะแคบกว่า ส่วนสูงอยู่ระหว่าง 5 ฟุต 2 นิ้ว - 5 ฟุต 3 นิ้วหรือ 157-160 เซนติเมตร

วิยผู้ใหญ่(Women)

ส่วนสูงจะเท่ากับวิยสาวสมส่วนแต่รูปร่างที่เป็นส่วนนอก เอว และสะโพกจะมีขนาดใหญ่กว่า

ขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ขนาด (ซม.)	30	32	34	36	38	40
รอบอก	76	81	86.5	91.5	96.5	101.5
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84	86.5	89	91.5	94	96.5
ช่วงตัวด้านหลัง	37	38	39	40	41	42

ตารางที่ 2.2 ตารางแสดงขนาดเสื้อสตรี

ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย. จารุพรรณ ทรัพย์ปรง. กรุงเทพฯ. 2543

ขนาด (ซม.)	30	32	34	36	38	40
รอบอก	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบเอว	84	86.5	89	91.5	94	96.5

ตารางที่ 2.3 ตารางแสดงขนาดกระโปรงและกางเกงขาสั้นสตรี

ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย. จารุพรรณ ทรัพย์ปรง. กรุงเทพฯ. 2543

ขนาด (ซม.)	36 (S)	38 (M)	40 (L)	42 (XL)
ยาวหน้า	35	35.5	36	37
ยาวหลัง	38.5	39	40	41
ไหล่กว้าง	37	38	39	39
บ่าหน้า	30	31	32	33
บ่าหลัง	32	33	35	35
คอ	32	33	34	34
รักแร้	35	36	37	38
อก	80	84	90	92
อกบน	18	19.5	21	21
อกห่าง	18	18	20	20
รอบเอว	57	60	65	68
สะโพก	84	86 - 90	92	94
แขนยาว	13/45/67	13/45/70	14/46.5/72	14/47/73
ข้อมือ	13	14	15	15.5

ตารางที่ 2.4 ตารางแสดงขนาดสัดส่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย. จารุพรรณ ทรัพย์ปรง. กรุงเทพฯ. 2543

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นำไปเผยแพร่ขึ้นด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.10 การคำนวณผ้าตัดชุด

เมื่อได้แบบเสื้อผ้าแล้วก็ควรจะต้องทราบว่าต้องซื้อผ้ากี่เมตรก็หลา บางคนชอบซื้อผ้ามากก็เพราะถูกใจแล้วต้องมาคิดในภายหลังว่าออกแบบแบบไหนได้บ้าง

เสื้อ

ผ้าหน้า 36-46 นิ้วจะใช้ 2 เท่าของความยาวเสื้อ 1 เท่าของความยาวแขนบวก 20 เซนติเมตร(หรือ 8 นิ้ว)

ผ้าหน้า 60 นิ้วจะใช้ 1 เท่าของความยาวเสื้อ 1 เท่าของความยาวแขนบวก 15 เซนติเมตร(หรือ 6 นิ้ว)

กระโปรง

ผ้าหน้า 36-45 นิ้วจะใช้ 2 เท่าของความยาวกระโปรงบวก 20 เซนติเมตร(หรือ 8 นิ้ว)

ผ้าหน้า 60 นิ้วจะใช้ 1 เท่าของความยาวกระโปรงบวก 15 เซนติเมตร(หรือ 6 นิ้ว)

2.7.11 การวัดตัวและสัดส่วน

การวัดตัวที่ทำได้แม่นยำนั้นจะทำให้คุณภาพในการสร้างแพทเทิร์นและตัดเย็บเสื้อผ้าประหยัดเวลามากขึ้น เพราะไม่ต้องเสียเวลามาแก้ไข เสื้อผ้าที่หลวมจะมีปัญหาน้อยกว่าเสื้อผ้าเข้ารูป ในส่วนของเสื้อผ้าที่เข้ารูปนั้นเป็นเสื้อผ้าที่ต้องใช้วัสดุที่ชัดเจน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องพิถีพิถันมากหน่อย สิ่งจำเป็นในการวัดตัวด้วยก็คือชุดชั้นใน ชุดชั้นในที่นี้จะช่วยเสริมให้รูปร่างและบุคลิกของผู้สวมใส่ดูดีขึ้นและสิ่งที่จะเป็นอีกสิ่งหนึ่งก็คือ รองเท้าที่จะสวมใส่กับชุดนั้นๆ

2.7.12 การตัดเย็บเสื้อผ้า

2.7.12.1 วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างแบบและตัดเย็บเสื้อผ้า

วัสดุ อุปกรณ์ และเครื่องมือการตัดเย็บ เป็นสิ่งที่ช่วยให้งานตัดเย็บมีความละเอียดเรียบร้อย รวดเร็วและได้ผลงานดีอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้งานของช่างจะต้องอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์มีการทำความสะอาด และควรเก็บรักษาให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้อยู่เสมอ เพราะงานตัดเย็บต้องใช้ฝีมือมีความละเอียดเรียบร้อย มีความประณีตและมีความเที่ยงตรงเป็นหลักสำคัญ ซึ่งการใช้และการดูแลรักษาเครื่องมือเป็นคุณลักษณะที่ดีของช่างเสื้อ ดังนั้นจึงควรรู้จักวัสดุอุปกรณ์ เพื่อการเลือกใช้ให้เหมาะสมตามชนิดของงานและดูแลรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดี เพื่อประสิทธิภาพในการใช้งาน แบ่งได้เป็นหลายประเภท ได้แก่

- สายวัดตัว ใช้ในการวัดสัดส่วนขนาดรูปร่าง เพื่อใช้ในการสร้างแบบตัด

สายวัดตัวโดยมาตรฐาน มีขนาดความยาว 150 ซม หรือ 60 นิ้ว เป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับ เส้นแบบต่างๆ บนสายวัดตัวจะมี 2 หลักนิ้วอีกด้านเป็นเซนติเมตร ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.58 สายวัดตัว

ที่มา : <http://mounbumrungsil-cloth5.blogspot.com/p/1.html>

- ไม้บรรทัด ใช้สำหรับขีดเส้นในการสร้างแบบลักษณะ
- กรรไกรตัดผ้า ใช้สำหรับตัดผ้า ไม่ตัดวัสดุอย่างอื่นที่ไม่ใช่ผ้าและไม่ควรตัดผ้าซ้อนกันหลายชั้น ขณะใช้งานควรวางเบาๆระวังไม่ให้ตกลงทำให้ไม่คม

ภาพที่ 2.59 กรรไกรตัดผ้า

ที่มา : <http://mounbumrungsil-cloth5.blogspot.com/p/1.html>

- กรรไกรตัดกระดาษ
- กรรไกรตัดเส้นด้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.60 กรรไกรตัดด้าย

ที่มา : <http://mounbumrungsil-cloth5.blogspot.com/p/1.html>

- ที่เลาะผ้า ใช้สำหรับเลาะแนวตะเข็บต่างๆที่ต้องการแก้ไข หรือเลาะด้ายเนาออก
- กระดาษสร้างแบบ ใช้สำหรับสร้างแบบตัดชุด
- ซอล์กขีดผ้า ใช้ทำเครื่องหมายบนผ้า จะเป็นรูปสามเหลี่ยม มีหลากสีที่นำมาใช้ขีดเส้นลงบนผ้า ขีดแล้วจะลบออกได้ ควรเลือกสีของซอล์กขีดผ้าให้เหมาะสมกับสีของผ้าจะทำให้ไม่เลอะเปื้อนง่ายในขณะที่ใช้ซอล์กควรมีความคม

ภาพที่ 2.61 ซอล์กเขียนผ้า

ที่มา : <http://mounbumrungsil-cloth5.blogspot.com/p/1.html>

- ลูกกลิ้ง ใช้กดรอยเพื่อลอกเส้นในชั้นตอนสร้างแบบและกดรอยเส้นที่จะเย็บตะเข็บลงบนผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.62 ลูกกลิ้ง

ที่มา : <http://mounbumrungsil-cloth5.blogspot.com/p/1.html>

- กระดาษทราย ใช้ในการลอกลายจากแบบตัด โดยสอดไว้ระหว่างผ้าแล้วกลูกกลิ้งทับกระดาษ สีที่ใช้ควรเลือกสีใกล้เคียงกับผ้าหรือสีอ่อนกว่า

ภาพที่ 2.63 กระดาษทราย

ที่มา : <http://mounbumrungsil-cloth5.blogspot.com/p/1.html>

- เข็มมือ ใช้สำหรับ เน่า สอย เย็บติดเครื่องเกาะเกี่ยวถักรังดุม มีขนาดที่แตกต่างกัน ลักษณะของงานที่นำมาใช้ตามเบอร์ดังนี้ คือ

1. ใช้สำหรับงานสอย และเนาเสื้อผ้าใช้เข็มมือขนาดเบอร์ 7 ถึง 9
2. ใช้สำหรับงานถักรังกระดุม ตัดเม็ดกระดุม ใช้เข็มมือขนาดเบอร์

5 ถึง 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เข็มหมุด ใช้สำหรับกลัดผ้าเพื่อเตรียม การเนาและกลัดแบบตัดควรเลือกเข็มหมุดที่มีปลายแหลมคม หัวเข็มหุ้มด้วยพลาสติกใสหรือหัวเข็มแบบหัวมุก ใช้ติดกับงานวางแบบตัดเย็บสามารถใช้แทนการเนาได้
- ด้ายเนา ใช้สำหรับเนาเพื่อการลองตัวด้ายเนาจะมีความเปื่อย ซึ่งง่ายต่อการเลาะออกเมื่อเย็บตะเข็บ
- ด้ายเย็บ
- จักรเย็บผ้า

ภาพที่ 2.64 จักรเย็บผ้า

ที่มา : <http://mounbumrungsil-cloth5.blogspot.com/p/1.html>

- จักรพั่นริม หรือจักรโพง

2.7.12.2 ขั้นตอนการตัดเย็บเสื้อผ้า

หลังจากออกแบบเสื้อผ้าได้ตามต้องการแล้ว ก็มาถึงกระบวนการตัดเย็บ ซึ่งจะเป็นการทำงานอย่างมีขั้นตอน เพื่อให้ได้ผลงานที่บรรลุตามความคาดหวังหรือเป้าหมายที่วางไว้โดยเริ่มจากการวิเคราะห์แบบที่ต้องการ งบประมาณเรื่องเงินที่ต้องใช้จ่าย วิเคราะห์เรื่องเครื่องมืออุปกรณ์ วางแผนการ เตรียมการ และการเย็บว่าจะใช้เวลาใด เมื่อไร นานเท่าไร และในการปฏิบัติการควรประเมินผลการทำงาน

โดยทั่วไปแล้วกระบวนการตัดเย็บเสื้อผ้ามีลำดับตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการวัดตัว เป็นการวัดขนาดเพื่อตรวจสอบความกว้าง ความยาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะของผลสำเร็จ เช่น ผลงานได้สัดส่วน สวมใส่ได้สวยงามเหมาะสม หรือผลงานตั้งรังสวมใส่ไม่ได้

2. ขั้นตอนการสร้างแบบและแยกแบบ ทำได้โดยการนำสัดส่วนที่ได้วัดขนาดไว้หรือการออกแบบมาสร้างแบบตัดหรือแพทเทิร์น (Pattern) ลงกระดาษสร้างแบบ ตามกระบวนการของการสร้างแบบเสื้อผ้าแต่ละชนิด เช่น สร้างแบบตัดเสื้อ สร้างแบบตัดกระโปรง สร้างแบบตัดกางเกง เป็นต้น ต่อเมื่อสร้างเสร็จแล้วควรทำเครื่องหมายป้องกันความผิดพลาด และควรตรวจสอบขนาดให้ละเอียดถี่ถ้วน โดยทำเครื่องหมายต่างๆ ลงบนแบบตัด และเขียนรายละเอียดต่างๆ ให้ชัดเจน

3. ขั้นตอนการคำนวณผ้า เลือกผ้า การตัดเย็บเสื้อผ้านั้นเราควรคำนวณผ้าให้ถูกต้องเพื่อความประหยัดและเลือกผ้าให้เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย โดยคำนึงถึงคุณสมบัติของผ้า ซึ่งผลิตจากเส้นใยแต่ละชนิด เช่น ผ้าฝ้ายจะเป็นผ้าที่ได้จากเส้นใยของเมล็ดฝ้าย ซึ่บน้ำได้ดี ทนต่อความร้อนสูงแต่ยับง่าย, ผ้าไนลอนเป็นผ้าใยสังเคราะห์ที่ไม่ทนต่อความร้อนและแสงแดดจับจีบได้คงรูป เป็นต้น

4. ขั้นตอนเตรียมผ้า เป็นการจัดเตรียมวัสดุที่เกี่ยวข้องกับการเย็บทุกชนิด เช่น เข็ม ด้าย กรรไกร ผ้า จักรเย็บผ้าบริเวณปฏิบัติงาน และแสงสว่าง เป็นต้น สำหรับผ้าที่ต้องการตัดเย็บถ้าไม่แน่ใจว่าจะหดหรือไม่ควรนำผ้าไปแช่น้ำ ถ้าเป็นผ้าขาวให้แช่ด้วยน้ำเปล่าถ้าเป็นผ้าสีให้แช่ในน้ำเกลือ โดยแช่ประมาณ 3 ชั่วโมง และนำไปผึ่งให้แห้ง พร้อมทั้งจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการตัดเย็บให้ครบถ้วน

5. ขั้นตอนการวางแบบตัดและตัดผ้า ในขั้นตอนนี้ควรระมัดระวัง โดยอ่านรายละเอียดบนแบบตัด การทำเครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้ และกรอรอยผ้าเส้นเย็บทุกเส้น เพื่อเป็นเครื่องหมายหรือเป็นเส้นแนวในการเย็บ

6. ขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพ เป็นการตรวจสอบคุณภาพของงาน ซึ่งในการตรวจสอบคุณภาพของงานตัดเย็บเสื้อผ้าที่สวยงาม ไม่ผิดพลาด ควรตรวจสอบทั้งขณะทำการเย็บ เช่น เนาลองตัว ตรวจสอบการประกอบกรอเย็บทุกขั้นตอน ตรวจสอบความเรียบร้อยของตะเข็บ เป็นต้น

7. ขั้นตอนการแก้ไขจุดบกพร่อง ในการตัดเย็บผ้าทุกชนิด เมื่อพบข้อบกพร่องไม่ควรปล่อยทิ้งไว้ ควรดำเนินการแก้ไขเพื่อให้ได้ผลงานที่สวยงาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8 ข้อมูลการทดลองและเทคนิค

2.8.1 ทดลองกับผ้าขาวม้า

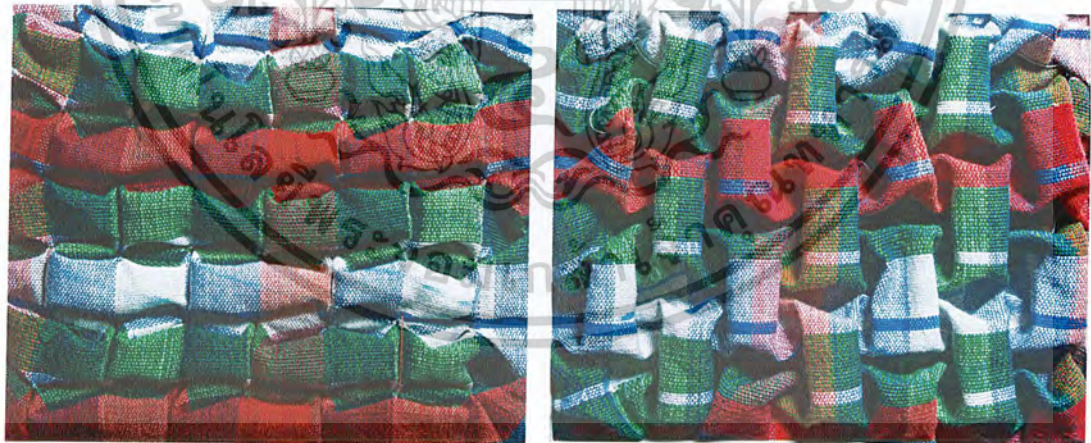
2.8.1.1 เทคนิคการเย็บจับสมีอค

เริ่มจากการนำผ้าขาวม้าทอมือของกลุ่มแม่บ้านนายาวที่ใช้เส้นนอนใหญ่มาทดลองเย็บสมีอคหลายต่างๆ

ภาพที่ 2.65 การเย็บสมีอคลายจักรสาน

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

ภาพที่ 2.66 การเย็บสมีอคลายLozenge

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

ซึ่งพบว่าผ้าขาวม้าจากกลุ่มแม่บ้านนายาวนั้น เนื่องจากความหนาที่มีและเส้นด้ายที่นำมาทอนั้นเส้นใหญ่ จึงทำให้การจับสมีอคการเย็บไปสามารถดึงผืนผ้าได้อย่างอิสระ ภายจึงเกิดไม่ชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.67 การเย็บสมีคหลาย Lozenge ด้านที่ผิด
ที่มา : แพ้มีผู้จัดทำ

ภาพที่ 2.68 การเย็บสมีคหลายเหลี่ยมเฉียง
ที่มา : แพ้มีผู้จัดทำ

จากการทดลองในเบื้องต้นนั้นพบว่าผ้าขาวม้าทอด้วยเส้นด้ายที่บางจะง่ายต่อการเย็บจับสมีคและเห็นเป็นลายได้ชัดกว่า

2.8.1.2 การอัดพลีทผ้า

เนื่องจากผ้าขาวม้าของกลุ่มแม่บ้านนายาวไม่ใช่ผ้าฝ้าย 100% จึงนำไปทดลองการอัดพลีทผ้าด้วยความร้อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.69 ผ้าขาม้าอัดพลีท

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

2.8.1.3 การกีดสีผ้า

นำผ้าขาม้าทั้งแบบทอเส้นบางและเส้นหนาไปทดลองกีดสี

ภาพที่ 2.70 ผ้าขาม้าที่แช่อยู่ในน้ำคลอรีน

ที่มา : แพ้มจากผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.71 ผ้าขาวม้าที่ถูกกัตสีด้วยการหนีบแคม
ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

ภาพที่ 2.72 ผ้าขาวม้าที่ถูกกัตสีผ้าด้วยการหนีบแคม
ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8.2 ทดลองกับผ้าที่เย็บสม็อค

2.8.2.1 การกัตสี

นำผ้าขาวม้าที่ถูกกัตสีผ้าออกไปแล้วไปเย็บจับสม็อคลาย

ภาพที่ 2.73 ผ้าขาวม้ากัตสีแล้วนำมาเย็บสม็อค

ที่มา : แพ้มีผู้จัดทำ

2.8.2.2 การอัดพลีทผ้า

ภาพที่ 2.74 ผ้าขาวม้าอัดพลีทแล้วนำมาเย็บสม็อค

ที่มา : แพ้มีผู้จัดทำ

ความคาดหวังจากการนำผ้าขาวม้าไปอัดพลีทแล้วนำมาเย็บจับสม็อคเพื่อเพิ่ม

เทคโนโลยีของผ้าและลวดลาย ทว่าการจับสม็อคประเภทที่นำมาเลือกใช้นั้นไม่เหมาะสมกับการนำมา
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผสมผสานเทคนิคคู่กับการอัดฟลิตผ้า เพราะลายที่ได้ไม่มีความคมชัด อีกทั้งยังไม่ตอวัตถุประสงค์ของโครงการด้วย

2.8.2.3 การฮีทฟอยล์ผ่านความร้อน

นำผ้าขาวม้าที่ทำการเย็บจับสม็อคแล้วไปทำกระบวนการวิธีฮีทฟอยล์ผ่านความร้อน

ภาพที่ 2.75 ผ้าขาวม้าที่ถูกฮีทฟอยล์
ที่มา : แพ้มีผู้จัดทำ

ภาพที่ 2.76 ผ้าขาวม้าที่ถูกฮีทฟอยล์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ **ที่มา : แพ้มีผู้จัดทำ** ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการนำผ้าขาวม้าที่เย็บจับม็อคแล้วไปฮีทพอยล์ผ่านความร้อน พบว่าลายที่ได้นั้นดูปะปนกันไปหมดไม่สามารถแยกสีหรือลายม็อคได้

2.8.2.4 การทำแพชเวิร์ค

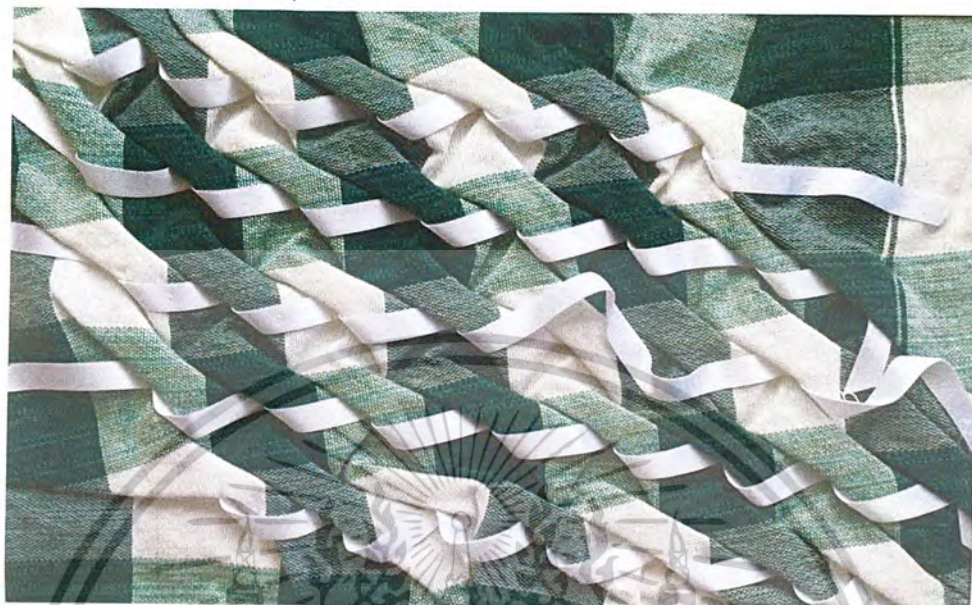
ภาพที่ 2.77 ผ้าขาวม้าที่ทำแพชเวิร์ค
ที่มา : แพ้มีผู้จัดทำ

ภาพที่ 2.78 ผ้าขาวม้าที่ทำแพชเวิร์คแล้วนำไปเย็บม็อค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ **ที่มื่อแพ้มีผู้จัดทำ** นั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8.2.5 กับวัสดุอื่นๆ

ภาพที่ 2.79 ผ้าขาม้าที่ติดโบว์แล้วนำไปเย็บหม้อ
ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

2.9 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมาย

2.9.1 ข้อมูลด้านกายภาพ

สุภาพสตรีที่รักและชื่นชอบการแต่งตัว กระชับกระเซิง มีความสนใจผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับแฟชั่น ชื่นชอบผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์และเข้ากับยุคสมัย มีทัศนคติที่เปิดกว้าง มั่นใจในตัวเอง

2.9.2 พฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภค

ส่วนใหญ่ผู้บริโภคจะพิจารณาเลือกซื้อผลิตภัณฑ์จากรูปแบบ ลวดลาย และสีสันทันทีที่มีความแปลกใหม่ น่าสนใจ โดยเป็นไปตามความชอบส่วนบุคคล ซึ่งจะเน้นเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่ช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพ และภาพลักษณ์ให้ดูดีขึ้นโดยไม่เน้นตามกระแสนิยม กล่าวที่จะเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่มีรูปลักษณ์แปลกใหม่ มีความรู้ด้านแฟชั่นในการผสมผสานชุดแต่ละแบบเข้าด้วยกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.10 วิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการออกแบบและผลจากการทดลอง

2.10.1 เทคนิคที่ใช้ในการออกแบบ

จากการทดลองสรุปได้ว่า เทคนิคการเย็บจับสม็อคที่นำมาใช้กับผ้าขาวม้า นั้นคือ การเย็บจับสม็อคแบบอเมริกา ด้วยผ้าขาวม้าเป็นผ้าที่ทอขึ้นมาด้วยด้ายฝ้ายธรรมชาติ ด้วยขั้นตอน เทคนิคการจับเย็บแบบอังกฤษผ้าฝ้ายทอไม่สามารถคงผลลัพธ์นั้นไว้ได้ อีกทั้งการเย็บจับสม็อคแบบ อเมริกาสามารถนำไปประยุกต์รูปแบบของผ้าให้มีความแปลกใหม่ และสามารถปรับรูปแบบ ลวดลายเข้ากับสมัยนิยมได้

โดยการเย็บสม็อคสามารถเพิ่มผิวสัมผัสของผ้า และลดสีจากลวดลายที่ทำให้ลายตาและ นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ยากนั้นลดลง

นอกจากการใช้เทคนิคการเย็บจับสม็อคแล้วนี้ผ้าขาวม้าลวดลายที่นำมาใช้ได้คือ ผ้าขาวม้าทอลายตาราง ซึ่งเป็นลายที่เมื่อทำการเย็บด้วยเทคนิคสม็อคแล้วจะทำให้รูปแบบ และสี ออกมาชัดที่สุด โดยผ้าขาวม้าทอลายตารางมีสองรูปแบบ คือ ลายเล็ก และลายใหญ่ ซึ่งแต่ละ รูปแบบก็เหมาะสมกับลายแตกต่างกันไป โดยลวดลายที่จะแสดงออกมาจะปรับรูปแบบให้ออกมา เป็นกราฟฟิกเพื่อลดความเป็นพื้นบ้านของตัวผ้า และเพิ่มความโมเดิร์นให้เข้ากับสมัยนิยมมากขึ้น

ภาพที่ 2.80 ผ้าขาวม้าที่ได้รับการเย็บจับสม็อค

ที่มา : ภาพจากแฟ้มของผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การพัฒนาการออกแบบ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการออกแบบ

จากการได้ศึกษาผ้าขาม้าที่กลุ่มแม่บ้านนายนาวผลิตขึ้นมานั้น เส้นด้ายที่นำมาทอนั้นมาความใหญ่ และหนาทำให้ผืนผ้าที่ทอออกมานั้นไม่แน่นเท่าที่ควร การนำไปใช้ในเทคนิคเย็บจับหม้อคส่งผลให้ลวดลายที่เกิดขึ้นไม่ชัดเจน และไม่สามารถแยกสีของลายผ้าได้ชัดเจน อีกทั้งยังยากต่อการนำไปตัดเย็บเสื้อผ้า เนื่องจากหากตัดผ้าเพื่อทำการตัดเย็บแล้ว เส้นด้ายที่ขอบจะรันทลุคได้อย่างง่ายดายและไม่เหมาะสมในการเย็บโพงเนื่องจากจะเพิ่มความหนาของผืนผ้า

ดังนั้นจึงทำการลดขนาดเส้นด้ายในการนำมาทอผ้าให้มีขนาดบางละเส้นเล็กมากขึ้นเพื่อให้ผ้าทอมีความแน่นตัว และสามารถเย็บหม้อคได้อย่างอิสระมากขึ้น

3.2 สรุปเทคนิคการเย็บหม้อคและลาย

ทำการทดลองเย็บหม้อคบนผ้าขาม้าจากลายทอที่มีอยู่เดิมของกลุ่มแม่บ้าน คือ ลายตารางที่เส้นขนาดช่องแตกต่างกันไป

ภาพที่ 3.1 ผ้าขาม้าลายทอแบบต่างๆของกลุ่มแม่บ้านนายนาว

ที่มา : แพ้มีผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.2 ผ้าขาม้าที่ถูกเย็บจับสมีอคลายจักสาน

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

ภาพที่ 3.3 ผ้าขาม้าที่ถูกเย็บจับสมีอคลายลูกศร

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

ภาพที่ 3.4 ผ้าขาม้าที่ถูกเย็บจับสมีอคลายเหลี่ยมด้านที่ผิดและถูก

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.5 ผ้าขาวม้าถูกเย็บจับสมี้อคลายเฉียง

ที่มา : แพ้่มผู้จัดทำ

ภาพที่ 3.6 ผ้าขาวม้าถูกเย็บจับสมี้อคลายคลื่น

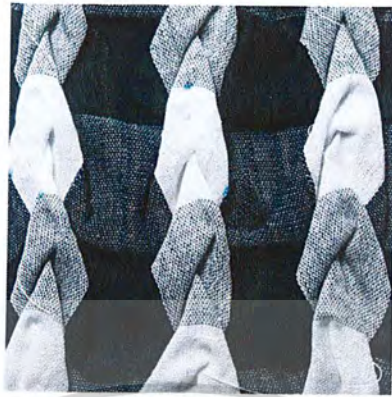
ที่มา : แพ้่มผู้จัดทำ

ภาพที่ 3.7 ผ้าขาวม้าถูกจับเย็บสมี้อคลายเหลี่ยม

ที่มา : แพ้่มผู้จัดทำ

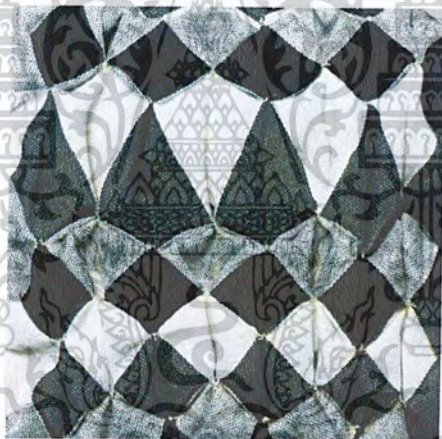
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.8 ผ้าขาวม้าที่ถูกเย็บหม้อคล้ายลูกศรใหญ่

ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

จากการทดลองเย็บจับหม้อลงบนผ้าขาวม้าของทางกลุ่มแม่บ้านแล้ว จึงคิดค้นลาย
การจับเย็บหม้อเพิ่ม เพื่อให้ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของโครงการ

ภาพที่ 3.9 ผ้าขาวม้าที่ถูกเย็บจับหม้อคล้ายข้าวหลามตัด

ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

ภาพที่ 3.10 ผ้าขาวม้าที่ถูกเย็บจับหม้อคล้ายข้าวหลามตัด

ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยภาพรวมจากการทดลองพบว่าลายทอผ้าขาวม้าที่สามารถนำไปพัฒนาต่อได้คือ ลายทอสีก็อตตาใหญ่ เนื่องจากเมื่อจับคู่กับการเย็บสม็อคแล้วสามารถเห็นลวดลายและสามารถแบ่ง แยกสีและทำให้เกิดการลวดทอนสีจากการใช้เทคนิคเข้าไปประกอบได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ภาพที่ 3.11 ผ้าขาวม้าลายทอใหญ่
ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

ภาพที่ 3.12 ผ้าขาวม้าลายทอใหญ่
ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการพิจารณาลายการเย็บจับสม็อคที่ทดลองทั้งหมดนั้นลายที่สามารถตอบวัตถุประสงค์ของโครงการได้ นั่นคือ สามารถลดทอนความเป็นผ้าขาวม้า ลวดลายเห็นได้ชัดเจนและมีความเป็นกราฟฟิก ลดทอนสีบนผ้าขาวม้าให้ลดลง ได้ออกมาเป็นลวดลายต่อไปนี้ โดยบางลายใช้ด้านที่ผิดจากการเย็บสม็อค บางลายใช้ด้านที่ถูก

ภาพที่ 3.13 ลายเย็บจับสม็อคลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

ภาพที่ 3.14 ลายเย็บจับสม็อคลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.15 ลายเย็บจับสม็อคลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

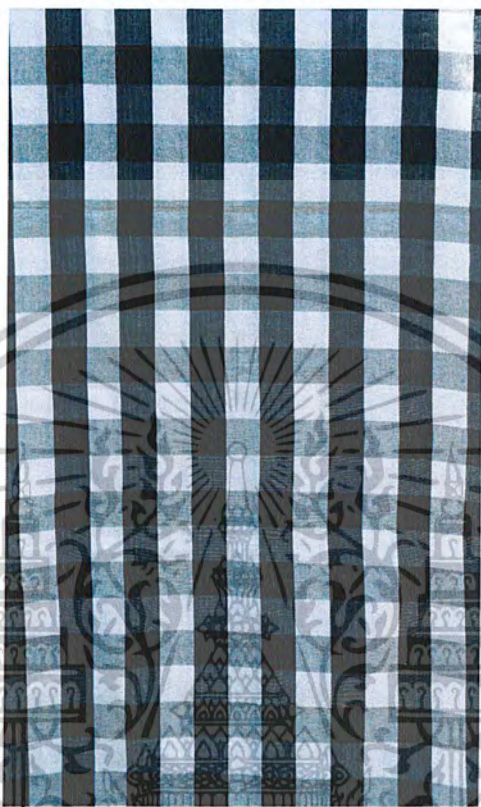
ภาพที่ 3.16 ลายเย็บจับสม็อคลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ

ที่มา : แพ้มผู้จัดทำ

การเย็บจับสม็อคนั้นโดยทั่วไปจะเป็นการนำไปใช้งานแค่ด้านลูกเท่านั้น ก็คือใช้งานเพียงด้านเดียว ทำให้การเย็บลายแต่ละลายนั้นสามารถเย็บโยงต่อกันไปได้โดยไม่ต้องแยกเย็บทีละจุด แต่การนำเทคนิคนี้ไปใช้งานอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย ซึ่งเป็นการนำผ้าฝ้ายที่วางลายแล้วไปตัดเย็บออกมาเป็นผลิตภัณฑ์ ซึ่งส่งผลให้ต้องเปลี่ยนการเย็บเป็นเย็บจับสม็อคไปที่ละจุดแยกกัน มิเช่นนั้นหากเป็นการเย็บแบบโยงหลายๆจุดต่อเนื่องจะยากต่อการตัดเย็บเพราะหากตัดจุดที่ถูกเย็บโยงจะทำให้ลายสม็อคหลุดออกมาทีเดียว อีกทั้งยังยากต่อการวางแพทเทิร์นการตัดชุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยจากการทดลองทั้งหมดนี้ การใช้คู่สีขาวดำในการทอ จะช่วยปรับเปลี่ยนความเป็น
ผ้าพื้นบ้านของผ้าขาวม้า และสามารถเห็นลวดลายการเย็บจับสมีอคได้ชัดเจน

ภาพที่ 3.17 ผ้าขาวม้าทอลายตารางใหญ่สีขาวดำ

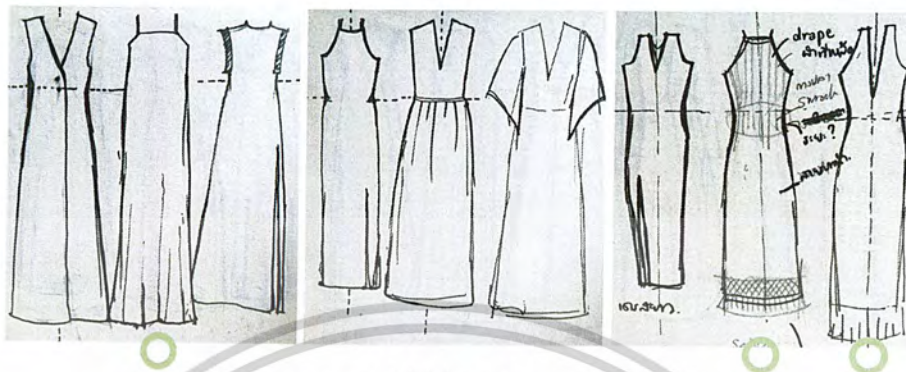
ที่มา : แพ็มผู้จัดทำ

3.3 สรุปรูปแบบผลิตภัณฑ์

ลักษณะของผ้าขาวม้าเมื่อถูกเย็บจับสมีอคแล้ว จะมีความหนาพองฟู ซึ่งมีความเหมาะสม
กับเสื้อผ้าในช่วง Autumn/Winter โดยเริ่มจากการสเก็ตแบบร่างของรูปทรงของเสื้อผ้าตามขอบเขต
จากนั้นจึงเลือกแบบที่เหมาะสม และจึงสเก็ตลวดลายตามแต่ละรูปแบบชุดที่ถูกเลือกมา เนื่องจากการ
ตัดชุดจากผ้าที่ถูกเย็บสมีอคนั้น ผืนผ้าซึ่งมีความเป็น 3 มิติจะมีความยากในการตัดเย็บ และการเย็บ
จับสมีอคเป็นเทคนิคทำมือที่ใช้ระยะเวลาในการเย็บ การตัดเย็บชุดจะเป็นแบบตะเข็บข้างเพียงฝั่ง
เดียว ในส่วนของการทำผ้าผืนนั้น จะเทียบพื้นที่ที่ต้องทำการเย็บสมีอคจากแพทเทิร์นของชุด ซึ่งจะ
ช่วยลดระยะเวลาการทำผ้าผืนขนาดใหญ่ลง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.1 ชุดเดรสยาว 3 ชุด

ภาพที่ 3.18 ภาพแสดงแบบร่างชุดเดรสยาวทั้งหมด

ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

ภาพที่ 3.19 ภาพแสดงแบบร่างและการวางลายชุดเดรสยาว 1

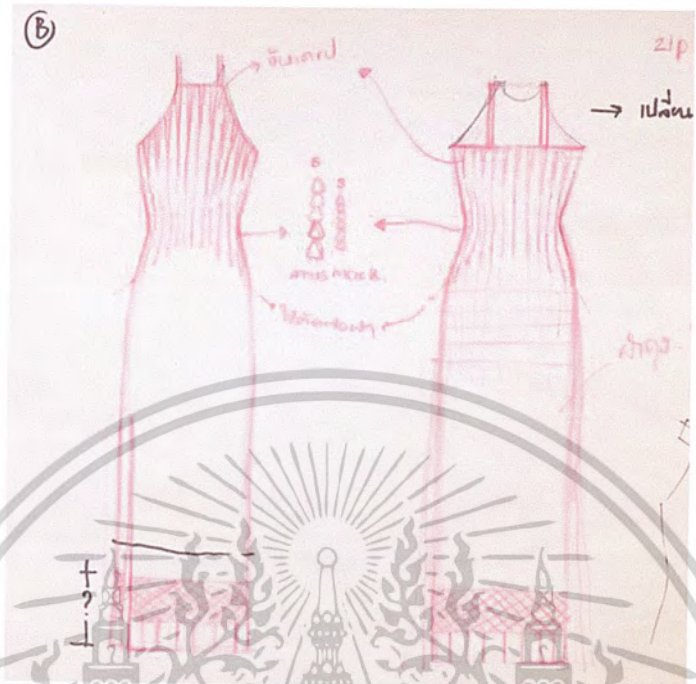
ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

ภาพที่ 3.20 ภาพแสดงแบบร่างลายชุดเดรสยาว 1

ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.21 ภาพแสดงแบบร่างลายชุดเดรส 2

ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

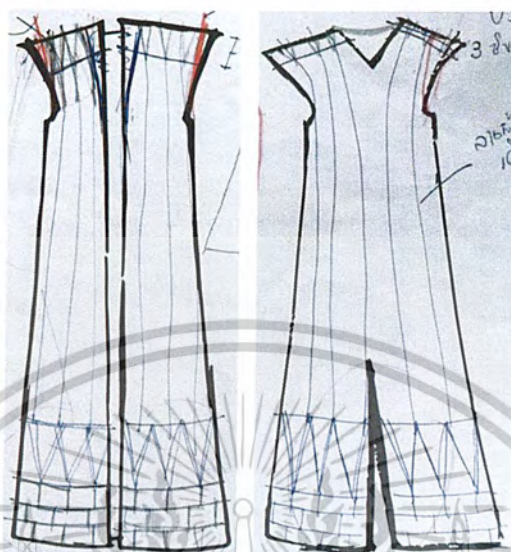

ภาพที่ 3.22 ภาพแสดงแบบร่างลายชุดเดรส 3

ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.2 เสื้อคลุมตัวยาว

ภาพที่ 3.23 ภาพแสดงแบบร่างเสื้อคลุมตัวยาว

ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

3.3.3 ชุดเดรสสั้น

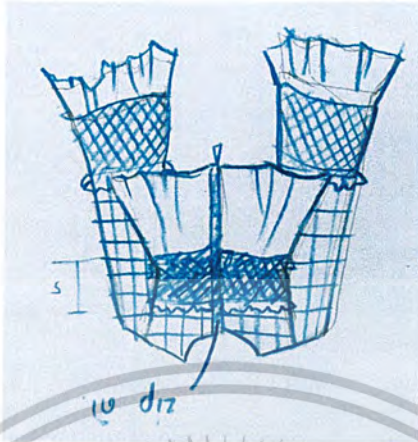

ภาพที่ 3.24 ภาพแสดงแบบร่างลายชุดเดรสสั้น

ที่มา : แฟ้มผู้จัดทำ

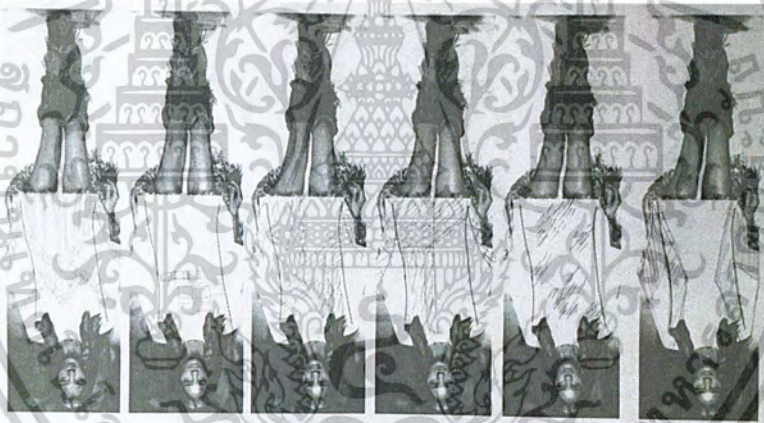
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.27 ภาพแสดงแบบร่างของชุดชั้นใน
 ผู้แต่ง : เมศ

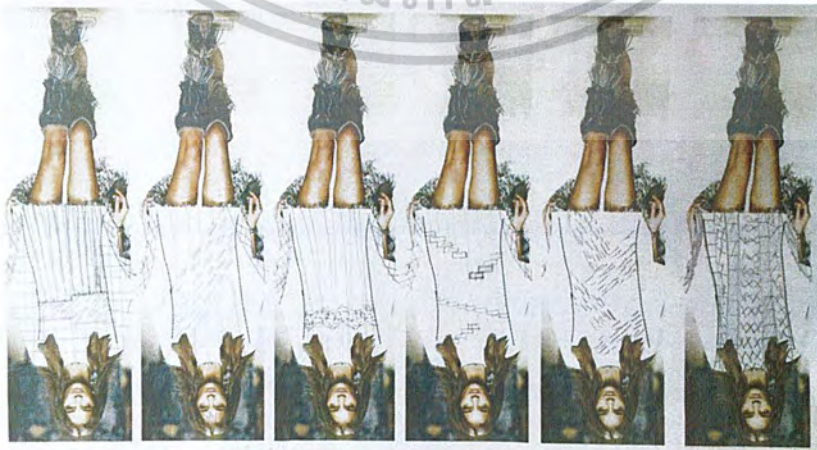

ภาพที่ 3.4 ชุดชั้นใน

ภาพที่ 3.26 ภาพแสดงแบบร่างของชุดชั้นใน
 ผู้แต่ง : เมศ

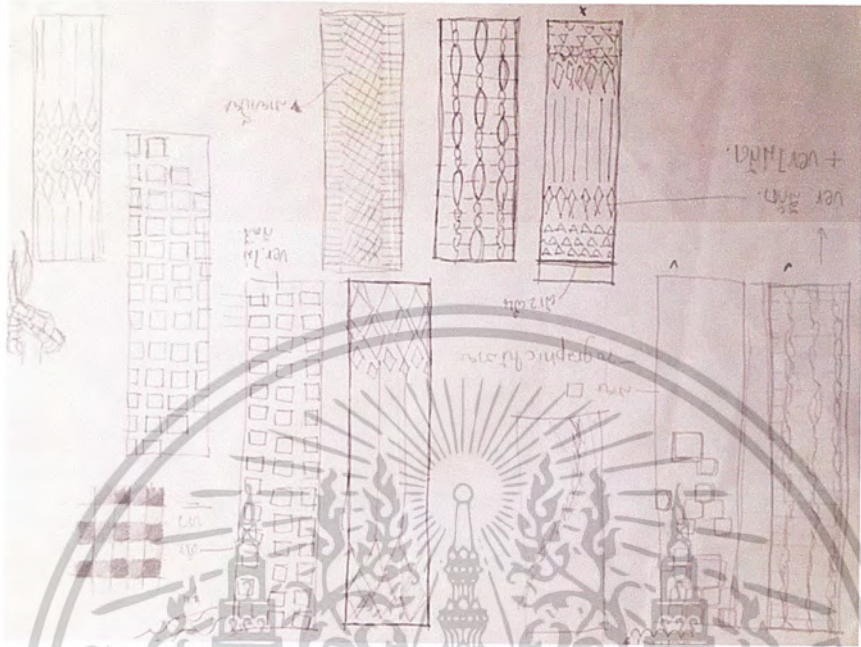

ภาพที่ 3.25 ภาพแสดงแบบร่างของชุดชั้นใน
 ผู้แต่ง : เมศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชุดชั้นใน : เสน
ภาพที่ 3.29 ภาพแสดงแบบร่างชุดชั้นใน

ชุดชั้นใน : เสน
ภาพที่ 3.28 ภาพแสดงแบบร่างชุดชั้นใน

ชุดชั้นใน : เสน
ภาพที่ 3.30 ภาพแสดงแบบร่างชุดชั้นใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 ตารางแสดงการประมาณการงบประมาณ

13,000	ราคาวัสดุ		
12,780	รวม		
4,260	3	400	ค่าแรงเย็บชุด
500	1	500	ค่าตัดเย็บ
1,200	3	400	ค่าแรงเย็บชุด
1,120	14	80	ผ้ากาชชีฟอง
1,440	16	90	ผ้าขาว (หน้ากว้าง 120 cm)
ราคา(บาท)	จำนวน	ราคา/หน่วย	

ภาพที่ 4.1 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เสื้อผ้า

V-NECK LONG DRESS

เสื้อพื้นผ้าขาว

การตัดชุดเสื้อพื้นผ้าขาวทำมาจากกระดาษรีเย็บเย็บชุดเสื้อพื้นผ้าขาวกับผ้าพื้นผ้าขาวแล้วจึงนำไปตัด

4.1 การประมาณราคาต้นทุนผลิตภัณฑ์

ของผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าที่ประมาณการของโครงการ

การประมาณการของโครงการประมาณการของโครงการประมาณการของโครงการประมาณการของโครงการประมาณการของโครงการ

การประมาณการงบประมาณ

4.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงการประเมินราคาตลาดเสื้อผ้าแฟชั่น

ราคา(บาท)	จำนวน	ราคา/หน่วย	จำนวน
9,500			ราคาขายจริง
9,400			ราคาขาย 3 เท่า
3,200			รางวัล
500	1	500	ค่าตัดเย็บ
800	2	400	ค่าแรงเย็บงานชุด
640	8	80	ผู้วางผัง
1,260	14	90	ผู้วางผัง (หน้ากว้าง 120 cm)

ภาพที่ 4.2 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าแฟชั่น

SLEEVELESS LONG DRESS

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.3 ภาพแสดงผลลักษณ์เกาะอกยาว

	ราคา/หน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าขาวม้า (หน้ากว้าง 120 cm)	90	12	1,080
ผ้ากาวยี่ฟอง	80	12	960
ค่าแรงเย็บจับมือค	400	1	400
ค่าตัดเย็บ	500	1	500
รวม			2,940
ราคาขาย 3 เท่า			8,820
ราคาขายจริง			9,000

ตารางที่ 4.3 ตารางแสดงการประเมินราคาเกาะอกยาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.4 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมตัวยาว

	ราคา/หน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าขาม้า (หน้ากว้าง 120 cm)	90	14	1,260
ผ้ากาวยี่ฟอง	80	14	1,120
ค่าแรงเย็บจับมีด	400	2	800
ค่าตัดเย็บ	500	1	500
รวม			3,680
ราคาขาย 3 เท่า			11,040
ราคาขายจริง			11,500

ตารางที่ 4.4 ตารางแสดงการประเมินราคาเสื้อคลุมตัวยาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.5 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์ชุดเดรสสั้น

	ราคา/หน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าขาวม้า (หน้ากว้าง 120 cm)	90	4	360
ผ้ากาวยีฟอง	80	4	320
ค่าแรงเย็บจับสม็อค	400	2	800
ค่าตัดเย็บ	400	1	400
รวม			1,880
ราคาขาย 3 เท่า			5,640
ราคาขายจริง			5,700

ตารางที่ 4.5 ตารางแสดงการประเมินราคาชุดเดรสสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BELL SLEEVE SHORT JACKET

ภาพที่ 4.6 ภาพแสดงผลผลิตภัณฑ์เสื้อคลุมสั้น

	ราคา/หน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าขวม้า (หน้ากว้าง 120 cm)	90	10	900
ผ้ากาชี่ฟอง	80	10	800
ค่าแรงเย็บจับสมีอค	400	3	1,200
ค่าตัดเย็บ	400	1	400
รวม			3,300
ราคาขาย 3 เท่า			9,900
ราคาขายจริง			10,000

ตารางที่ 4.6 ตารางแสดงการประเมินราคาเสื้อคลุมสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SLEEVELESS TOP

ภาพที่ 4.7 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์เสื้อแขนกุด

	ราคา/หน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าขาวม้า (หน้ากว้าง 120 cm)	90	4	360
ผ้ากาวยี่ฟอง	80	4	320
ค่าแรงเย็บจับสมีอค	400	1.5	600
ค่าตัดเย็บ	300	1	300
รวม			1,580
ราคาขาย 3 เท่า			4,740
ราคาขายจริง			4,900

ตารางที่ 4.7 ตารางแสดงการประเมินราคาเสื้อแขนกุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.8 ภาพแสดงผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอ

	ราคา/หน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าขาวม้า (หน้ากว้าง 120 cm)	90	2	180
ค่าแรงเย็บจับสมีอค	400	1	400
รวม			580
ราคาขาย 3 เท่า			1,740
ราคาขายจริง			1,900

ตารางที่ 4.8 ตารางแสดงการประเมินราคาผ้าพันคอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 การนำเสนอผลงาน

4.2.1 ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์(Lookbook)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับภาพที่ 4.9 ภาพถ่ายแฟชั่นของ PAKAMA วัตถุประสงค์ให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

sleeveless tank top

Sleeveless Coat

ภาพที่ 4.10 ภาพถ่ายแฟชั่นของPAKAMA

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

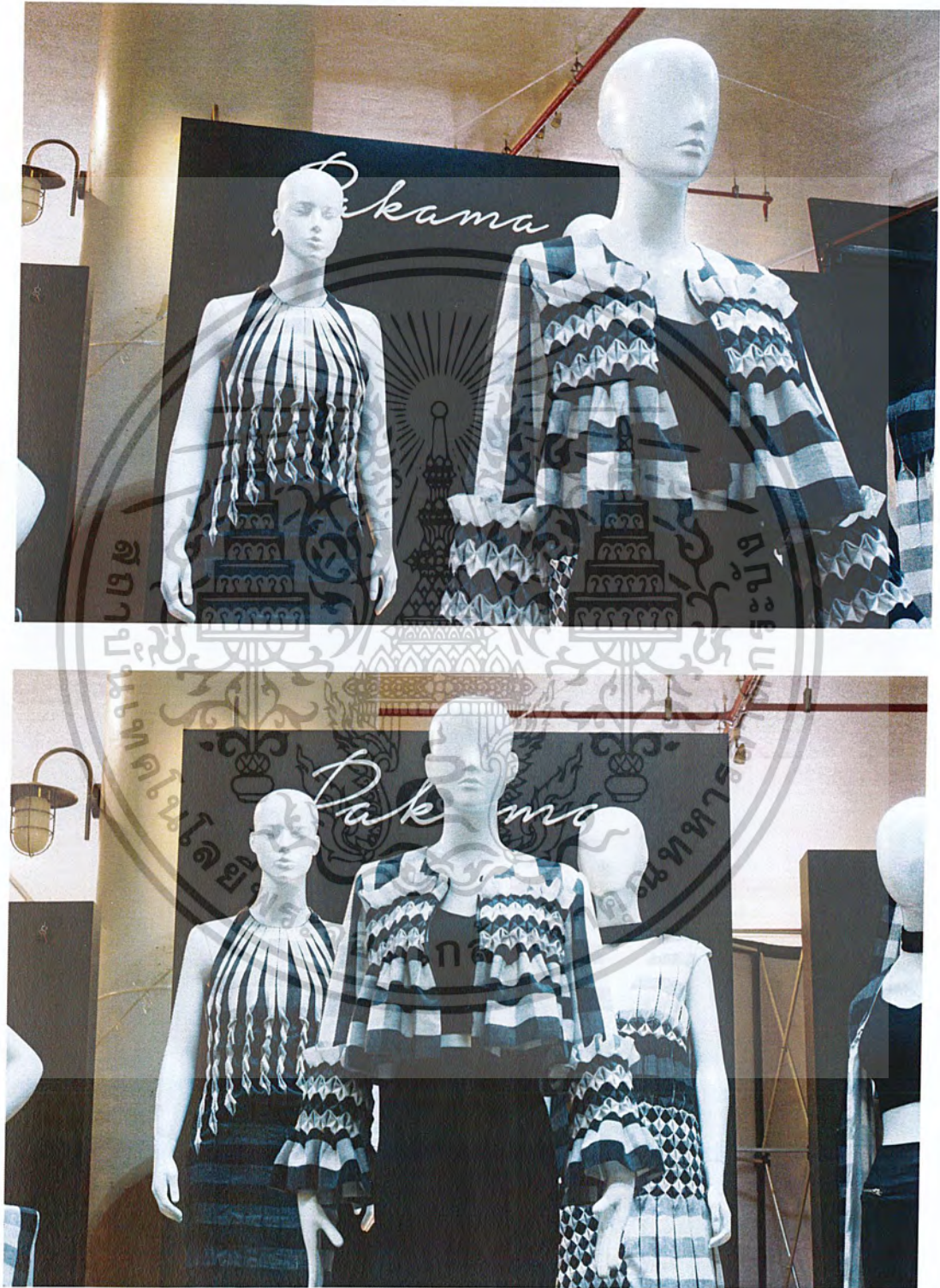

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในเท่านั้น
ภาพที่ 4.11 ภาพถ่ายแฟชั่นของ PAKAMA ตีหน้าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับภาพที่ 4.12 ภาพถ่ายแฟชั่นของ PAKAMA ให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.2 การจัดแสดงผลงาน

ภาพที่ 4.13 การจัดแสดงผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.14 การจัดแสดงผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการออกแบบ

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าขาวม้าด้วยเทคนิคเย็บจับสม็อก สำหรับกลุ่มแม่บ้านนายาว มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการส่งเสริมผลิตภัณฑ์พื้นบ้านให้เป็นที่นิยมแก่คนรุ่นใหม่ และสามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้เข้ากับสมัยนิยม โดยการใช้การผสมผสานผลิตภัณฑ์กับเทคนิคแบบดั้งเดิมที่มีอยู่แล้วนั้นมาพัฒนาเพื่อทำให้เกิดรูปแบบที่เข้ากับสมัยมากขึ้น และยังเป็นการช่วยเพิ่มมูลค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์ที่ถูกลืมหากลับมามีคุณค่าดั้งเดิม

จากการศึกษากลุ่มเป้าหมาย ทั้งพฤติกรรม และการใช้ชีวิตประจำวันแล้ว สามารถสรุปประเภทของผลิตภัณฑ์ของโครงการได้ดังนี้

1. ชุดเดรสยาว	จำนวน 2 ตัว
2. ชุดเกาะอก	จำนวน 1 ตัว
3. ชุดเดรสสั้น	จำนวน 1 ตัว
4. เสื้อคลุมตัวสั้น	จำนวน 1 ตัว
5. เสื้อคลุมตัวยาว	จำนวน 1 ตัว
6. ผ้าพันคอ	จำนวน 1 ผืน

จากขอบเขตดังกล่าวนี้ ได้ทำการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีโดยคัดเลือกแบบที่จะนำมาพัฒนาและวางตลาดโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับเทคนิคที่ใช้ สี สีน และผู้สวมใส่ โดยมีการพัฒนาและสรุปแบบร่างเพื่อนำไปผลิตเป็นผลงานจริง

จากการออกแบบ ทำให้เครื่องแต่งกายสตรีที่ได้มีความแปลกใหม่ มีความทันสมัย สามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ทั้งยังช่วยเพิ่มคุณค่า มูลค่า สร้างภาพลักษณ์ และเอกลักษณ์ให้แก่ผลิตภัณฑ์ ซึ่งสามารถออกแบบสรุปโดยภาพรวมเป็นไปตามจุดประสงค์ของโครงการ

5.2 ข้อเสนอแนะของนักศึกษา

5.2.1 ผ้าขาวม้านอกจากจะนำมาใช้กับเทคนิคการเย็บจับสม็อกแล้ว ยังมีแนวทางอีกมาก

ที่สามารถพัฒนารูปแบบและเพิ่มมูลค่าได้ เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2.2 หากทำเกี่ยวกับด้านแฟชั่น ควรศึกษาเรื่องของแพทเทิร์น การวางลายให้เหมาะสม สรีระร่างกายให้มาก เพราะจะทำให้ง่ายต่อการออกแบบ

5.2.3 การกำหนดทิศทางของงานที่ชัดเจน จะทำให้การออกแบบรูปแบบหรือลวดลายนั้น เร็วและไปในทิศทางเดียวกันได้มากขึ้น

5.2.4 การทำวิทยานิพนธ์ควรแบ่งเวลาอย่างเหมาะสม และให้เวลากับงานหลายๆ การประมาทจะทำให้งานไปไม่ถึงจุดประสงค์หรือแก้ปัญหาที่แก้เกิดขึ้นกระชั้นชิดได้ไม่ทันเวลาซึ่งผลงานที่ได้อาจจะออกมาไม่เป็นที่พึงพอใจ หรือออกมาไม่ถูกใจ

5.3 ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

5.3.1 ผลผลิตที่ได้โดยรวมสวยงามและมีความน่าสนใจ ทว่ารายละเอียดบางจุดอาจใส่มากเกินไปจนเกินไปทำให้ไม่มีจุดเด่นสุด

5.3.2 เทคนิคที่นำมาใช้มีความน่าสนใจ และสามารถทำออกมาได้สวยงาม

5.3.3 หากมีเวลามากกว่านี้ เทคนิคสามารถนำไปต่อยอดเป็นอีกหลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ได้เอกลักษณ์ที่เด่นชัดมากกว่านี้

5.3.4 หากทำงานไปทางด้านแฟชั่น ควรศึกษาความรู้ด้านการออกแบบแฟชั่นมากกว่านี้

5.3.5 ศึกษาและพัฒนาการออกแบบโครงเครื่องแต่งกาย(Pattern)ยังไม่เหมาะสมกับการออกแบบวางลวดลายของผ้า

บรรณานุกรม

- จุฑารัตน์ วิจิตรโท. 2556. กระเป๋าสม็อค. กรุงเทพมหานคร : บริษัทสำนักพิมพ์แม่บ้าน จำกัด.
- ธัญลักษณ์ บุญยะพุกกะนะ. 2552. โครงการออกแบบชุดแต่งกายสตรีมุสลิมจากสีของต้นเทียนโดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากศิลปะอิสลาม (Islamic Art). กรุงเทพมหานคร : คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ธีรกานต์ โพธิ์แก้ว. (2558). ผ้าขาวม้าสารพัดนึก. กรุงเทพมหานคร : Creative Culture: the Wonderful and Versatile Pakama.
- พวงผกา คุโรวาท. (2535). คู่มือประวัติเครื่องแต่งกาย. กรุงเทพมหานคร : รวมสาส์น.
- เพลินพิศ สุขวารี. 2551. สม็อค. กรุงเทพมหานคร : บริษัทสำนักพิมพ์แม่บ้าน จำกัด.
- สุวิทย์ วงศ์จรัลวานิชย์. (2553). สารพัดประโยชน์กับ “ผ้าขาวม้า” โปรดักต์มหัศจรรย์ของคนไทย [Online]. เข้าถึงได้จาก : [http://www.tcdc.or.th/articles/business-industrial/14996/#*2#%1E1%14%1B#OB"%19L%011%1A-%1C12%022!12B%1B#%141%01%17L!+1\(%08##"L%02-%07%04%19D%17](http://www.tcdc.or.th/articles/business-industrial/14996/#*2#%1E1%14%1B#OB).
- Cheryl Ellex. (2550). Smocking Technique. [Online]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.bellaonline.com/articles/art171328.asp>.
- The museum of English rural life. (2550). Smock. [Online]. เข้าถึงได้จาก : http://www.reading.ac.uk/merl/the_collections/the_museum/smocks.html.

"

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาว พิชชากร บุญยิ่ง

วุฒิการศึกษา

ระดับปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาวิชาศิลปอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

อีเมล muk_b01@hotmail.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้